

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 86

CENA 10 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr



KRV PROTIČE U SUMRAK

DEREK FINEGAN

KRV PROTIĆE U SUMRAK



Derek Finegan
KRV PROTIČE U SUMRAK

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1990. DEN PRESS

NINĐA 86 — JUL 1990. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28 — uredništvo i (032) 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-623-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

KRV PROTIČE U SUMRAK

Topli vetar stiže naglo, kao talas plime, i džungla zašušta na trenutak prigušujući brektanje dizel-motora agregata.

Sijalice obešene duž nepravilne elipse od bodljikave žice za treperiše i Liang steže zube, za rivajući nokte u dlanove.

Kad bi se sada ugatile! Oh, bogovi, kada bi one prestale da svetle!

Dva minuta bilo bi mu dovoljno da se provuče kroz jedva vidljivi otvor u podnožju jednog od drvenih stubova, samo dva minuta!

Jedna ruka pade na njegovo golo rame i Liang se ukoči u na glom napadu straha.

— Mir, sine moj! — šapnu senka kraj njega. — To sam samo ja ...

Liang nije imao snage čak ni da podigne ruku kako bi otroznoj koji mu je u talasima izbio po licu i telu. Sve do tog trenutka ni sebi samom nije želeo da prizna koliko se boji.

— Ovo je opasno mesto reče stari Japanac. — Psi bi te mogli osetiti, a onda ...

Nije dovršio rečenicu. Nije ni bilo potrebno. Obojica su koliko juče videli pse sa krupnim komadima mesa u čeljustima iz kojih je kapala još topla krv.

Krv čoveka po imenu Trang, jednog od retkih koji se drznuo da digne ruku na bele gospodare ...

— Moram pokušati — reče Liang kroz stisnute zube. — Svet mora doznati šta se ovde događa, stari oče!

— Ti se plašiš za Lin, zar ne?

Liang duboko udahnu, a onda klimnu glavom.

— Da oče... I sam si video pogled kojim je prati gospodar Bakster... Samo je pitanje dana kada će je pozvati u veliku kuću!

— Ne dopusti osećanjima da te savladaju, Liang — šaptao je starac. — Onoga trenutka kada to dopustiš, prestaješ da budeš čovek i postaješ zver!

— Samo zver može da se suprostavi drugim zverima!

— Ne, Liang. I čovek može da se suprostavi zverima.

— Ovi ljudi ovde to ne mogu rezigrirano šapnu Liang. — Nema više ni zrna hrabrosti u njima. Pomirili su se sa sudbinom i jedino što žele jeste da dobiju svoju šaku pirinča... i izbegnu bičeve i pse gospodara. To nije život dostojan čoveka!

— Ne nije, ali to što ti želiš da učiniš samo će pogoršati položaj ostalih.

Liang je ćutao, sa nadom oslušujući dolazak vetra preko stotina milja džungle. Možda će ovaj novi nalet pokidati tanke niti električnih provodnika i doneti toliko željenu tamu!

— Ako i uspeš da pobegneš, Liang, to će značiti smrt za Lin.

Možda i nesto mnogo gore od smrti. I ne samo za nju...

Liang steže zube. Vetar prohuja nad njima i sijalice opet zatreperiše, kao da mu se podsmevaju...

— Recimo da si spreman da žrtvuješ Lin i još neke od nas da bi obavestio druge o ovome što se ovde zbiva. Ali... koga misliš da obavestiš?

— Vlasti...vladu....

— Ti si pravo dete, Liang — suštavo se nasmeja starac. — Zar odista misliš da visoki funkcioneri u provinciji nemaju svog udela u poslu?

— Ne svi, stari oče...ne svi..

— Ne, ali oni na ključnim položajima svakako. Holovej ovaj posao radi već godinama, Liang; sve ovo vreme nikakva patrola nije se ni približila ovom mestu, policija se nikada nije zainteresovala za ovaj deo provincije, nijedan funkcioner nije ni prišao naseljima iz kojih su sve vas dovukli ovamo!

Liang steže pesnice u nemoćnom gnevju. Novi nalet vetra, slabiji od predhodnih, samo je malo zaklatio niz svetiljki.

— Šta želiš time da mi kažeš, stari oče? — procedi kroz zube.

— Da je naša sudbina zapečaćena? Da ne možemo učiniti baš ništa da se oslobodimo ropstva?

— Mi ne, ali neko drugi može.

— Neko drugi? Ali, upravo maločas si rekao kako niko drugi..

— Mislio sam na vlasti, Liang.

— Ko bi drugi, sem zakona, mogao pomoći?

— Dodji sa mnom...

Glas starca imao je takav ton da se Liang bez oklevanja digao iz zaklona i krenuo za njim kroz žbunje. Hodali su onako kako to čine zaplašeni ljudi; oprezno birajući mesto gde će stati nepristano se osvrćući, glava uvučenih u ramena kao da očekuju da se svakoga trenutka na njih sruče udarci

Starčeva koliba od lišća bila je ista kao i sve ostale u dugom nizu. Iz njih su dopirali uobičajeni noćni šumovi; teško disanje iscrpljenih ljudi i žena, poneki jecaj ili uzdah, šuštanje suvog lišća po kojem se protežu umorni udovi

Nikakve svetiljke tu nije bilo, niti je smelo biti. Starac dohvati Liangovu ruku i stavi nešto na njegov dlan.

— Šta je to, stari oče? Komad metala?

— Opipaj ga, Liang. Ali pažljivo, ivice su oštre kao brijač.

— Odista je oštro - promrmlja Liang oprezno dotičući predmet ogrubelim vrhovima prstiju. — Šta je to, stari oče?

— Sećaš se da su pre tri dana u logor doneli mrtvo telo gospodara Freda? I da sam ja bio jedan od onih koji su pomogli da ga skinu sa džipa i odnesu u veliku kuću?

— Da, sećam se. Ali...

— Niko nije primetio kada sam iščupao ovo oružje iz rane na njegovim grudima.

— Ovo je oružje, stari oče. Ovako sitno?

— Vrlo opasno oružje, Liang. Potiče iz moje zemlje, iz Japana. Zove se šuriken.

— Šuriken — ponovi Liang šapatom nepoznatu reč. — Kako je taj šuriken dospeo ovamo, stari oče? I u grudi gospodara Freda?

— Samo jedna vrsta ljudi još se služi šurikenima. Ljudi iz mog naroda, jer jedino oni poznaju velike tajne kako jedan čovek može postati tako snažan da mu ni stotinu običnih ljudi, naoružanih do zuba, ne mogu ništa.

Liang sa novim poštovanjem pomilova zvezdu sa šest oštih krakova na svom dlanu.

— Ti... ti misliš da je jedan od tih ljudi iz tvog naroda ovde, stari oče?

— Sasvim sigurno. Takve lju de zovemo ninđe, Liang...

— Ninđe?

Još jedna nepoznata reč. Liang ovlaži usne vrhom jezika, mršteći čelo. Navikao je da čuje mnogo novih reči kad god govori sa starim mudrim Japancem koga su talasi nekog davnog velikog rata doneli u ovu džunglu i tu ostavili, u do ba kada je Liangov otac još bio živ.

— Ninđe su japanski ratnici, Liang, ogromnih moći. Niko im se ne može suprotstaviti, niko ih ne može sprečiti da učine ono što zažele.

Liang u tami odmahnu glavom.

— Zašto je onda tvoj narod poražen u velikom ratu o kojem si mi pričao, stari oče?

— Upravo zato što niko od onih koji su ga vodili nije želeo čak ni da prizna da ninđe još postoje. Niti da posluša savet razuma. Naše vođe ličile su na uvek gladne zveri koje ne umeju da se uzdrže, ubeđene kako im niko više ne može ništa. Nisu umeli da obuzdaju svoj prohtev za osvajanjem, ni

ti da na vreme sklope mir sa moćnim protivnicima...

— Ninđe... ninđe su taj rat mogle dobiti?

— Ne. Bio je to u suštini ne pravedan rat, Liang. Ninđe u njemu gotovo nisu učestvovala, sem nekoliko izuzetaka...

— Da nije... da nije jedan od njih ostao ovde? Kao ti, stari oče?

— Ne verujem. Ninda koji je ubio gospodara Freda nema veze sa velikim ratom, sasvim sigurno.

— Onda je došao da bi oslobodio tebe, stari oče?

— Ne, ni to. Imao sam visok položaj, nekada. Ali, moje ime je do sada zaboravljeno. A onda, nikada nisam imao nikakvih veza sa nindama, Liang.

— Ti ipak veruješ da će nas ninda osloboditi?

— Verujem. I zato te molim da ne činiš ništa što bi moglo ugroziti tebe samog i ostale u logoru. Misli na Lin; ona će biti prva žrtva gneva gospodara, čak i ako bi tebi uspelo da pobegneš!

Liang obori glavu, a prsti mu se stegoše oko metalne zvezde, već tople od dodira sa nje govim dlanom.

— A šta ako je on došao ova mo samo da bi ubio gospodara

Freda, stari oče? Šta ako je sa da već daleko odavde?

— Ne, nije — osmehnu se starac. — On je u blizini, osećam to...

— Zašto mi, onda, ne dopustiš da izađem iz logora, da ga potražim i kažem mu šta se ovde zbiva, stari oče? On treba da zna koliko je gospodara ovde, kako su naoružani, gde se nalaze njihovi reflektori, koliko džipova imaju i...

— On već zna sve što mu je potrebno da zna, Liang.

— Siguran si u to?

— Potpuno. Ninde tako rade. Šunjaju se neprimećeni oko tvrđave protivnika, danima i mesecima, ako je to potrebno. Često i uđu, pored svih straža, da bi iz blizine izvideli ono što ih zanima. Onoga trenutka kada konačno krenu u napad, više ih ništa na ovom svetu ne može zaustaviti!

— Kada, stari oče? Kada će to biti?

— Ne znam, Liang — šapnu starac jedva čujno. — To samo ninda zna...

— Sam si rekao da mogu proći meseci — reče čovek sa gorčinom u srcu.

— Moramo biti strpljivi, si-ne moj...

— Strpljivi! Dokle?

— Vрати mi to, Liang.

Šaka se sklopi oko sitnog metalnog predmeta.

— O, ne — odmahnu Liang glavom. — Sada imam oružje, stari oče! Oružje kojim mogu povesti bar jednog od zlih gospodara za sobom, ako odlučim da umrem!

— Tvoja smrt neće izmeniti ništa! Naša jedina šansa na spas leži u nindji, Liang!

— Možda će te većina ljudi ovde poslušati, starče, i strpljivo, kao ovnovi, čekati da se odluči o njihovoj sudbini. Ja ne!

— Kuda, Liang? — zastenja starac. — Čekaj, ne čini gluposti!

Lišće jedva čujno zašušta dok se Liang izvlačio iz kolibe. Zastao je i okrenuo se da nešto kaže starcu, sa licem pretvorenim u sivu masku pod uticajem svetlosti koja je dopirala dovede sa niza svetiljki oko logora.

Na drugom kraju logora, dobre dve stotine jardi od njih, neko promuklo zaurla. Dugi mi traljeski rafal raskide u sitne komadiće pokrov tišine nad džunglom.

— Stani, Liang! — uzviknu Japanac. — Stani! Ninđa... ni
nda dolazi!



Pripijen uz drvo, ninđa saček-
ka da oko njega prestane da
pada lišće pokidano dugim ra-
falom iz mitraljeza.

Odeven u tradicionalni kos-
tim od crne svile, bio je nevi-
dljiv, uprkos bleštavom snopu
reflektora koji je radoznalo o-
pipavao džunglu. Čak i lice mu
je skrivala kapuljača sa dva us-
ka proreza za oči, sada sklop-
ljene da ih reflektor ne bi za-
slepio.

Čovek za mitraljezom ima
loše nerve. Kao i većina onih
u logoru, uostalom.

Pogotovu u poslednje vreme,
kada počinju da primećuju ka-
ko se neko šunja oko njih, os-
tavljajući namerno tragove či-
ji je cilj da izazove nemir i ne-
sigurnost kod stražara i onih
koji im zapovedaju.

Pre tri dana je ubio jednog
od belaca. Ne zato što ga je
ovaj mogao ugroziti, čovek ni-
je čak ni znao šta ga je pogo-

dilo dok je, udobno zavaljen,
sedeo na džipu pored vozača.

Zapamtio je njegovo lice. Bli-
stalo je od uživanja, nekoliko
dana ranije, posmatrajući kako
se dugi bič obavlja oko nagih
tela robova, otkidajući sa njih
čitave komade kože i ostavlja-
jući crvene pruge sa kojih ka-
plje krv.

Zaslужena kazna. I još jedno
okce više u mreži straha koju
ninđa već danima plete nad ču-
varima logora u džungli...

Zapravo, to nije bio logor,
već čitav jedan industrijski po-
gon. U čuvenom »Zlatnom tro-
uglu«, između Burme, Tajlan-
da i Laosa, postoji, verovatno,
na stotine platnaža i malih fa-
brika iz kojih dragoceni beli
prih kreće prema uvek glad-
nim tržištima Zapadne Evrope,
Azije, Amerike.

Profiti su fantastični, narav-
no, jer su troškovi proizvodnje
kokaina, na primer, samo ne-
koliko procenata od njegove pro-
dajne cene. Radna snaga ovde
je gotovo besplatna, ono malo
hrane koliko robovi pojedu za
godinu dana može se platiti sa
nekoliko unci belog praha koji
despe do Londona ili Antverpe-
na...

Ako je industrija narkotika
u Južnoj Americi sada pod u-

žasnim pritiskom velikog severnog suseda, u ovom delu sveta takvog pritiska nema. Mrvice sa bogate trpeze, uostalom, lete na sve strane i mnogi su zadovoljni njima, čak i ako se zanemari činjenica da je odis-ta veoma teško preduzeti nešto efikasno protiv dobro organizo-vanih međunarodnih bandi koje gospodare »Zlatnim trouglom«.

Proći će još mnogo godina pre nego što u ove džungle stignu zakon i red. Previše je ratova ovuda vođeno, a da bi se iz glava ljudi moglo izbiti ubeđenje da je gospodar onaj koji u rukama ima bolje i efikasnije oružje. Džunglom gospodari onaj ko je jači, tako je oduvek bilo, čak i pre nego što su ta-mo stigli ljudski zverovi.

Glasovi ljudi oko mitraljeza sada su se stišali, ali je do ose-tljivog uha ninde još uvek dopiralo šuštanje iz voki-tokija, uređaja koji je služio za vezu sa zapovednicima u velikoj zgra-di u središtu prostora ograde nog bodljikavom žicom. Mitraljezac je bio izgrđen što je pucao, a nije ni znao u šta puca, ali je ninda postigao ono što je želeo: čuvari logora provešće još jednu nemirnu noć, njihovi nervi ponovo su uznemireni

novim neobjašnjivim događajem.

Farovi džipa zasvetleše uz vevliku kuću, zabruja motor. Kao i obično, motorizovane patrole običi će blatnjave staze oko logora i vratiti se sa izveštajem da ništa neobično nije primećeno.

Ili tako bar oni misle. Ove noći, međutim, jedna patrola NEĆE se vratiti u logor...

Čovek koji zapoveda — a ni nnda je već nekoliko puta iz sigurnog zaklona proučavao njegovo lice — ima iskustva u gerilskom ratovanju. Motorizovane patrole i ovoga puta služe samo da privuku pažnju nevidljivih napadača, dok se stvarni efekti očekuju od trojki veštih i dobro obučenih ljudi koje će uskoro, takode nečujno, početi da se šunjaju kroz džunglu.

Sve do sada ni to nije dalo nikakve rezultate, ali je došao čas da im pokaže kako je vreme da menjaju taktiku.

Džungla oko logora, uostalom, mnogo je veća od poslovičnog plasta sena, iako je i telo ninde mnogo veće od poslovične igle. Gonioci u takvim predeli-ma uvek računaju na strah gonjenog; kada gonjeni, međutim, ne zna za strah, onda ih savršeno mirno može propustiti po-

red sebe, uveren kako ga neće otkriti u čitavom spletu bujne vegetacije.

Ninda je tako nešto mogao učiniti i usred dana. Sada, pod okriljem tame, biće to prava dečja igra za njega...

Povukao se do mesta gde su se ukrštale dve blatnjave šumske staze, prokrčene buldožerima. Novo rastinje do sada bi ih ponovo osvojilo, da džipovi sa teretom nisu neprestano prolazili tamo i amo, usecajući po stepeno tragove svojih točkova sve dublje u meko tle.

Njegova zamka bila je spremna, ostalo je još samo nekoliko detalja koje nije smeo izložiti svetlosti dana. Mamac je takođe bio tu. On sam. Jedino što sada čeka jeste dolazak žrtava...

Čekao je, sklopljenih očiju. Džipovi su nekoliko puta zastali da bi reflektorima osvetlili prostor oko sebe i to mu je omogućilo da sasvim tačno, uz pomoć sluha, odredi gde se nalaze dve patrola koje se sada pešice šunjaju kroz džunglu.

Prvi džip bio je sada samo dvadesetak jardi daleko, iza krivine na stazi, zaklonjene grupom drveća. Svetlost farova filtrirala se kroz tu prepreku od zelenila, dajući avetinjski iz-

gled svakom detalju na koji bi pala.

Pružajući ruke naviše, ninda se odbaci od mekog tla i ščepa obema rukama debelu granu, pruženu skoro horizontalno nad stazu. Savršeno koordiniranim pokretima, tako da katana, dugi samurajski mač, pričvršćen u koricama ukoso preko leđa, ne dotakne nijednu grančicu, on smesti svoje telo duž grane, strpljivo čekajući da se džip približi.

Upoznao je tu vrstu vozila, mnogo godina ranije, u Vijetnamu. Vozač, zgrčen na svom mestu, kako bi predstavljao što manju metu, svestan da će sva ki napad biti usmeren najpre prema njemu. Pratilac do njega, sa automatskom puškom oslonjenom o gornji deo vrata, sa nadom da će biti brži od strelca koji vreba možda baš iza sledećeg drveta.

U još neugodnijem položaju su ona dvojica pozadi; mitraljezac koji upola stoji upola čučni iza nezgrapnog postolja svog oružja, i njegov pomoćnik, koji se upinje da održi ravnotežu, stežući jednom rukom redenik, a drugom obrtni reflektor na sopstvenom postolju.

Njih četvorica mnogo bolje od onoga koji ih je poslao znaju

koliko su ranjivi. Jedna jedina ručna granata dovoljna je da ih razbaca po džungli, zajedno sa delovima njihovog džipa i njihovog oružja...

Ninđe nemaju ništa protiv ručnih granata, naravno, ali im u svakom trenutku pretpostavljaju oružje koje ne pravi toliko buke i privlači mnogo manje pažnje okoline.

Džip malo proklizava na vlažnoj stazi u krivini i do uha ninđe dopreše tihe psovke. Još samo nekoliko jardi...

Džip je sada tačno pod njim i kroz miris sagorelih gasova do ninđe dopire i zadah četiri oznojena tela i još jedan, oštiji — zadah njegovog straha.

Omča od tanke čelične žice, obojene crno, pade sa grane munjevitom brzinom i steže se oko vrata mitraljesca. Grana zastenja pod dvostrukim opterećenjem u času kad ninđa obema rukama naglo povuče na više telo koje se koprcalo i obavi slobodni kraj žice oko drveta.

— Hej! — zaurla pomoćnik mitraljesca. — Nik, boga mu, šta...?

Mora da se njemu učinilo da je mitraljezac naglo odskočio uvis od svoje volje, ali mu ninđa nije dao vremena da shvati

šta se zapravo dogodilo. Ruke su mu radile kao poluge savršeno programirane mašine, načinjene specijalno za jednu jedinu operaciju: nabacivanje žičane omče na glavu nemoćne žrtve i njeno povlačenje naviše.

Ovoga puta grana zakrcka pod težinom tri tela, ali to potraja samo jedan trenutak. Od bacujući se vrhovima nožnih prstiju od debela, ninđa u elegantnom luku polete kroz tamu i dočeka se bešumno na nogu u podnožju drveta.

Zanevši se, džip stade, jer je noga vozača naglo pritisnula kočnicu. Čovek sa puškom već se obrtao, iskeženih zuba, očiju razrogačenih od straha, tražeći metu za svoje oružje.

— Neka sam proklet! — proceđi vozač kroz zube.

Dva tela sve sporije su se njihala na debeloj grani, samo nekoliko stopa iza njih. Dva umirena, nepokretna tela; najbolji dokaz da nisu umrli od gušenja, već od preloma kičme njih pršljenova u času kada je čitava težina njihovih tela bila koncentrisana u tačku vešanja.

— Nik! — prošaputa čovek sa puškom. — Vuli... Šta se, do đavola, dogodilo?

Kao senka, ninđa iskorači iz svog zaklona. Čak i da je gle-

dao u tom pravcu, naoružani čovek ne bi mogao ništa videti, jer se crni kostim potpuno stapao sa mračnom pozadinom rastinja.

Shvatio je da se nešto užasno događa tek kada mu se vrh vakizašija, kratkog mača koji ninđe nose zataknutog za široki opasač od crne kože, zario otpozadi u vrat. I to osećanje trajalo je kratko, užasno kratko; veštinom iskusnog anatora, ninda je zario svoje oružje u tačku čija povreda donosi sigurnu i brzu smrt.

— Ne! — prošaputa vozač užasnuto. — Za ime božje, ne!

Njegove oči sretoše se sa dve blistave tačke u prorezima kapuljače. Zurio je u njih kao opčinjen, nemoćan da se pokrene, nalik zecu hipnotisanom pogledom otrovne zmije.

— Viči! — reče ninda potmulo ispod svoje kapuljače. — Viči!

Čovjek zaurla. Bio je to visok, prodoran krik, bez ičeg ljudskog u sebi. Jedan od onih drugih samrtnih krikova od kojih se džungla utiša na čitave milje unaokolo...

— Dobro je — reče ninda. — Dosta si vikao.

Vozač ga nije ni čuo. Zastavši samo na trenutak da udah-

ne, on ponovo zaurla, pokušavajući da u taj nesuvisli glas stopi onu mešavinu osećanja koja je kao plima navirala iz nje ga: strah od strašne smrti, bola, gnev na sopstvenu glupost koja ga je dovela do ovog mesta, tuga za svim onim što je još mogao učiniti, a nije učinio...

Oštrica kratkog mača prekrati sve to, prikrivajući na trenutak grudi žrtve za sedište. Naglim trzajem ninda iščupa oružje iz rane i pažljivo ga obriše o odeću pogođenog.

— Dosta si vikao — promrmlja ninda, vraćajući vakizaši za pojas. — Više nije potrebno...

*

* *

U džungli se zvukovi ne prenose daleko, zbog čitavog spleta od lišća i granja i nepravilnog strujanja vazduha u slojevima različite temperature i vlažnosti. Ipak, na nekoliko mesta ljudi su zastali, osluškujući prodorni krik čoveka na umoru.

Flanagan steže zube, umirujući uzdrhtalu vilicu. Pored nje ga, Kol procedi nešto što je bi-

lo na polovini između jecaja straha i psovke.

— Boga mu — prošaputa Flanagan, ubacujući metak u cev automatske puške. — Odatle je to došlo, Ha?

Polunagi čovek čučao je uz stablo drveta, a oči su mu blistale u tami kada je zaokružio pogledom oko sebe. Mačeta u njegovoj ruci pritajeno zasvetluca, dokaz da ni on ne kontroliše svoje pokrete.

— Raskrsnica broj tri, tuan — Flanagan... čini mi se...

— Čini ti se? Do đavola, čemu ti služe te uši, prokleti skote!

Oči blesnuše u tami još jednom, ali nakratko, trenutak pre nego što je čovek oborio pogled.

— Raskrsnica broj tri, sasvim sigurno, tuan-Flanagan — prošaputa.

Pola milje dalje, Karstens je opsovao glasno, istresajući u tih nekoliko promuklih slogova sav svoj gnev.

— Čekaj! — zapovedi Braun, hvatajući ga rukom za rame. — Čekaj, prokletstvo!

— Šta tu ima da se čeka, do đavola? Čuo si... još neko je ubijen!

— Pa? Poletećeš tamo da bi ubili i tebe, a?

Karstens šumno ispusti vazduh iz pluća, opuštajući mišice. Korak iza njega Louder se pre zrivo nasmeja. On nije voleo Karstensa. Nije voleo ni Brauna, uostalom. Sve u svemu, bilo je malo ljudi za koje bi se moglo reći da ih Bili Louder, bivši pripadnik Zelenih bereta, bar podnosi...

— Idemo — zapovedi Braun — ali tiho i oprezno, prokletstvo! Louder, levo krilo! Karstens, desno!

— Raskrsnica broj tri? — tiho dobaci Louder.

— I meni se tako čini — klinu Braun glavom. — Idemo, ljudi... i otvorite četvore oči. Ti momci u šumi znaju svoj posao!

— Đavolski dobro — složi se Karstens. — Đavolski dobro ga znaju! Prokleti komunisti!

— Komunisti? Braun se tiho zacereka. — Otkud ti, do đavola, ta ideja?

— A ko bi drugi bio? Džungla je još uvek puna gerilaca!

— Ne u ovom kraju, Bili, ne u ovom kraju. Gazda se pobrinuo da armija očisti provinciju pre nego što je uložio i jedan jedini dolar!

— Mogli su doći iz druge provincije, zar ne? — progunda Louder, neubeden.

— Mogli su. Ali ovo nije nji hov stil, Bili. Do sada bi se već pojavili po naseljima sa svojim komesarima i zastavama, a nema nikakvih vesti o tome... U redu, dosta priče, idemo već je dnom!

U samom logoru, Bakster je lagano brisao znoj sa lica i vra ta drečavom ljubičastom mara micom.

— Hud — reče ne obazirući se. — Hud!

— Da, šefe?

— Uzmi jednog čoveka... ne, dvojicu...

— Da?

— Prišunajte se do raskrsnice broj tri, ali đavolski oprežno. I pogledajte dva puta pre nego što otvorite vatru; napo lju su još tri patrole, i lako se može dogoditi da jedna ili dve već idu prema raskrsnici.

— To nije... baš tako prosto, šefe...

— Znam da nije, Hud — Bakster se sada okrenuo da pri svetlosti sa stuba ograde prouči lice čoveka pred sobom. — Zato i šaljem tebe umesto nekog drugog.

Hud se promuklo zacereka. Nije verovao u Baksterove simpatije, ali je isto tako dobro znao da Bakster misli ozbiljno. Kad je stvar tvrda, pošaljite

Huda, to je postala gotovo uzrečnica u logoru.

— O kej — reče tiho. — Samo, da znaš, Bakster, u šumi se prvo puca, pa tek onda gleda šta si pogodio...

— Znam. Do đavola, ipak pazi da se ne poubijate međusobno, važi?

— Jasno — isceri se Hud. — A ako neko bude ubijen, to sigurno neću biti ja, u to se možeš kladiti, Bakster!

Pored džipa sa četvoricom mrtvacu ninda je stajao i osluškivao, sklopljenih očiju, kako bi se što bolje koncentrisao na čulo sluha...

Džungla se učutala posle onog dvostrukog samrtnog krika. I ostaće tiha još dugo, jer mnogo pari nogu sada hita prema ovom mestu, unoseći nemir među stanovnike šume.

Vlažni vazduh, tle pod njim. isprepletano granje, sve to su više ili manje pouzdani provodnici koji sa jednog kraja šume na drugi prenose informacije o onome što se zbiva. Stanovnici šume poznaju te znake. neprimetne za veliku većinu ljudi.

Ninde, međutim, umeju da ih pročitaju i protumače. Ponekad čak i bolje od životinjskih

vrsta koje milionima godina žive u ovoj šumi...

Trojica mu se privlače sa jedne strane, trojica sa druge. Iz pravca logora još uvek nema nikakvih šumova, ali je i taj mir sumnjiv.

Nije teško proceniti čak ni brzinu njihovog kretanja, jer ninda poznaje svaku stopu ove džungle. Trojka sa leve strane je bliže, ali je pred njima jedna od strpljivo pripremanih zamki. Prema tome, opasnost najpre dolazi iz suprotnog smera.

Ni ograda logora nije daleko, a sada i odatle dopiru šumovi koji svedoče da se nešto kreće oko nje.

Ta trojka veoma je vešta i oprezna. Njima mora posvetiti posebnu pažnju kada za to dođe čas...

Kad za to dođe čas. Opasno je rasipati koncentraciju misleći na previše stvari odjednom.

Jednim skokom prešao je stazu i krenuo duž nje prema trojici ljudi koji su mu dolazili sa desne strane. Još danas je proverio ovaj pravac, uklanjajući sa odabranog puta sve ono što bi mu u tami moglo usporiti kretanje: preprečene liane, korenje, isprepletano žbunje. Da je bilo potrebno, tih dvadesetak jardi mogao je pre-

ći i potpuno zatvorenih očiju, orijentišući se samo po kvalitetu tla pod svojim nogama i mirisu različitog rastinja kraj kojeg prolazi.

Oni dolaze stazom, naravno, bučno se klizajući. Bučno za uho ninde, naravno; njih trojica ubeđeni su kako prilaze veoma tiho.

Jedan od njih i JESTE tih...

Ti pomagači velikih belih gošpodara jedini su koji se vešto snalaze u džungli i ninda im je do sada posvetio priličan deo svoje pažnje.

Ni oni ne vole svoje gospodare, shvatio je to po pogledima upućenim ispod oka, kad gošpodari gledaju na drugu stranu. Ti ljudi spremni su da za bogatu nagradu slušaju naređenja, čak i da ubijaju svoje sunarodnike, ali to je sve što se od njih može očekivati. U času kad dođe do obračuna, beli gošpodari shvatiće da nemaju tako pouzdane pomoćnike kako su do tada mislili...

Oniski nagi čovek čiji su koraci gotovo nečujni, jedva primetno zaostaje, puštajući dvojicu belaca pred sebe, tražeći zaklon iza njihovih krupnih tela.

Ninda ih još ne vidi, ali sada jasno čuje i disanje dvojice

ljudi. Napeto, kroz otvorena usta, tako da vazduh zviždi između stisnutih zuba.

Koliko je puta samo čuo taj šum u stotinama obračuna kroz koje je prošao!

Onaj koji hoda napred iznenada zastade.

— Ho! — prosikta kroz zube.
— Ho!

— Da, tuan-Flanagan? — do pre do ninde jedva čujni šapat.

— Prokletstvo, zašto se kriješ iza mene? Napred, životinjo! Ispred mene!

— Da, tuan-Flanagan...

Samo nekoliko jardi dalje uz stazu, ninda nečujno razvuče usne pod svojom kapuljačom. Taj Flanagan takođe ima nos za opasnost, kao i njegov pomagač Ho; i njemu je na pamet pala ista ideja kao i tamnoputom lovcu iz džungle.

Dva belca sada stoje, puštajući da Ho načini novih nekoliko koraka unapred.

Plan ninde zasnivao se na pretpostavci da će svi ljudi koji dođu iz ovog pravca biti u grupi, instinktivno se zbijajući da bi savladali svoj strah. Međutim, svaki plan ima i svoje mnogo brojne podvarijante, a jedna od njih računala je upravo sa ovakvom mogućnošću.

Ho prođe kraj ninde, nesvestan da mu je Flanaganovo naređenje zapravo poštedelo život...

— Idemo — šapnu Flanagan drugom čoveku i oni oprezno zakoračiše stazom. Prvi korak, drugi, treći...

I ne gledajući, jer to nije ni bilo potrebno, ninda načini kratak pokret nožem u levoj ruci.

Zategnuta lijana prekide se uz melodičan zvuk, naglo oslobađajući mrežu, strpljivo ispletenu od puzavica. Krajevi otežani kamenjem pali su mnogo brže od sredine.

Pogled ninde bio je uprt na drugu stranu, prema pogurenoj senci sa mačetom u ruci.

Ho se instinktivno okrenuo čim je mreža zašuštala među granjem, nalik šumskoj životinji navikloj da reaguje i na najmanji znak opasnosti.

Sada stoji na vrhovima prstiju, oružje mu je spremno i za odbranu i za napad, jer su i njegove misli neodlučne. Svestan je da njegov posao zahteva napad, ali još više svestan da korak napred znači susret sa tajanstvenim napadačem koji je već pokazao da se susret te vrste neizbežno završava smrću...

— Ho! — zaurla Flanagan, kockajući se i rvući sa drugim

čovekom pod teškom i vlažnom mrežom. — Ho, prokleti, pomozite nam!

Flanaganov glas poremeti trenutnu ravnotežu na vagi Hoo-ve neodlučnosti. Omrznuti glas, naravno; on je podsetio Hoa da je neizvesna Flanaganova za hvalnost vredna daleko manje od izvesne smrti ako pokuša da mu pomogne.

Sagibajući se još niže ka tlu, on poput zmije skliznu pod grmlje. Smešeci se, ninda je osluškivao kako odmiče kroz džunglu.

Ho je odabrao suprotan pravac od onoga u kojem je ležao logor. Dobar znak za nindu: pravi pacovi, oni najoprezniji, već napuštaju brod koji će uskoro potonuti.

— Ho! — zaurla i Kol. — Gde si, proklet bio?

Iskoračivši iz zaklona, ninda zastade kraj tamne, uskomešane mase pod mrežom u koju su se oba čoveka beznadežno zapetljala.

Oni se ućutkaše, ne zato što su opazili da im je neko prišao, već što ih je instinkt za opasnost takođe upozorio da je smrt kraj njih, samo korak da leko...

Napuštajući uzaludnu borbu sa mrežom, Kol pokuša da šče-

pa dršku pištolja iz futrole pritisnute telom, ali mu ruka zastade, ukočena iznenadnim strahom.

Vrh dugog mača je u tami prošao kroz jedno okce mreže i dotakao mu šaku, sklopljenu oko drške pištolja.

— Ostavi to — reče ninda vrlo tiho, dubokim glasom. — To ti ne može pomoći...

Flanagan šumno udahnu, skrivajući iznenađenje. Kako je moguće da neko u potpunoj tami sa tako savršenom preciznošću nađe tačku koju želi? I on sam je jedino na osnovu Kolo-vog pokreta shvatio šta drugi čovek namerava!

— Ko je to? — reče, pokušavajući da zvuči autoritativno. — Ako je ovo neka šala, do đavola...?

— Nije šala, Flanagan — odvrati ninda, isto onako tiho kao maločas. Njegov sluh, zapravo, bio je usmeren na drugu stranu, prema patroli koja se sada već nalazila blizu džipa i četvorice mrtvih ljudi. — Svi vi ćete umreti...

Kol prigušeno zajeca, ali se ne usudi da pomeri šaku. Vrh mača, hladan kao led, pritiskivao mu je kožu, spreman da na svaki pokret sklizne dalje, kr-

oz tkivo šake i u njegov nezaštićeni trbuh.

— Šta... šta hoćeš od nas? — procvile.

— Nekoliko informacija, ništa više.

— Do đavola s tim — umorno reče Flanagan. — Oslobodi nas ove proklete stvari, pa da razgovaramo kao ljudi. U ovom položaju neću progovoriti ni reči, da znaš!

— Misliš? — glas ninde bio je podrugljiv. — Opipaj onda ovo, Flanagan...

Slobodna ruka ninde već je skliznula u žbunje iza njega. I ne gledajući, on napipa dugu i usku vrećicu od grubog platna, okačenu tu mnogo sati ranije.

Saginjući se, on provuče vrećicu kroz okce u mreži tako da ona pade uz Flanaganu, kraj same njegove ruke.

Flanaganovi prsti sklopiše se oko tog predmeta koji se tako naglo stvori kraj njega. Nešto živo, hitro i elastično, zakoprca mu se među prstima.

— Zmija! — vrisnu čovek is puštajući vrećicu kao da se opekao. — Zmija!

Kol takođe zaurla iz petnih žila i noge mu se zakoprcaše u uzaludnoj borbi sa mrežom i Flanaganovim udovima koji su

se na neki neobjašnjiv način upetljali sa njegovim.

— Budi miran, proklet bio! — vrisnu Flanagan. — Ako se ne smiriš, obojica smo gotovi, do đavola!

— Ta vrećica je načeta na je dnoj ivici, Flanagan, — mirno reče ninda, i dalje osluškajući šumove džungle oko sebe. — Jedan neoprezan pokret biće dovoljan da zmija ispuže napolje, znaš...

— Ukloni je — prostenja Kol, drhteći čitavim telom. — Uklo ni je... reći ćemo ti sve... sve!

— Fino. Daću vam čak i malo vremena da sredite misli — nasmeja se ninda. — Slušajte... neko me traži kod raskrsnice broj tri!

Oba čoveka se ukočiše, jer krik koji je iznenada stigao do njihovih ušiju nosio je novu užasnu poruku za sva živa bića u blizini.

»Umirem«, govorio je taj krik. »Umirem na užasan i jezivo bolan način...«

— Čekaj! — promrmlja Lo-uder hvatajući Brauna za rame. — Čekaj...

Braun pokušava da se otrgne, ali bez uspeha. Čelični Louderovi prsti kao kuke su se zari- li u njegovo telo.

— Ne možeš mu pomoći — reče Louder glasnije. Nije ni bilo razloga da šapuće, Karstensov glas nadjačavao je sve šumove u okolini, šireći se na mi- lje i milje kroz utišanu džunglu. — Pogledaj...

Mlaz svetlosti džepne lampe skliznu u duboku jamu, do pre nekoliko trenutaka prekrivenu lišćem i krhkim granjem.

Braun uzdrhta; on sam bio je samo stopu levo od ivice u času kada je tanki pokrivač popustio pod Karstensovom težinom i čovek se uz vrisak sru- čio naniže, ispuštajući oružje.

Karstens se na trenutak uti- ša i Braun smože snage da se nagne nad jamu...

Kočevi pobodeni u dno ja- me i malo zakošeni da bi sigurnije dočekali svoju žrtvu, pro- drli su odozdo i kroz leđa u Karstensovo telo, držeći ga u poluležećem — polučučućem po- ložaju.

Izdizujući se na vrhovima no- žnih prstiju, Karstens okrete li- ce naviše i zaurla, ispuštajući iz grla zajedno sa glasom i mlaz guste crne krvi iz probijenih pluća.

Braun sa užasom shvati da jedan zašiljeni vrh kolca viri Karstensu ispod samog uha, drugi nisko iz trbuha, i da niz taj drugi prema dnu jame spo- ro klize Karstensova pokidana creva, obilato zalivena krvlju.

Karstens naglo otvori oči, zu reći pravo u bleštavi krug la- mpe. Nekim čudom, to kao da mu nije zadavalo bol. Ili je, je- dnostavno, taj bol bio zanemar- ljiv u poređenju sa onim koji mu je kidao grudi i trbuh.

— Braun! — zareža Karstens glasom koji u sebi nije imao vi- še ničeg ljudskog. — Ubij me, Braun! Ubij me, proklet bio... OOOOOOO!

Louder još jednom preduhi- tri pokret ruke prema pištolju u futroli.

— Nemoj — prošaputa.

— Pusti me, proklet bio!

— Ne budi šašav, Braun! — prosikta Louder, primičući us- ne čovekovom uhu. — Tip ko- ji je iskopao tu jamu doći će da vidi šta se uhvatilo u nju, razumeš?

— Ti misliš da... prokletst- vo, kako možeš da slušaš ovo urlanje?

— Čuo sam i gore stvari — isceri se Louder, povlačeći ga u stranu i gasući lampu. — I-

demo... da postavimo NAŠU stupicu, Braun!

— Braun! — cvileo je Karstens sa dna jame. — Proklet bio... Braun... neka te đavoli u paklu muče... ovako kako ja... AAAHHH!

Sledeći Loudera, Braun teškim korakom zagazi u žbunje koje se povi da ih propusti.

— Ostani tu — reče Louder — i budi oprezan, čoveče. Ja ću biti tamo, iza onog drveta... Razumeš?

— Da — Braun klimnu glavom, tek sada svestan da ga Bili Louder vuče unaokolo i ko manduje mu kao malom detetu. — Da, u redu je, do đavola! Sve je u redu!

Dotakao je vlažno lišće žbuna i mokrim dlanom prešao preko lica. Da mu je sada cigareta... ili samo gutljaj dobrog viskija, osećao bi se mnogo bolje. Ili kada bi taj prokleti Karstens, bar na trenutak prestao da...

Kao da je neka sila odlučila da ispuni Braunovu želju, Karstensov krik naglo se prekide, završavajući se nekom vrstom jecaja, vlažnog od krvi u Karstensovim ustima. Braun duboko udahnu, tek tada svestan da je sve vreme zadržavao dah.

Metalni šum iz pravca Louderovog zaklona upozori ga da to što Karstens više ne urla nema veze sa opasnošću što još uvek vreba u tami i on odrvenelim prstima proveri da li mu je puška otkočena.

Prokleti Louder... oduvek je znao da taj tip ima čelične nerve, ali ovo sada...

Ponešto je naučio o strhotama koje su pripadnici Zelenih bereta činili po Vijetnamu, ali sve do sada nije previše verovao u te priče. Momci poput Loudera, međutim, očividno su sposobni za bilo šta...

Iz jame, međutim, u tom trenutku ponovo dopre neki šum. Podsećalo je to ovoga puta na tiho cviljenje umornog, starog psa koji oseća ledenu blizinu smrti.

Braun se strese. Na neki način to cviljenje bilo je još strašnije od malopredašnjeg vriska.

Mogao bi preći tih nekoliko koraka, opružiti se uz ivicu jame i nožem dosegnuti do Karstensovog grla... Ako bude tih, Louder u ovoj tami neće ništa primetiti, a on bi tako kupio nekoliko dragocenih trenutaka tišine, predah dovoljan da sredi uzburkane misli, savlada st-

rah i pripremi se za obračun koji tek sledi...

Prislanjajući tiho pušku uz vitko stablo kraj sebe, on sklopi prste desne ruke oko drške noža skrivenog u čizmi i lagano izvuče oružje koje mu je mnogo puta dobro poslužilo.

— Brauuun! — zacvile Karstens u jami. — Ubij me... Braun... ne mogu više...

Padajući na kolena, Braun načini pokret da pokrene telo u tom smeru.

— Braun! — prosikta Louder iz tame. — Ostani gde si, proklet bio! On dolazi, čujem ga!

Kao oparen, Braun se trže i nespreno vrati nož na mesto. Stegao je zube dok je pipao po tami u potrazi za puškom; da je nekim slučajem nije našao, verovatno bi i sam zaurao od straha i potražio najkraći put iz ove proklete džungle koja ni kada i nije bila mesto za belog čoveka.

Ipak, prsti mu se sklopiše oko umirujuće teškog oružja i on ga prinese ramenu, milujući glatko drvo kundaka.

Mnogo puta je video šta se događa sa čovekom koga rafal iz ovog oružja pogodi sa nekoliko jardi rastojanja. Teški meci odnesu ga nekoliko koraka

unazad, a komadi odeće, kože i mesa lete unaokolo kao suvo lišće zahvaćeno jesenjim vihorom...

— Braun! — dreknu Karstens iznenada, neočekivano jako za jednog samrtnika. — Braun, ne idi! Ne ostavljaj me ovde... neću da umrem sam, Braun! Braun!

— Zašto već jednom ne umre? — promrmlja Braun sebi pod bradu. — Oh, bože, zašto ne crkne već jednom?

Nekoliko koraka dalje Louder se javi glasom koji je podsećao na prigušeni smeh hijene i Braun se trže, osećajući kako mu hladni prsti straha po novo klize niz kičmu.

Taj zvuk... prokletstvo, zvuči kao da je neko trenutak ranije prerezao Lauderu grkljan i naglo ispustio sav vazduh kroz presečeni dušnik!

On otvori usta da pozove, ali ga strah spreči. Ako je neko već zaklao Loudera, onda bi bila najveća glupost privlačiti pažnju ubice!

— Braun — javi se glas iz jame. — Braun... još si tu?

Čovek steže prste oko puške. Za ime božje, hoće li to stvorenje jednom već crći i ostaviti ga na miru!

— Braun, kućkin sine... Pla tićeš za ovo, makar u paklu... a tamo ćemo se sresti, prokleta pseto... u paklu!

— On je u pravu, znaš! — reče neko iza Brauna. Savršeno mirnim glasom, kao da nastavlja maločas prekinuti razgovor.

Bilo je to kao u strašnom snu, noćnoj mori, koja čoveka dovodi u smrtnu opasnost, ne ostavljajući mu u telu ni mrvice snage da bar pokuša da se toj opasnosti suprotstavi... ne ostavljajući snage čak ni za krik ili poziv u pomoć...

Puška ispade iz Braunovih ruku. Da nije već klečao, kolena bi do sada svakako popustila pod težinom tela.

— Ustani, Braun — javi se ponovo onaj ledeni glas iza nje govih leđa, razvejavajući i poslednji tračak nade da bi ono maločas mogao biti samo plod Braunove mašte, halucinacija rođena iz napetosti i straha.

Jedna snažna ruka ščepa ga za rame i podiže, održavajući ga u nesigurnoj ravnoteži kao lutku od krpa. Pokoravajući se pritisku, Braun zakorači. Jedan korak, drugi, treći...

»Šta se to dešava?«, prolete mu kroz glavu. »Zar je moguće da se meni, Ogastastu Bedford-

du Braunu, događa nešto ovako užasno?«

Tresao se čitavim telom, šumno udišući i izdišući. Ne, nijedan san ne može biti ovako strašan!

Louder... zašto Louder ne dođe da mu pomogne? Možda bi i Karstens nešto mogao... mogao da...

— Pogledaj, Braun! — reče glas iza njega. — Pogledaj dobro!

Nagnuo se, neodoljivo privučen onim što mu se našlo pred nogama. Kroz granje je sa neba dopiralo taman toliko svetlosti da može prepoznati Louderovo lice. Čudno mirno lice, nalik nešto svetlijoj mrlji na tlu...

Louderova usta su otvorena, kao da ih je raširio u jedan od onih svojih podsmešljivih cereka koje Braun toliko mrzi.

Ali ne... to nisu usta već...

Rez na grlu gotovo je odvojio Louderovu glavu od tela i ostavio je u takvom položaju da je užasna rana podsećala na širom otvorena usta, prizor koji je i prevario Brauna.

— Gospode bože! — prošaputa on. — Milostivi gospode bože!

Čovek iza njega tiho se nasmeja.

— Otkuda ti ideja da su bogovi milostivi, Braun? — upita. — Hajde, idemo dalje...

— Ne! — reče Braun, iznenađeno zastajući i pokušavajući da se odupre obema nogama. — Ne tamo, za ime božje, ne tamo!

— Braun? — jedva čujno poziva Karstens iz mračne jame, sada samo korak pred Braunovim stopalima. — Jesi li to ti, Braun?

Stežući zube, u naglom napadu odlučnosti rođene iz očajanja, Braun se upola okreće i po vi gornji deo tela, posežući desnom rukom prema čizmi i nožu koji predstavlja poslednju mogućnost da preseče ovu užasnu moru.

Udarac ga stiže pre nego što je dovršio taj pokret i on otvori usta da zaurla u času kad ose ti kako mu tlo nestaje pod nogama.

Njegov urlik nije trajao dugo. Položaj u kojem se zatekao kada je udarac pao bacio je Braunovo telo u jamu malo ukoso, glavom naniže, tako da mu se vrh koca koji je štrčao iz Karstensonovih grudí zario u donji deo trbuha.

Bilo je to kao da ga neko rašeca usijanim nožem i Braun vrisnu, šireći ruke, grabeći oko sebe kao divlja zver kandžama.

I Karstens vrisnu obnovljenom snagom kad ga težina Braunovog tela gurnu naniže, zadajući novi užasni bol polumrtvom telu.

— Ubiću te, Braun! — zaurla, naslepo hvatajući rukama. — Ubiću te!

Snagom samrtnika on obavi prste, mokre od sopstvene krvi, oko Braunovog vrata i zari nokte u kožu, ispuštajući na široko otvorena usta trijumfalni krik zveri koja zna da umire, a opet je srećna što na to poslednje ne odlazi sama...

*
* *

Hud gurunu cigaretu u usta i prinese joj plamen upaljača. Dva para krupnih, tamnih očiju iznenađeno se okretoše prema njemu, i on se isceri u lice dvojici izviđača.

— Hoćete i vas dvojica da zapalite? — upita reskim glasom, ne trudeći se da bude posebnio tih. — Samo izvolite, meni dim ne smeta!

— Ali, tuan — Hud...

— Oni neće doći ovamo, ne brinite.

— Sigurno, tuan — Hud?

— Sasvim sigurno. Jer to je ono što mi najviše želimo. Ne, Tun, oni će ostati u šumi i mirno čekati da im upadnemo u šake, jedan po jedan. Ili trojica po trojica, ako tako više voliš.

— Ali, tuan Bakster, on je rekao da...

— Neka tuan Bakster iznese svoje dupe iz velike kuće i prošetaj ga sam po džungli ako misli da je to mudro — brutalno odseče Hud. — Ti momci tamo se ne šale, čuo si kako naši ljudi urlaju, do đavola?

— Ostaćemo ovde, tuan — Hud? — upita drugi čovek. Ovakšanje je bilo sasvim primetno u njegovom glasu.

— Ovo mesto mi se baš dopada — klimnu Hud glavom, odbijajući dimove iz cigarete. — Niko nas ne može iznenaditi, a ako i pokuša da napadne ovo mesto, biće izložen vatri mi traljeskog gnezda unutar ograde.

Njih trojica čučali su u zaklonu iskopanom tako davno da je bio potpuno obrastao gustom travom. Dvadesetak jardi izvan perimetra, u svoje vreme je predstavljao obezbeđenje od eventualnog napada spolja. Kako tih napada nije bilo, sve do sa-

da, zakloni su ostali zaboravljeni i nepotrebni.

— Tuan — Hud...

— Da, Tun?

— Ko... ko su ti ljudi koji ubijaju?

— Hmmm... to bih i sam voleo da znam — nasmeja se Hud, nameštajući se udobnije u zaklonu. — Neko ko nije dovoljno jak da napadne logor i uzme ono što želi, to je sigurno.

Dvojica izviđača se zgledaše. Uprkos tami, Hud na njihovim licima vide izraz koji je odavao da se ne slažu potpuno sa njim.

Voki-toki, prikopčan za njegov opasač, javi se tihim, melodičnim signalom i on ga prinese ustima.

— Hud — reče. — Šta je bilo, Bakster?

Glas iz skoro potpuno utišanog zvučnika bio je razgovetan, iz njega su se čak mogla nazreti Baksterova osećanja u ovom trenutku.

— Šta se to, do đavola, događa napolju, Hud? Zašto se ne javljaš? Ko je maločas tako urlao u šumi?

Smešeći se, Hud je čekao.

— Hud? Hud, proklet bio, čuješ li me?

— Čujem... samo sam čekao da vidim imaš li još kakvo smešno pitanje za mene, Bakster.

— Ne, boga mu, nemam!
Ali...

— Evo ti, onda, odgovora...
— Hud se već široko cerio. —
Ne znam. Zato što ne znam. Ne
znam.

— Šta?!

— Ne znam šta se događa na
polju — strpljivo reče Hud, sa
vlađujući smeh. — Ne zovem
te zato što ne znam šta se do-
gđa. I ne znam ni ko je malo
čas urlao. Zadovoljan odgovo-
rima?

Nekoliko trenutaka tišine. Ba-
kster je konačno shvatio da se
Hud igra sa njim i treba očeki-
vati eksploziju besa, psovke, pre-
tnje.

— U redu — reče iznenadu-
juće mirnim glasom, tako da
Hud podiže začuđeno obrve. —
Dokle si stigao?

— Do zaklona kraj staze ko-
ja vodi ka raskrsnici broj tri.

— Vrlo dobro. Pokupi ljude i
vрати se u logor.

— Da se vratim? Zašto da se
vratim?

Sada je na Bakstera bio red
da se nasmeje.

— To što već deset minuta
sediš u tom zaklonu, Hud, sa-
svim jasno govori da ti se ne
ide u šumu. I potpuno si u pra-
vu: ti momci tamo već su nam

pokazali da je šuma mesto gde
se izvanredno snalaze.

— Dobar zaključak, Bakster.
Ponekad i ti umeš da koristiš
to što kriješ između ušiju.

— U redu, u redu. Vрати se
u logor. Kad svane, videćemo
šta se dogodilo, do đavola!

Prekinuvši vezu, Hud vrati
uredaj za opasač. Izviđači su
već bili na nogama, spremni da
krenu natrag na njegov znak.

— Polako, polako — promr-
mlja on. — Tun, čini mi se da
si nešto hteo da mi kažeš pre
nego što nas je Bakster onako
bezobzirno prekinuo.

— Bezobzirno, tuan — Hud?

— Samo igra reči, dečko moj,
samo igra reči. Dakle?

Dva čoveka se zgledaše, a on-
da onaj drugi, Pakdaj, progovo-
ri, veoma lošim engleskim jezi-
kom.

— Tuan — Hud, Pakdaj pra-
tio starog Japanca u logoru...
video kako nešto ukrao iz telo
tuan—Fred kad on mrtav... —
poče užurbano. — Pakdaj mislio
da...

— Čekaj malo, boga mu. Vi-
deo si kako je matori samuraj
nešto uzeo sa Fredovog tela, a?

— Da, tuan — Hud. On...

— I mislio si da je u pitanju
lova zlato, je li tako?

Pakdaj obori pogled.

— Da, tuan—Hud — reče je-dva čujno. — Ali...

— Skrati priču — sleže Hud ramenima. — Lova je poslednje što je mogao naći kod Freda, veruj mi.

— Da, tuan — Hud — po-korno klimnu glavom čovek. — Ja pratio starca i ove noći čuo razgovor sa Liangom... Zna-te Lianga, tuan — Hud?

— Naš čovek ili radnik?

— Radnik. Jedan od onih ne-mirnih — objasni Tun. — Pa-kdaj i ja dugo ga držimo na oku, tuan — Hud, po naređe-nju tuana Bakstera.

— I šta je matori rekao tom Liangu, Pakdaj?

— Rekao biti strpljiv... će kati. Da napolju moćan ratnik iz njegovog naroda... ratnik sposoban da ih sve oslobodi, ta-ko rekao.

Hud tiho zviznu, skupljajući obrve.

— Da li je — reče vlažeći je zikom iznenada suve usne — da li je rekao kako se taj... ratnik zove?

— Da, tuan — Hud. Ali, uzeo reč koju Pakdaj ne zna... mo-žda ne čuo dobro...

— Koju reč, proklet da si!

— Ninda... Pakdaj misli to ta reč. Ninda.

Hud nesigurnim prstima po-traži novu cigaretu, ali se pre-domisli pre nego što je izvukao iz pakla. Pogled mu pređe duž tamne ivice šume i on se strese od iznenadne jeze.

— Boga mu — reče tiho. — Boga mu njegovog!

— To ne dobra reč, tuan — Hud? — plašljivo upita Pakdaj.

— Ne, do đavola! — isceri se ovaj ukočenim licem. — To ni-kako dobra reč, Pakdaj. Idemo na-trag, u logor.

Krenuo je, ne čekajući izvi-đače. Oni se zgledaše i pohita-še za njim, s mukom sledeći du-ge korake visokog Amerikanca. Nije im promaklo ni to da se često osvrće i da mu je desna ruka neprestano na poklopcu futrole sa pištoljem velikog ka-libra.

Snop jednog reflektora ih na-pipa i Hud pokri lice podlak-ticom, psujući iz sveg glasa. Ni-je prestao da psuje čak ni kad su se za njima trojicom zatvo-rila vrata u ogradi od bodljika-ve žice.

— Pakdaj...

— Da, tuan — Hud.

— Reci mi, da li si video šta je Japanac uzeo od Freda?

— Ne, ne video. Ali čuo kad on rekao Liangu to oružje. Oru-žje nindi. Sitna stvar, tuan —

Hud, ne videti je u mraku. Kako tako sitna stvar oružje, tujan — Hud? Ili stari čovek laže?

— Ne — zamišljeno odgovori Hud. — Ne mislim da stari čovek laže, Pakdaj. Hmmm... ka ko bi bilo da vas dvojica pođete po njega i dovedete ga u veliku kuću. Ja ću biti kod Bakstera.

Oni poslušno klimnuše glavama i podoše u pravcu dela logora gde spavaju radnici.

— Tun!

— Da, tuan — Hud?

— Povedite mi i tog Lianga — dobaci Hud za njima, paleći novu cigaretu. — Mislim da će i taj momak možda moći nešto zanimljivo da nam kaže.

Bakster je sedeo za stolom u velikoj prostoriji u prizemlju kuće, koja je služila kao zborna mesto za ljudstvo. Svetla u njoj bila su ugašena, ali je to nadoknađivao mlaz svetlosti koji je dolazio kroz otvorena vrata odaje sa radio-uređajem.

Hud pritisnu prekidač na zidu i prostoriju preplavi svetlost. Dižući pogled, Bakster se namršti.

— Čemu to? — zareža.

Bez reči, Hud nogom zalupi vrata radiste, ne odgovarajući ni na upitni pogled čoveka sa

slušalicama na ušima. Seo je preko puta Bakstera, dohvatio naćetu flašu viskija sa stola i otpio dug gutljaj.

— Stvari loše stoje, Bakster — reče brišući usta nadlanicom. — Treba da razgovaramo.

— Loše? Doznao si nešto o patrolama?

Hud se isceri, sležući ramenima.

— Patrole su izgubljene, Bakster. Vreme je da to priznaš i sebi.

— Deset ljudi — lupi Bakster pesnicom o sto. — Prokletstvo, Holovej će urlati kao zver kad to dozna!

— Deset dobrih ljudi — klimnu Hud glavom. — Dovoljan razlog da se malo zamislimo, Bakster. A ti naročito.

— Ne možeš mene okriviti za ono što se dogodilo! — zareža Bakster. — Prokletstvo, činio sam sve što se moglo! Te patrole...

— Reci to Holoveju — sleže Hud ramenima. — Tačno je, činio si sve što se čini u uobičajenim situacijama. Tvoja nevolja je u tome što ovo nije uobičajena situacija, Bakster.

— Šta, do đavola, time hoćeš da kažeš?

— To da oko logora ne obigravaju ni komunistički geril-

ci, ni razbojnici kojima je stalo do oružja i hrane. Ni konkurenti, naravno. Imamo posla sa protivnikom druge vrste...

Bakster ga je gledao zakrvavljenim očima.

— I to je...?

Hud otpi još jedan gutljaj iz flaše, praveći se da ne primećuje prekorni Baksterov pogled.

— Imamo posla sa jednim je dinim čovekom, Bakster.

— Gluposti!

— Možda. Možda i nisu gluposti. Da li ti reč »ninda« nešto govori?

— Ninda? To je neka šala, Hud, a? Prokletstvo, nije vreme za glupe šale!

— Ninde postoje, Bakster. Što pre to sebi priznamo, utoliko bolje po sve nas!

— Priče za decu! — prezrivo frknu Bakster. — Ko ti je napunio uši tim glupostima?

— Glupostima, a? — isceri se Hud. — Kaži mi onda čime je ubijen Fred Vikstid?

— Nožem, do đavola! Sam si video ranu!

— Nije to bila rana od noža. Bakster — zavrte Hud glavom.

— Đavola nije. I dok je rekao da...

— Dok Faden je video mnogo manje rana od noževa nego ti i ja, Bakster, ne zabora-

vi to. Uostalom, imaću uskoro i bolje dokaze za tebe.

— Dokaze za šta? Nećeš me naterati da verujem u te bajke o nindama, Hud!

— Sunce će uskoro izaći. Otići ćemo zajedno da potražimo tela onih koje si poslao u patrolu. Mislim da ćeš moći da vidiš nešto veoma zanimljivo. Štaviše, možda te ubedim čak i pre toga.

Osetljivi Hudov sluh čuo je tihe korake pred vratima i zato se, nasuprot Baksteru, nije trgao kad je neko oštro zakucao na vrata.

— Ostavi to — reče primetivši Baksterov pokret prema pištolju za pojasom. — Naši ljudi, Tun i Pakdaj.

— Šta oni traže ovde?

— Mislim da dovode nekoga ko će ti više od mene moći da kaže nešto o nindama — nasmeja se Hud. — Da, gospodine moj, čeka nas jedno lepo malo predavanje iz istorije Japana!

*

* *

Ninda podiže glavu.

Neko je dolazio iz pravca logora. Neko mnogo oprezniji, i mnogo zaplašeniji od svih sa

kojima se ove noći sreo u džungli...

Hitro obrisavši sečivo katanu o odeću čoveka koga je ubio trenutak ranije, on iščeze u grmlju i zastade u zaklonu koji je iskoristio da bi uhvatio u mrežu Flanagan i Kola.

Džungla je lagano oživljavala, jer su, posle sve one paklene buke oko jame sa zašiljenim kolcima, poslednja dvojica umrla gotovo sasvim tiho. Uostalom, uskoro će i svitanje i šumska stvorenja postaju nemirna u svojim skrovištima pred dolazak novog dana.

Pridošlica je još uvek bio veoma tih, ali sada dovoljno blizu da bi ninda mogao čuti i njegovo disanje. Tako dišu uplašeni ljudi, ne oni koji polaze u napad.

Begunac iz logora?

Kao elektronski računar, mozak ninde u deliću sekunde ispita sve moguće varijante odgovora na pitanje o identitetu čoveka koji je sada zastao svega desetak jardi dalje, oprezno osluškujući.

Da, begunac iz logora. Odgovor sa najvećom verovatnoćom.

Ipak, ninda ostade u svom zaklonu. Njemu se nikada ne žuri, jer je blizu dan i vreme kada će sebi dozvoliti nekoliko

sati odmora. Ništa ne zamara toliko kao ubijanje...

Bez obzira na činjenicu što je svaki od ljudi koje je ubio ove noći smrt zaslužio i po stotinu puta. Krv je krv, smrt je smrt.

Bosonogi čovek oprezno produži stazom. Još nekoliko koraka i spotaći će se o dva mrtva tela, još uvek upetljana u mrežu.

Ne, suviše je oprezan za tako nešto. Sagnuo se i prstima ručke dotakao bezobličnu gomilu na stazi od koje se širio oštar zadah krvi.

Uspravio se i prešao pogledom oko sebe. Njegove oči su svega dve ili tri stope od očiju ninde, ali on ne može videti figuru u crnom, skrivenu u gustom rastinju.

— Nindo?

Tih, plašljiv šapat...

Prokletstvo, kako taj čovek uopšte može znati da je sve ovo delo jednog ninde?

Još jednom odgovor stiže gotovo sam, bez svesnog napora mozga naviknutog da i na osnovu malobrojnih činjenica donese ispravne zaključke.

Japanac. Japanac čije je lice video nekoliko puta među robovima u logoru i na plantaži...

— Nindo?

Prilika u crnom bešumno iskorači iz svog zaklona i čovek se trže čitavim telom, ustuknuvši jedan korak.

— Ovde sam — reče ninda. — Šta želiš od mene?

Čovek pređe rukom preko lica oblivenog krupnim kapima znoja.

— Ja... Hteo sam da... Ovde... ovde imam nešto što pripada tebi...

Prsti u rukavicama od crne svile dohvatiše šestokraku čeličnu zvezdu sa ispruženog dlana.

— Da, ovo je moje — reče ninda, vraćajući šuriken u skrovište pod opasačem. — Hvala ti. Kako se zoveš?

— Moje ime je Liang, nindo.

— Liang. Ko ti je rekao da sam ja ninda, Liang?

— Stari Japanac. Ime mu je Utagava. On mi je dao i tvoj šuriken, izvučen iz tela tuana Freda.

— Dobro govoriš engleski, Liang.

— O, da. Bio sam učitelj u selu koje su bele ubice spalile, a stanovnike doterale ovamo da rade za njih. Ali...

— Znam šta želiš da pitaš, Liang. Kako to da i ja, Japanac, govorim engleski?

— Da, to. I... izgovor ti je odista savršen, nindo... baš kao kod belih gospodara u logoru...

— Vežbao sam — nemarno odvrati ninda. — Zašto si pobe gao iz logora, Liang? Znaš koliko je to opasno?

— Znam. Međutim, nisam imao drugog izbora. Kada su došli po Utagavu, shvatio sam da sam posle njega ja na redu. Znao sam gde postoji otvor u žici i uspeo sam da skliznem na polje, a da me ni reflektori ne uhvate svojim dugim pipcima.

— Ostavio si nekoga tamo, Liang?

— Otkud znaš?

— Tvoje lice mi to kaže. Žena?

Liang obori pogled.

— Da, Lin. Užasno se plašim za nju, nindo. Ona je lepa, ni nalik ostalim ženama u logoru. A beli gospodari uvek su gladni ženske puti...

— Nemoj misliti o tome onda. Ne bi ništa mogao učiniti da je zaštitiš čak i da si ostao u logoru. Ili možda želiš da se vratiš?

— Ne, ali...

Liang duboko udahnu.

— Stari otac Utagava rekao mi je da si ti moćan ratnik...

— Pa?

— Možda... možda tebi ne bi bilo previše teško da uđeš u logor i izbaviš moju Lin, nindo?

Ninda podiže pogled naviše. Liang učini to isto.

Nebo se naziralo kroz gusti splet rastinja. Mnogo svetlije nego samo nekoliko trenutaka ranije.

— Dan dolazi, Liang — tiho reče ninda. — Ako bih sada pokušao da uđem u logor, mogao bih više naškoditi Lin nego joj pomoći.

Stežući zube, Liang klimnu glavom. Ninda je u pravu, naravno. Ali je tako teško biti ne moćan dok se oko tebe odigravaju užasne stvari!

— Rekao si da su došli po Utagavu — podseti ninda. — Šta su hteli od njega?

— Ne znam. Odveli su ga u veliku kuću. Možda ga je neko video kako se dogovara sa mnom. Ili kada je uzeo tvoj šuriken iz rane na telu tuana Freda.

— Video, a možda i čuo. Ne mogu da se otresem pomisli da to što su ga odveli ima neke veze sa mnom.

— Ne znam, nindo — šapnu Liang. — Ne znam...

Ninda je nekoliko trenutaka premišljao, a onda položi ruku čoveku na rame.

— Idemo odavde — reče. — Dan samo što nije stigao, a oni će uskoro doći da potraže svoje prijatelje. Umoran si?

— Da, ali ne previše. Želiš da nešto uradim za tebe?

— Razgovaraćemo o tome na drugom mestu...

Iako je i sam bio dete šume, Liangu nije bilo lako da sledi hitru figuru u crnom kroz splet rastinja u koje su zaronili. Nekoliko puta ga je izgubio iz vida, ali bi ga ninda uvek sačekao, opominjući samo pogledom da bude tih i ne ostavlja nikakve tragove za sobom.

— Nećemo dalje — reče konačno kada ga je Liang još jednom pristigao. — Moje skrovište je ovde...

— Ovde? — Liang se zbunjeno osvrte oko sebe.

— Popni se uz ovo — ninda pokaza jednu lijanu koja se ni po čemu nije razlikovala od ostalih. — Skrovište je gore, na drvetu. Imaš li snage?

Liang klimnu glavom, oproba vajuć čvrstinu lijane. Uzverao se spretno, uprkos umoru.

Dve debele grane poslužile su kao osnova za horizontalno položene motke koje su stvara-

Ile oveću platformu pedesetak stopa nad tлом. Sloj sitnih grančica i lišća, na njemu jedna vreća za spavanje od grubog platna i druga, veoma slična njoj, okačena o granu iznad platforme.

— Gladan si? — upita ninda koji se bešumno uzverao za Liangom. — U toj vreći gore naći ćeš hrane i vode.

Liang se sa uzdahom spusti na ležaj od lišća.

— Ne — reče. — Samo sam umoran...

— Spavaj onda. Nemaš se čega bojati. Oni ne zalaze u ovaj deo šume, a čak, i ako zađu, ja ću ih čuti mnogo pre nego što stignu do ovog mesta.

Liang klimnu glavom, osećajući da nema snage više čak ni da govori. Nije to bio običan umor, pre ona vrsta osećanja koja čoveku govori da je sada konačno na sigurnom i da sebi može pokloniti nekoliko sati za službenog sna...

Shvatio je koliko je spavao tek kada se naglo trgao iz sna, sav obliven znojem. Sunce je bilo visoko na nebu i njegovi zraci su pekli čak i kroz gusti sloj od lišća krošnje nad Liangom glavom.

U džungli je bilo toplo i vlažno, ali je to bio zadatak na koji je Liang još davno navikao...

Njegove oči, još mutne od sna, padoše na čoveka koji je sedeo na ivici platforme, leđima okrenut njemu.

To... to...

To nije ninda!

Kratka crna kosa, mišićava, preplanula leđa, dugi udovi... Ne, to nipošto ne može biti ninda jer ovaj čovek ovde je belac, ne Japanac!

Zadržavajući dah, Liang privuče kolena grudima. Dovoljno je blizu; ako naglo ispruži noge, udarac u leđa zbacio bi nepoznatog sa platforme.

Ako i preživi taj pad, neće imati snage da spreči Lianga u bekstvu. A možda je i ninda u blizini, pa će mu ponovo pomoći da izađe nakraj sa belim dugonosim davolima!

— Ne čini to, Liang — reče nepoznati i okrete se.

Tamnoplave, duboke oči, ozbiljno lice odlučnih crta. Snažno lice, ali i lice kojem se može verovati...

— Ti... ti nisi...

— Ne, nisam Japanac, Liang.

— Ali... stari otac Utagama, on mi je rekao da... da ninde mogu postati samo ljudi njegovog naroda!

— Možda je tako bilo u doba kada je Utagava živeo u Japanu. Vremena su se promenila, Liang. Premda je istina da sam, koliko znam, jedini ne — Japanac koji je postao nindo.

Liang opusti zgrčene mišiće, pokušavajući da se osmehne.

— Malo je nedostajalo — reče — da te udarcem u leđa bacim u ambis, nindo.

— Ne bi uspelo — osmehnu se čovek tamnoplavih očiju.

— Misliš? Nisi mogao ni videti ni čuti moje pokrete!

— Postoje i druga čula, sem vida i sluha. Ali, nemojmo sada o tome... Ako si gladan, uzmi da jedeš, Liang. Za to vreme ćemo razgovarati...

Klimnuvši glavom, Liang se baci na jednostavan obrok od suvog mesa i dvopeka, začinja sa nešto voća do kakvog se moglo doći u šumi.

Ninda sačeka da utoli prvu glad, da bi mu tek tada postavio pitanje.

— Liang... koliko dobro poznaješ reku?

— Odrastao sam na reci. Zašto?

— Da li bi imao snage i veštine da se niz nju spustiš do Čiang—Maja?

— U čamcu, da. Samo što čamac ne sme biti težak, nindo,

jer ga moram nositi suvim oko vodopada kod Olunga.

— Ali možeš to izvesti?

— Mogao bih, ali nema više čamaca na reci u ovom kraju, nindo. Beli gospodari su ih sve uništili kad su spalili sela oko logora.

— Ja imam gumeni čamac na obali. Kao što vidiš, neće ti biti teško da ga nosiš oko vodopada. Dva dana puta bi ti bilo dosta do Čiang—Maja?

— Najviše toliko. Vreme je lepo u ovo doba godine, kiša me neće usporavati.

— Vrlo dobro. Odveslaćeš, dakle, do Čiang—Maja, tamo kupiti pristojnu odeću i autobusom produžiti u Lampun.

Liang se osmehnu šireći ruke.

— Za pristojnu odeću i autobus biće mi potreban novac. Moj rođak Losen, istina, živi u Čiang—Maju, ali je i on siromašan čovek...

— Dobićeš dovoljno novca od mene za sve. I avionsku kartu do Bangkoka koju ćeš uzeti u Lampunu, između ostalog.

— Avion? — Liang se stidljivo osmehnu. — Nikada još nisam leteo avionom...

— Pokušaj da prikriješ svoj strah, a i ako ne uspeš, to neće biti previše upadljivo. Mnogi

ljudi se nikada ne naviknu na to.

— Znak da bogovi nisu želeli da ljudi lete — tiho reče Liang. — Ali, ne brini, nindo, učiniću to za tebe...

— U Bangkoku ćeš uzeti taksu na aerodromu i tražiti da te odvezu u hotel »Kompong«. Jedino što moraš zapamtiti jeste da na recepciji ne smeš nipošto pitati za moje prijatelje. To je veoma važno, Liang. Moguće je da njih već drže na oku i da će pokušati da šćepaju svakog ko pokuša da stupi u vezu sa njima.

— Da... ali, kako ću ih onda pronaći, nindo?

— Opisću ti kako izgledaju, a kada vidiš jedno od njih dvoje, daćeš im ugovoreni znak i otići iz hotela. Njihova briga je potom da te slede do nekog bezbednog mesta za razgovor.

Liang klimnu glavom. Bilo je očividno da se plaši čitavog niza situacija u kojima će se po prvi put naći, ali i da će smoći snage da ih savlada, jednu po jednu.

— Pre nego što kažeš ko su nam prijatelji, nindo — blede se osmehnu — možda ne bi bilo loše da doznam nešto o neprijateljima.

— Jedini od neprijatelja koje možeš sresti u Bangkoku je Bret Holovej, Liang. Ne verujem da on poznaje tvoje lice.

— Tuan — Holovej? Ne, sigurno ne. Svega je dva ili tri puta dolazio ovamo, helikopterom. Nikada se nije zadržavao duže od nekoliko sati.

— Da, znam. Holovej je šef jedne od najvećih bandi koje se bave proizvodnjom i prodajom kokaina. Ali, to je ono što već svakako znaš, Liang.

— Isuviše dobro.

— Tačno. Moji prijatelji i ja pokušavamo da im stanemo na put, jer tajlandske vlasti to ne mogu. Previše novca kaplje u džepove uticajnih ljudi da bi država nešto preduzela protiv Holovej.

— To mi je rekao i Utagava — klimnu Liang glavom. — A ja, budala, verovao sam da je dovoljno samo stići do Čiang—Maja i ući u policijsku stanicu — s gorčinom se osmehnu Liang.

— Verovatno ne bi ni izašao živ iz nje — sleže ninda ramenima. — Slušaj me sada dobro: prvi moj prijatelj zove se Tabasko Pit. Njega ćeš lako prepoznati: visok je gotovo sedam stopa, strašno širokih ramena.

duge plave kose i plavih očiju...

— Takvi ljudi su odista retki u ovoj zemlji, nindo. Prepoznacu tog Tabasko Pita bez teškoća.

— Sumiko — produži ninda — Sumiko je devojka koja će se mnogo lakše od Pita uklopiti u okolinu. Ima japanske krvi u sebi i to se vidi u boji njene kože. Veoma je niskog rasta, odnosno, visoka je kao i većina žena tvog naroda, Liang.

— Onda mi moraš pomoći novim detaljima — zavrte Liang glavom. — Oni koji su tamo bili kažu mi da je Bangkok pun lepih žena.

— Ovako lepih nema mnogo — osmehnu se ninda. — Ona je, međutim, građena drukčije od žena tvog naroda: ima velike, lepe grudi i nešto šire kukove, iako joj je struk veoma uzan. Kosa joj je takođe vrlo duga i sasvim crna, a oči izrazito krupne...

Liang se široko osmehnu.

— Ne sumnjam sada da ću je prepoznati, nindo. Reci mi nešto; da li ti voliš tu devojku?

— Odao sam se, zar ne? Da, Liang. Volim je.

— To je dobro znati...

— Zašto?

Liangov pogled odluta naviše, u krošnjju koja ih je štitila od sunca.

— Vidiš, kad mi je stari otac Utagava prvi put pomenuo ninde, mislio sam da su oni nalik demonima osвете iz starih priča, moćniji i nemilosrdniji od običnih ljudi...

— Oni i jesu takvi. Utagava te nije prevario.

— Možda, ali su ipak i ljudi, sposobni za ljubav i prijateljstvo.

— Varaš se, Liang. Ljubav i prijateljstvo su dva osećanja koja su nindama strogo zabranjena.

— Ali...

Ninda se osmehnu, ustajući.

— Da, to je razlika između mene i japanskih nindi. Prekršio sam neke zakone ninducua, drevne veštine za koju čak i mnogi Japanci danas misle da je zaboravljena. I nisam pogrešio.

— Dakle, ipak sam ja bio u pravu?

— Da, bio si u pravu što se mene tiče. Ali, vratimo se tvom zadatku, Liang. Kad ugledaš je dno od dvoje ljudi koje sam ti opisao, načinićeš tačno odredeni niz pokreta koji će im reći da te ja šaljem.

— A to su...?

— Sasvim prirodni pokreti koji nikome neće biti sumnjivi. Jedino je njihov zbir i redosled ono što je karakteristično: uzećeš cigaretu iz tabakere koju ćeš kupiti, sklopiti tabakeru, četiri puta kucnuti cigaretom o poklopac, a zatim je pri neti nosu da omirišeš duvan.

— Samo to? Oprosti, nindo, ali postoji mogućnost da neko drugi izvede te iste pokrete pred njima, sasvim slučajno!

— Ne, to nije sve. Umesto da je zapališ, vratićeš cigaretu u tabakeru, a nju opet u desni džep svog sakoa, a onda naglo krenuti prema izlazu kao da si se upravo nečega setio.

— Da, to je već nešto drugo — klimnu Liang glavom. — Je dno od njih će onda krenuti za mnom?

— Da. Ako slučajno ne krenu, ponovićeš to jednog od narednih dana, premda ne verujem da će to biti potrebno. I još nešto: ako budete razgovarali bilo gde na javnom mestu, ne upotrebljavaj reč ninda.

— Koje ću onda reči upotrebiti da kažem ko me šalje?

— Oni će već znati ko te šalje. A ako baš hoćeš, moje ime je Eldridž. Leslie Eldridž.

Liang pruži ruku.

— Dobro je kad znaš čoveku ime — reče jednostavno. — Leslie Eldridž, mislim da ćemo ti, tvoji prijatelji i ja uskoro pokazati tuanu Holoveju kako ovaj posao ipak nije tako dobar kako je on zamišljao...

*
* *

Hud pažljivo osmotri starog Japanca, sitnog i krhkog čak i u poređenju sa dvojicom niskih Tajlandana koji su ga uveli u prostoriju.

— Ah! — reče srdačno. — Utagava — san. Baš mi je drago što ste odlučili da nam se pridružite u ovom ugodnom razgovoru.

— Kog si davola njega dovikao ovamo, Hud — sleže Bakster ramenima. — Sem ako...

— Upravo to što si pomislio, dečko moj, upravo to. Mister Utagava objasniće ti ponešto od onoga što meni nisi hteo da poveruješ. Tun, Pakdaj, niste mi više potrebni. Budite pred ulazom.

Utagava je ostao sam, skoro nasred velike prostorije. Nije kročio ni korak napred, uprkos srdačnom pokretu kojim ga je Hud pozvao za sto.

— Utagava — zabruna Bakster, naginjući se napred. — Ovaj momak ovde ispričao mi je jednu čudnu priču o...

— Čekaj malo — prekide ga Hud. — Ovo nije policija, prokletstvo. Zašto ne sednete s nama za sto, Utagava—san, da možemo razgovarati kao ljudi?

— Ja sam rob — tiho i razgovetno reče Japanac — a vi gospodari. Dok se to stanje ne izmeni, mi ne možemo sedeti za istim stolom i razgovarati kao ravnopravni ljudi.

— Uvek sam cenio ljude koji su svesni stvarne situacije — nasmeja se Hud. — U krajnjoj liniji, stvari bi mogle da se izmene, zar ne?

— Da. I to vrlo brzo.

Bakster nabra obrve.

— Što ne znači da bi ti tu veliku promenu mogao i doživeti, Utagava!

— I toga sam svestan. Promene te vrste ne mogu se izvesti bez nasilja i krvi. Nasilje je još uvek na vašoj strani, što znači da će biti proliveno mnogo više krvi robova. Ali... do promena će doći!

— Boga mu! — Bakster se zavalj u stolici i zapanjeno pogleda Huda. — Pa ta ruševina od čoveka još ima drskosti da pre ti nama!

— U pravu je — Hud je polu zatvorenih očiju proučavao lice starca. — Oni sada imaju moćne pomagače napolju, zar ne, Utagava?

— Vi to znate bolje od mene, tuan—Hud.

— Ko je to, Utagava?

— Kako bih to mogao znati? Prošle su dve godine otkako sam poslednji put stupio nogom van žice.

Hud baci pogled prema prozoru. Napolju je bilo već upadljivo svetlije nego maločas.

— Da li bi želeo da izađeš, Utagava?

— Ne. Ne naročito. Ljudi koje znam i koje volim su u krugu od bodljikave žice. Hoću da ostanem uz njih, kao i do sada.

Hud se naže napred.

— Ninda — reče tiho. — Ninda.

Utagavino lice ostade nepokretno. Čutao je.

— Ta reč ti ništa ne govori, Utagava? — nasmeja se Bakster promuklo. — Rekoh ti, Hud, da od stare budale nema nikakve koristi!

— Pakdaj je čuo razgovor sa Liangom, Utagava — nastavi Hud vrebajući kao jastreb svaki pokret na licu Japanca. — Čuo je kako pominješ nindu. I

šuriken izvađen iz Fredovog te la. Nemoj mi reći da Pakdaj laže, Utagava!

Starac se smireno osmehnu.

— Ne. Pakdaj ne laže.

— Pa?

— Ne shvatam šta hoćete od mene, tuan—Hud.

— Hoću nindu, Utagava! To hoću!

Starac raširi ruke.

— Ja vam ga ne mogu dati. Ako želite nindu, morate ga sami potražiti.

Hud dobaci pobedonosni pogled Baksteru koji je sumnjičavo vrteo glavom.

— I imao sam utisak da ćeš biti previše ponosan da lažeš, Utagava — produži Hud. — Po trebne su mi informacije o nindi. Sve što znaš!

— To nije mnogo. Nevidljivi su, nečujni, ubijaju brzo, tiho i nemilosrdno. Ali, to sve već i znate, zar ne?

— To nije sve, Utagava!

— Naravno da nije. Ali, to je gotovo sve što oni koji nisu ninde znaju o nindama. Sem ako ne želite detaljnu istoriju nindu cua, od ranog srednjeg veka do danas. Ali, mislim da to nije ono što vas zanima, tuan—Hud.

— Drzak je — zareža Bakster gnevno. — Đavolski je drzak!

— Zaveži, Bakster — reče Hud i ne gledajući prema njemu. — Jedino što me odista zanima jeste kako se može pobediti ninda, Utagava!

— Nikako.

— Šta?!

Fini osmeh na trenutak osvetli lice starca.

— Ninda se ne može pobediti — ponovi. — Legenda kaže da samo drugi ninda može ubiti nindu... a u toj stvari ja sam sklon da verujem legenda-ma.

— Oružje? Taktika? Navike?

— O tome bih ponešto mogao da kažem, ali vam ni te informacije neće biti od velike koristi — sleže Utagava ramenima. — Ninde svoju taktiku prilagodavaju određenoj situaciji, a navika im je da čine ono što protivnik najmanje očekuje. Što se oružja tiče... kada ga vidite, nema više mnogo vreme na da razmišljate šta to oružje može, a šta ne.

Bakster se strese. Činilo se da je sugestivni glas starca sa svega nekoliko reči razvejavao sve njegove sumnje u postojanje nindi.

— Ipak bih želeo da doznam više o njegovom oružju, Utagava — reče Hud. — Hladno oružje, koliko sam shvatio?

— Prvenstveno. Ali, ninde su pravi majstori sa bilo kojim oružjem stvorenim od čoveka. I ne samo to: u njihovim rukama u oružje se mogu pretvoriti i naizgled potpuno bezazleni predmeti!

Nekoliko dugih trenutaka tišine, sve dok stolica ne zaškripi pod Baksterovom težinom kada se naglo pokrenuo.

— Ne vidim svrhu ovog razgovora — promumla. — Ako je taj tip odista tako opasan, moramo najpre videti kako da se odbranimo od njega...

— A da bismo u tome uspeli, moramo znati sve o njemu — odvрати Hud. — Utavaga, ti ćeš sada poći sa nama...

— Kuda? — trže se Bakster. Japanac ostade savršeno miran.

— Napolje — osmehnu se Hud ustajući. — Pogledaćemo zajedno šta se dogodilo sa deset naših ljudi i možda ponešto naučiti.

— Ja ne idem — odmahnu Bakster glavom.

— Ne budi kukavica — isceri se Hud. — Svanulo je. Pogledaj.

— Svejedno. Bezbednost logora je prvo o čemu moram voditi računa. Nikakvi izleti van žice, do đavola!

— Defanzivna taktika? Sećaš se šta se dogodilo u Vijetnamu, kad je neko gore doneo odluku da sedimo u svojim utvrđenjima, a Vijetkongu prepustimo kontrolu teritorije, kapetane Bakster?

— To nema veze sa ovim, do đavola!

— Misliš? Sedećemo u našoj mišolovci i strpljivo čekati da ninda pronade način da nas sve uništi u njoj? Kao što su Vijetkongovci učinili?

— Oh, do đavola! — zastenja Bakster dižući se sa stolice. — Neka bude po tvome, proklet da si! Pošalji jednog od one dvojice izviđača po prokleti džip!

— Nikakav džip — odmahnu Hud glavom. — Raskrsnica broj tri nije daleko. Ne želim da čitava šuma čuje da smo ponovo krenuli u tom pravcu!

— Koliko ljudi vodimo onda, do đavola?

— Dva izviđača i nas trojica. I to je previše, čoveče!

Slegnuvši ramenima, Bakster pride polici na zidu i skide sa nje automatsku pušku. Metal bučno škljocnu dok je stavljao okvir u nju.

Hudu ne promače podsmešljivi pogled kojim je Utavaga ispratio taj pokret.

— Misliš da od te puške neće biti mnogo koristi, Utagava? — upita tiho.

— Ako sretnemo nindu, ne.

— Prema tome, jedino što nam preostaje jeste da se nadamo kako ga nećemo sresti?

— Da. Vrlo jednostavno.

— Može li se govoriti s njim, Utagava?

— Sa nindom? Samo ako to on želi.

— I ninde rade za novac, zar ne?

— Uglavnom. Ili iz osвете. Ili samo zato što misle da nešto treba izmeniti. Njihove misli nedokučive su običnim ljudima, tuan—Hud.

— Videćemo — isceri se Hud, bacajući svoju automatsku pušku na rame. — Videćemo...

Pračena radoznalim pogledima stražara, petorka uskoro stiže do ivice šume i staze koja vodi prema raskrsnici broj tri, označenoj tako na velikoj vojnoj karti područja na zidu Baksterove kancelarije. U svoje vreme sve ovo bilo je zamišljeno i planirano kao efikasna vojna operacija. I sve je teklo po planu dok se nije pojavio jedan ne predviđeni činilac...

Ninda.

Tun i Pakdaj oprezno su hodali napred, zverajući oko se-

be, sa puškama na gotovs. Bakster, takođe spremnim oružjem, hodao je korak iza Utagave, dok je Hud činio neku vrstu zaštitnice. Njegova puška još je visila o ramenu, ali je zato poklopac futrole pištolja bio otkopčan, a desna ruka neprestano je lebdela u visini drške.

Osetio je miris krvi još izdaleka, trenutak pre nego što je do njegovih ušiju doprlo potmulo zujanje onih velikih zelenih muva koje se u džungli uvek skupljaju po otvorenim ranama, očima i ustima mrtvih ljudi...

Izviđači zastadoše, zagledani u nešto pred svojim nogama. Hud ubrza korak.

— Flanagan — prigušenim glasom reče Bakster. — I Kol.

U toplom i vlažnom vazduhu bakterije brzo rastu i razmnožavaju se. Dovoljno je samo ne koliko sati pa da mrtvo telo po stane naduveno od gasova koje bakterije razvijaju u njegovoj utrobi...

Ipak, lica dvojice ljudi još su se mogla prepoznati: dve ukočene maske na kojima je smrt sačuvala sve tragove užasa njihovih poslednjih trenutaka.

Sagnuvši se, Pakdaj vrhom mačete počeo da reže debelu mrežu od puzavica u koju su se upetljala dva tela, pomažući se

drugom rukom da razdvoji pre sečena okca.

Vrisnuo je i trgao ruku, na trenutak prekasno: Hud jasno vide kako se iz gomile na tlu izdvojila smaragdno zelena, tro uglasta glava zmiје i zarila zube u Pakdajevu podlanicu.

Reagovao je munjevitо, kao i uvek. Hitac iz pištolja pogođi zmiју ispod same glave, odnoseći otkinuti prednji deo tela u grmlje na drugoj strani staze.

Pakdaj se okrete njemu, pepeljastog lica, iskolačenih očiju, široko otvorenih usta iz kojih je, posle prvog krika, dopiralo samo tiho životinjsko cviljenje.

Samo malo pomerivši ruku, Hud mu ispali hitac pravo u otvorena usta.

— Prokletstvo! — prostenja Bakster. — Prokletstvo...

Mirnih prstiju, Hud ubaci no va dva metka u okvir pištolja, prelazeći pogledom po licima ljudi oko sebe. Baksterovo: zbu njeno, Tunovo: iznenađeno i malo uplašeno. Lice Utagave: mirno kao maska od kamena.

— Nije mu bilo spasa — objasni Hud mirno. — Samo sam ga poštedito dugih muka...

Bakster otpljunu u stranu. To što je Hud rekao bilo je sa-

svim tačno, obojica su veoma dobro poznavali tu vrstu otrovnih zmiја.

— Da li je zmiја ubila i Flanaganu i Kola? — upita promuklo.

— Ne — odmahnu Hud glavom. — Utagava, pogledaj. Šta misliš?

Lice Japanca ostalo je mirno i dok se naginјao nad dva mrtva tela.

— Nije zmiја — reče. — Oni su umrli od katana. To je dugi mač, najopasnije oružje nindі.

— Video sam takav mač — reče Hud. — Samuraji ga nose, zar ne?

— Da, to je ta vrsta mačeva. Pogledajte preciznost sa kojom su u oba slučaja pogođeni vitalni organi.

— Bar su umrli brzo — promrmlja Bakster.

— Umrli su brzo — složi se Utagava — ali ono što se dogodilo pre toga...

— Misliš da nisu ubijeni čim su bili uhvaćeni u zamku?

— Ne. Gledajte, odeća im je kaljava sa svih strana, znak da su se dugo koprcali. I drže komadiće tkanine sa odeće onog drugog čoveka među prstima, jer su se borili među sobom...

— I zmiја — dodade Hud vrlo tiho.

— Da, zmija. U platnenoj vrećici. Ninda je upotrebio kao sredstvo za ubedjivanje, očigledno.

— Rekli su mu sve što su znali, prokleti bili — zastenja Bakster.

— Ti ne bi — isceri se Hud. — Idemo dalje, do đavola. Tih prokletih muva je previše!

Muva je, međutim, bilo još više oko džipa na samoj raskrsnici broj tri. Mašući rukama, Hud priđe vozilu da bi proučio rane vozača i njegovog suseda na prednjem sedištu.

— Vakizaši — reče Utagava iza njega. — Kratki mač koji se nosi zataknut za pojas. Vidi-te, tuan-Hud, oštrica je šira i deblja od oštrice katana.

— A ona dvojica gore?

— Ninda je bez sumnje ležao duž te grane, odakle im je nabacio oko vrata omče od žice. Sve je bilo gotovo veoma brzo. Uopšte, ninde su strahovito brze. Uvežbani mišići i savršena koordinacija pokreta daju fantastične rezultate.

Hud s gađenjem otpljunu. Leševi su već smrdeli, ne jako, ali dovoljno da čovek pomisli kako će i sam, jednog dana...

Ne, ne treba o tome misliti. U svakom slučaju, ne o ovakvoj smrti, u smrdljivoj džungli, pod oblakom debelih, lenih, zelenih muva...

— Da li to pokušavaš da me zaplašiš, Utagava? — upita odmičući se od džipa.

— Vas je teško zaplašiti, tuan-Hud — mirno odvrati Japanac.

— Tu si u pravu — isceri se drugi čovek. — Tu si đavolski u pravu...

— Teško, rekao sam. Ne i nemoguće.

— Misliš?

— Svaki čovek ima svoju slabu tačku, tuan-Hud. Nešto što ne može da podnese. Problem se, zapravo, sastoji u tome da se ta slabost otkrije, a ninde su pravi majstori u tome.

Hud steže zube, ali to potraja samo trenuak. Glas mu je, kao i obično, zvučao potpuno samouvereno kada je ponovo progovorio.

— Onda se nadajmo da tvoj japanski prijatelj NEĆE na vreme pronaći moju slabu tačku, Utagava... Hajde, idemo dalje. Baš me zanima šta se dogodilo sa Hoom... i na koji gadni na-

čin su umrli Braun, Karstens i Louder...

*
* *
*

Bret Holovej zadovoljno zastjenja. Masaža čitavim telom, jedan od specijaliteta Bangkoka, uvek mu je prijala, a ova mala danas izgleda da se posebno trudi.

— Sve u redu, šefe? — upita kroz zatvorena vrata Everli, je dan od dvojice telohranitelja. Ima đavolski oštar sluh, taj Everli.

— Sve je u redu — odvrati Holovej kroz smeh. — Ovo mi prija, ništa drugo...

Devojka ga radoznalo pogleda u lice, ali se u njenim bademastim crnim očima videlo da ne razume ni reči engleskog. Uostalom, to je i bio uslov postavljen mister Čok-Songu, Ko rejancu čiji je salon za masažu redovno posećivao: nijedna od devojaka, niti bilo ko od osoblja ne sme znati engleski.

Uslov koji ovde, u Bangkoku, i nije bilo teško ispuniti. Naročito kada to mister Čok-Songu donosi lep nedeljni prihod.

— Još — reče Holovej ispružajući se sada na leđa i pokazujući rukom šta želi. — Još.

Meka koža, glatka od mirišljavih masti, priljubi se uz dlake na njegovim grudima, čvrsto ih masirajući. Zabacujući ruke pod glavu, Holovej sklopi oči, prepuštajući se milovanju para savršenih dojki.

A one su klizile sve niže i niže, do njegovog mišićavog trbuha. Tu su se zadržale svega nekoliko trenutaka, da bi odmah produžile niže.

Holovej oseti kako mu se noći devojke zarivaju u butine.

— Hej, mala...

Ako i nije razumela reči, sasvim dobro je shvatila ton kojim joj se obratio. Nije ni bilo potrebno da rukama vodi njenu glavu prema mestu gde je sada osećao prijatnu toplinu prvog uzbuđenja.

Bila je pravi majstor svog za nata, naravno. Mister Čok-Song je dobro plaćao svoje devojke, ali su zato i one znale šta se očekuje od njih.

Holovej duboko uzdahnu od uživanja. Neka Everli ide do đavola... Kao da je teško zamisliti šta rade naga žena i nag muškarac u jednoj od kabina mister Čok-Songa!

To bi moglo naškoditi njegovom imidžu čoveka od čelika, naravno. Uvek je nastojao da kod podređenih ostavi utisak kako nema onih običnih malih ljudskih želja i osobina.

Boga mu, ta mala zna kako nadražiti muškarca!

Odvajajući usne od njegovog tela, devojka se ispravi u klečeći položaj i upitno ga pogleda, pokazujući prstima vekovima stari gest kojim na Dalekom istoku žene pozivaju muškarce da vode ljubav sa njima.

I ona je nadražena, naravno. Čok-Song prodaje samo pravu stvar za pravi novac...

Cudno, prolete Holoveju kroz glavu. Nijedna devojka do sada nije pokazala svoju želju, još manje otvoreno izazivala da vodi ljubav sa njom.

Da li to možda Čok-Song želi da izvrši uticaj na njega?

Budala. Trebalo je da shvati da je Holovej toliko moćan da može čitav ovaj kvart javnih kuća i lokala za zabavu da kupi za dvadesetak procenata svog godišnjeg profita!

— Ne — reče naglo odguruvši devojku nogom oslonjenom o njene pune i čvrste grudi. Ne previše grubo; tek onoliko grubo da ona shvati ko je ovde gazda.

U tom času neko zakuca na vrata i Holovej nervozno trže glavom.

— Šta je bilo, do đavola?

— Žao mi je, mister Holovej, ali rekli ste da vam odmah javim ako stigne poruka iz logora broj jedan...

Holovej prebaci čist beli čaršav preko svog nagog tela. Devojka se povukla unazad od ležaja i sada je skrušeno stajala u uglu, očigledno uplašena onim što će se dogoditi kad Čok-Song dozna da nije zadovoljila mušteriju.

— Uđi, Everli!

Džin sa ružnom brazgotinom na levom obrazu, potpuno obrijane glave. Ružan kao sam đavo, ali inteligentan i poslušan. Izvanredan borac, naravno. Za svoj novac i Holovej je uvek tražio i uvek dobijao samo najbolje.

Holovej prelete preko nekoliko redaka nažvrljanih rukom dežurnog radio-telegrafiste u njegovom komandnom centru u jednom od severnih predgrada Bangkoka.

»Logor napadnut od neidentifikovanih bandita. Devet mrtvih, jedan nestao. Potrebno pojačanje, ako je moguće senzorski sistem za obezbeđenje perimetra. Bakster«.

— Senzorski sistem — frknu prezrivo Holovej. — Šta taj Bakster misli, do đavola? Da će elektronika čuvati logor dok njegovi smrdljivi stražari spavaju!

Everli je ćutao. Bio je već navikao da ne komentariše reči svog gazde. Od njega se to, uostalom, nije ni očekivalo.

— Deset ljudi — nastavi Holovej, odbacivši zgužvanu hartiju na pod. — Izgubio je deset ljudi u jednom napadu! Prokletstvo, šta se događa u toj džungli? Izađi, Everli...

Džin poslušao, pažljivo zatvarajući vrata za sobom. Holovej je gledao za njim, skupljajući obrve.

S tom Baksterovom porukom nešto nije u redu. Potpuno, odu dara od tona dosadašnjih izveštaja koji su stizali iz logora broj jedan, u svemu najboljem od svih u severnom delu Tajlanda.

— Dođi! — reče Holovej iznenada, okrećući se devojci. — Bolje razmišljam dok si blizu...

Njeno lice blesnu i ona gotovo pritrčala, hitajući da zbaci laki pokrivač sa njega. Erekcija se u međuvremenu izgubila, naravno, ali se ona usrdno bacila na posao da ponovo razbuktati želju u muškarcu.

Njegove misli, međutim, lute su oko logora u džungli, odakle su se već dve godine slivali čitavi potoci zelenih novčanica u njegove džepove. Ne samo njegove, naravno, ali najveći novac od droge ipak je priticao u kompanije koje su direktno ili indirektno pripadale Bretu Holovej.

Uložio je pet godina svog života u taj posao i neće dopustiti da ga ugrozi nikakva banda izgladnelih bandita s kojima Bakster više ne može da izađe nakraj.

Možda je Bakster počeo da popušta? Prošlo je puno vremena otkako ga je pokupio na ulici u Bangkoku, kapetana američkog morskog korpusa, otpuštenog iz službe zbog nedela koje je njegova jedinica počinila u nekom selu pored Fejfua u Vijetnamu.

Pojačanje, u redu. Neće biti teško pronaći deset dobrih boraca u podzemlju Bangkoka. Ali, sistem za opezbeđenje logora...

To, dakle, nije običan protivnik. Ti Baksterovi »neidentifikovani banditi« opasniji su nego što možda i sam Bakster želi da prizna...

Bakster jednostavno nije želeo da mu otkrije koliko je u-

plašen i zbunjen razvojem događaja, nesvestan da čoveka Holovejove inteligencije i obrazovanja upravo ta činjenica može uputiti u pravo stanje stvari...

Klečeći raširenih nogu nad njim, devojka se lagano spuštala naniže i Holovej rasejano pogladi tvrde i napete bradavice njenih savršenih grudi. Ona uzdahnu i zajeca, dopuštajući da joj se kukovi i zadnjica naglo spuste tako da muškarac do kraja proдре u nju.

Holovej se ugrize za usnu da bi sprečio uzdah intenzivnog zadovoljstva.

— Tako je, mala — šaputao je sasvim tiho, da ga Everli ne bi čuo. — To mi radi... to...

Ona odvrati novim prodornim jecajem, zabacujući glavu unazad tako da još bolje izloži dojke Holovejovom pogledu.

Bakster... Bakster je u stisci, očigledno... Treba što pre govoriti s njim...

Deset ljudi moglo bi stići do logora broj jedan već sutra pre podne. Prikupiti ih do večeri, iznajmiti helikopter, poleteti čim svane.

Situacija ne može biti tako kritična, jer je napad odbijen. Do đavola, ako je Bakster izgubio deset ljudi koji su pucali iz

zaklona, najmodernijim oružjem, napadači su morali izgubiti tri do četiri puta više...

Neidentifikovani napadači. Kad su se povukli, poneli su svoje mrtve sa sobom, očevidno. Hmmm...

— Mmmmm — prostenja devojka, padajući po njemu. Kukovi i zadnjica grčili su se od uživanja dok je svom snagom pritiskala gornji deo tela o Holovejove grudi.

Skliznula je sa njega, poluzatvorenih očiju, teško dišući. Telo joj je bilo mokro od znoja, kosa se slepila za vlažno lice.

— Ne brini, mala — reče Holovej umirujućim glasom. — Ja sam od onih što đavolski teško svršavaju...

Ona ukloni kosu sa očiju, za gledana u uspravni ud. Osmehnula se Holoveju, a onda se nadvila nad njega da ga ponovo uzme u usta.

— Tako je, mala — promrmlja on. — To me mnogo manje zamara... a isto toliko prija...

U trenutku kada se snažno ispraznio, imao je već konačan plan za logor broj jedan, sem nekoliko detalja o kojima će odlučiti kada bude uspostavio radio-vezu sa Baksterom.

— Bilo je dobro, devojčice — reče dubokim, promuklim glasom, gladeći je po glavi. — Odvedi me sada da se okupam...

Ona ga zahvalno pogleda, otvarajući slavine kade ugrađene u pod neposredno kraj ležaja. Sa minimumom napora, Holovej se spusti u ugodno toplu vodu i sklopi oči.

Te žene, mislio je, ponekad zaista mogu pomoći čoveku da se opusti. Iako je, zapravo, sve to čisto gubljenje vremena, kod tolikih poslova i tolikih problema u svetu muškaraca...

Sat kasnije čitava epizoda u lokalnu Čok-Songa bila je jedna od onih prijatnih uspomena kojima će se vratiti kada bude imao vremena za takve gluposti. Sedeo je u nevelikoj prostoriji sa radio-uređajem i strpljivo čekao da se uspostavi veza sa logorom broj jedan.

— Imate vezu, gazda — tiho reče radista, skidajući slušalice sa glave. Procedura je bila uobičajena; niko nije smeo ostati u prostoriji kada bi Holovej želeo da razgovara sa jednim od svojih zapovednika logora.

Sačekavši da se vrata zatvore za radistom i Everlijem, Holovej pritisnu taster mikrofona.

— Halo, Bakster — reče. — Holovej na vezi...

— Ovde je Hud — reče tihi, ali razgovetni glas iz zvučnika. — Bakster je izašao iz logora, u patrolu.

» U patrolu?«, začudi se Holovej u sebi. »Do đavola, zapovednik koji je prethodne noći izgubio gotovo trećinu ljudi ne izlaže ostatak svojih ljudi eventualnom novom napadu!«

— Zašto patrola, Hud? — reče glasno. — Da li su se napadači povukli?

— Napadači? Kakvi napadači?

Holovej steže zube. Prokletstvo, u tom logoru odista nešto krupno nije u redu!

— Pre nešto više od sata — reče — primio sam poruku od Bakstera. Javio je da je logor napadnut i da je izgubio deset ljudi. Da li se to dogodilo ili nije, do đavola?

— Paaa...

— Da ili ne, Hud?

— Pa, mislim da je »ne« tačniji odgovor, gazda — doprekroz zvučnik odgovor.

»Prokleta hladnokrvno kopile!« pomisli Holovej, s gađenjem posmatrajući nevinu spravu iz koje je dopirao taj drski glas.

— Dakle, NIJE bilo napada na logor, Hud?

— Ne, nije.

— A deset izgubljenih ljudi? Ni to nije tačno?

— Bojim se da jeste, gazda. Previše tačno.

— U redu — sa zloslutnom mirnoćom reče Holovej. — Kako se to dogodilo?

— Bakster ih je poslao u patrolu. Nisu se vratili. To je sve.

— Nestali, ili...

— Jedan nestao. Devet mrtvih. Zapravo, Bakster je otišao sa radnicima da ih sahrani.

— Kako su umrli, Hud?

Prigušen smeh iz zvučnika. Prokleti kućkin sin, pa on se još izvrsno zabavlja!

— Na razne načine, gazda. Uglavnom vrlo neprijatne.

— KO JE to učinio, Hud?

— Nećete mi verovati, gazda.

— Možda, ali hoću da čujem tvoj odgovor, do đavola!

— Ninda.

— Šta?!

— Veza nije dobra? — zabrinuto upita Hud. — Treba li da sričem, slovo po slovo? N-i-n...

— Čuo sam te, proklet bio... Pusti me da razmislim.

Ninda?

Holovejovo fantastično pamćenje već je izvlačilo na površinu sve relevantne detalje koje je znao o nindama. Nekada, negde, našao je čak kako u Japa-

nu još uvek postoje škole koje obučavaju pitomce veštine, po imenu ninducu...

I Kitadima, onda, pre šest godina u Hong-Kongu...

Holovej je pokušao da se umeša u posao sa trgovinom oružja, ali je od Kitadime doznao da je, po tradiciji, taj posao rezervisan za porodicu Kano, japanskog porekla.

Nekoliko trenutaka Holoveju je bilo čudno što mu o raznim užasnim stvarima koje mogu zadesiti njega i njegove ljude govori mali, uredni čovek okruglog lica, onda se malo bolje zagledao u Kitadimine oči i shvatio da ovaj zna šta govori i zašto to govori.

»Imate dobre ljude, mister Holovej«, rekao je Kitadima. »Ali, porodica Kano već tri stotine godina ima ninde na svojoj strani...«

Odustao je od tog posla, svakako. I nijednom se nije pokazao zbog toga.

— Bakster mi je tražio novih deset ljudi — reče glasno, iako mu se mozak još uvek bavio drugim stvarima. — To je potrebno?

— Da... ali ne možemo izmeniti situaciju, gazda.

— Tako sam i sâm mislio. A elektronski uređaj koji bi obezbeđivao perimetar?

— I to je Bakster tražio? — nasmeja se Hud. — Ima ponekad i dobrih ideja taj Bakster. Da, te stvarčice mogle bi da pomognu. Donekle.

— Ako stignemo na vreme da ih montiramo na perimetru. I nađemo dovoljno ljudi sposobnih da obave taj posao, a posle ne brbljaju — gnevno reče Holovej. — Slušaj, Hud, prenećeš Baksteru sledeću poruku...

— Nestrpljiv sam da čujem pravu reč, gazda...

Hud se opet podsmeva, naravno. Jedini razlog, uostalom, zbog kojeg je Bakstera, a ne njega, postavio za šefa u logoru broj jedan.

— Reći ćeš Baksteru da digne ruke od patroliranja po džungli i posveti svu pažnju odbrani perimetra. Neka smanji intenzitet radova čak, ako je to potrebno, da bi radnike upotrebio kao stražare. U neprekidnoj liniji duž ograde, razumeš?

— Potpuno. Sve je podređeno bezbednosti logora, zar ne?

— Tako je. U tom slučaju novi ljudi vam nisu potrebni, Baksteru i tebi.

— Tačno, gazda. Već ću pronaći neki način da radnike pri moram da budno motre.

— Siguran sam da ćeš ga pronaći, Hud. Uz takve mere, trebalo bi da budete u stanju da sačuvate logor bar nekoliko dana.

— Nekoliko dana — ponovo Hud hladnokrvno. — Zašto toliko vremena?

— Moram u Hong-Kong — nasmeja se Holovej, srećan što je sada on u stanju da se malo poigra sa Hudom.

— Je li? Posao važniji od logora broj jedan?

— Posao u direktnoj vezi sa onim što se zbiva oko logora broj jedan, Hud!

— Aha. Da, trebalo bi da održimo logor još nekoliko dana, gazda.

— Onda je sve u redu?

— U najboljem.

— Fino. Gotovo, Hud.

— Gotovo, gazda...

Zamišljenog lica, Holovej vrati mikrofona na mesto i isključi uređaj.

Da, što duže razmišlja, ideja mu se sve više dopada. Porodica Kano još operiše u Hong-Kongu, to je znao.

Uz njihovu pomoć trebalo bi da dođe do jednog ninde. Ne

bi to bilo prvi put da se protiv vatre bori plamenom...

*
* *

Ninda sačeka da se radista vrati na svoje mesto i da Hud izađe iz prostorije. U ovih nekoliko dana naučio je da ga poštuje kao protivnika i nije želeo da reskira ništa, ovde, usred logora.

Gotovo u samoj velikoj kući, u stvari, jer je u ovom trenutku visio na njenoj drvenoj fasadi, nad samim prozorom odaje sa radio-uređajem.

Da je Hud i dalje na drugoj strani zida, on se ne bi usudio da se pomeri, ali čovek zarastao u bradu, pored uređaja, nije ni izdaleka posedovao oštrinu Hudovih čula.

Ninda sa olakšanjem pomeri ruku, izvlačeći iz tvrdog drveta kandže od čelika, veoma nalik kandžama tigra, još jedno delo ruku drevnih japanskih kovača. Njegovo telo i dalje je oslonjeno u tri tačke, o kandže druge ruke i četiri kratka i oštra čelična sečiva postavljena u tanke donove njegove obuće.

Tako opremljeni, ninde već stotinama godina sa neobičnom

lakoćom savlađuju zidove kamenih tvrđava, vertikalne litice, fasade modernih zgrada, pužući duž njih kao muve.

Ovoga puta ta veština mu je dobro poslužila. Doznao je nešto novo o Hudovim namernama.

I Holovejovim, uzgred. A to je bila stvar koja ga je mnogo više zanimala.

Hong-Kong.

Zašto Hong-Kong?

Šteta što je Sumiko sada tako daleko. Njen mozak pravi je rezervoar informacija o mestima i ljudima. Podaci koje je još pre polaska iz San Franciska prikupila o Holoveju pominjali su Hong-Kong, grad u kojem je Holovej načinio prve korake u trgovini drogom.

Možda je do sada doznala i nešto novo u Bangkoku, ali nema načina da stupi u vezu sa njom. Dovoljno je opasno što su ona i Tabasko Pit sami u ne poznatom gradu, za petama jednog od najvećih bosova podzemlja u Tajlandu. Bio bi neprihvatljivo veliki rizik opterećivati ih svakodnevnim radiovezom sa dalekim severom zemlje, za što je potreban snažan i glomazan primopredajnik... Pomerajući oprezno udove, tako da mu telo u svakom trenu-

tku bude oslonjeno u tri tačke, ninda se spusti do mekog tla i obazre se oko sebe u ležećem položaju.

Iako je Bakster još bio nominalni zapovednik logora, bilo je očigledno da Hud preuzima sve više stvari na sebe. Te patrole po samom krugu logora, na primer, sa ogromnim, krvoločnim psima, i one su Hudova ideja.

Ušao je u logor da uhodi i oслуškuje već mnogo puta, ali je taj poduhvat iz dana u dan postajao sve opasniji. Iz sata u sat, štaviše, naročito ako Hud pode da odmah realizuje Holovejovu ideju o neprekidnom kordonu radnika oko kruga od bodljikave žice...

Ne, neće to učiniti pre noći. Hud, srećom, još živi u iluziji da je logor danju potpuno bezbedan...

Njegov kostim ovoga puta nije crn, već u svim bojama tla i šume oko logora. Rizično je visiti dugo na fasadi velike kuće, iako iz iskustva zna da u vreme kada se radi u njenoj blizini nema nikoga.

Uostalom, čovek koji bi i ugledao ljudsku priliku iznad je dnog od prozora, najpre bi zastao da protrlja oči i zapita se da li halucinira. Sa svog mesta

ninda ga mora primetiti mnogo pre toga. Uvek ima dovoljno vremena da skoči sa zida i nestane u visokoj travi, ostavljajući stražare u nedoumici da li su odista nešto videli ili ne...

Sada je već klizio kroz travu, hitar poput zmije. I spretnije od zmije, jer se vitki vrhovi nisu nimalo pomerili pri njegovom prolasku, bez obzira na to što nikoga nije bilo u blizini.

Opreznost je druga priroda nindi i oni sebi nikada ne dopuštaju ni trenutka nemara.

Još jedna mala tajna koja od nindi čini tako strahovite protivnike...

Još stotinak jardi do mesta u žici kroz koje se provukao. Liang mu je pokazao taj otvor, neprimetan za sve Baksterove i Hudove stražare i patrole.

Ovo će biti lakši deo puta, među grmljem koje štiti od ve tra bedne nastambe robova osuđenih na rad na plantaži. Ipak, treba biti oprezan: Baksterovi izviđači njuškaju neprestano i po ovom delu logora, što je starog Utagavu stajalo života.

Hud je to učinio, bez sumnje. On je od onih koji se s la koćom otresaju onih za koje misle da im više nisu potrebni...

Ninda je stigao do raskrsnice privučen pucnjevima iz pištolja. Grupa je već hitala natrag prema logoru, ostavljajući za sobom dva nova mrtva tela. Tri, ako se računa i telo zmije.

Hudov račun sve je duži i duži. Biće veoma zanimljivo govoriti s njim kada dođe čas da se taj račun plati...

Naglo promenivši pravac, ninda zaroni u nisko žbunje, udaljeno od žičane ograde svega tridesetak jardi.

Psi.

Vetar duva od njega prema njima, što nije dobro. Još gore je što posle sveg ovog vremena miris biljke čijim je sokom navlažio odeću pre polaska, više ne deluje tako efikasno kao u početku.

Izgledi da ga psi osete su deo set prema jedan, proceni on hladnokrvno. Ninde nikada sebi ne dopuštaju zavaravanje praznim nadama, što je inače česta osobina u ljudskom rodu.

Činjenice su činjenice i postoji samo jedan način da se sa njima operiše. Objektivno. Onako kako to čine elektronski računari.

Vireći kroz žbunje, on opazi čoveka sa dva psa na dugim kaiševima. Još uvek hodaju sasvim mirno sa unutrašnje stra-

ne ograde, ali to ne može potrajati još dugo...

Da!

Oba psa okretoše glavu prema nindi gotovo u istom trenutku kad udar vetra donese do njihovih nozdrva nepoznati miris.

Rastojanje do njih ninda je već odmerio pogledom. Tačno je znao i put kojim mora krenuti da bi to rastojnje savladao u što kraćem vremenu.

Stražareva puška je o ramenu, voki-toki pričvršćen za pojas. Obe te stvari mogle bi postati opasne, ali ih stražar nikako ne može upotrebiti istovremeno.

Biće mu potrebna sigurno pu na sekunda da donese odluku za čime će posegnuti. Za to vreme vrhunski sprinteri, u lećem startu, pređu i više od deset jardi.

A ninde mogu da trče mnogo, mnogo brže od vrhunskih sprintera. U daleko nepovoljnijim uslovima.

Odbacivši se obema nogama od mekog tla, ninda prelete prvih pet jardi pre nego što su psi shvatili kakav je to miris stigao do njih.

Još dvadeset pet jardi. Devet ili deset dugih koraka, jer kada žure, ninde se kreću skoko-

vima koji prosto gutaju prostor...

Psi zalajaše i zategoš kaiševe. Bilo je neizbežno da stražar, iznenađen tom reakcijom, prvi pogled uputi upravo njima, instinktivno hvatajući čvršće kaiševe kako mu se životinje ne bi otrgle.

Pola sekunde za taj pogled. Novih pet jardi za nindū...

Konačno, pogledi dvojice ljudi se sretoše i stražar zapanjeno otvori usta. Leva ruka ispusti omču za koju je držao kaiševe i oslobođeni psi, užasno režeći, jurnuše ka nindī kao strele odapete iz luka.

On i nije gledao u njih. Pokreti pasa i način njihovog napada jednostavni su i potpuno predvidivi i on je već sada znao gde će se sa njima sresti i šta će se potom dogoditi.

Ljudska bića mnogo su manje pouzdana i zato neprestano mora držati stražara na oku.

Čovek ispusti slabašni krik, a desna ruka pođe mu prema oružju okačenom o rame. Leva prema voki-tokiju za pojasom.

Još pola sekunde. Petnaest jardi rastojanja između dvojice ljudi...

Ali su psi već stizali, razjapljenih čeljusti, ušiju priljubljenih uz glavu, blistavih očiju.

Zveri željne vrele krvi i ukusnog ljudskog mesa koje ne mogu osetiti baš svaki dan u svojim čeljustima.

Nindā skoči, ali ga taj skok ne ponese visoko u vazduh. Bilo bi to samo gubljenje vremena i zato njegovo telo polete po plitkoj paraboli, gotovo paralelno sa tlom, tako da mu ruke budu u visini psećih glava kada se i životinje odluče na skok.

Sada!

Tri tela sretoše se u vazduhu na svega pet jardi od još uvek neodlučnog stražara.

Na trenutak se učinilo da su se energije njihovih kretanja potpuno uzajamno poništile i da sva tri tela, jedno ljudsko i dva životinjska, nepomično lebde stopu-dve nad zatalasanom travom.

Bila je to samo iluzija, naražno, stvorena fantastičnom brzinom kretanja ninde. Pokazao je to već sledeći trenutak: dograbivši raširenim prstima ruku psa za vrat, on kroz gusto krzno zari u meso i žile tigrove kandže koje su maločas tako dobro poslužile za veranje po zidu velike kuće.

Njegove noge dotakoše tle u času kada su se kandže na prstima obe ruke spojile, potpuno

probijajući vratove pasa. Gestom čoveka koji otresa prljavštinu sa ruku, ninda odbaci dva mrtva tela u stranu i odbaci se u novi, poslednji skok, skok koji će ga dovesti na samo korak od zapanjenog stražara.

Uspeo je da smakne pušku sa ramena, ali od nje neće imati nikakve koristi, jer telo ninde doslovno proguta poslednjih nekoliko stopa rastojanja.

Tigrove kandže ovoga puta sklopiše se oko oružja postavljenog popreko pred licem stražara, u neefikasnom pokušaju da se zaštititi od tog ljudskog vihora koji je srljao prema njemu. Čelik zaškripa po čeliku, po drvetu i ninda otrže pušku iz onemoćalih ruku Baksterovog čoveka.

Ovaj kriknu, glasno i prodorno. Jato šarenih ptica prhnu sa okolnog drveća, preplašeno tim zvukom.

Rušeći u svom naletu stražara, ninda ga doslovno pregazi. Udarac kojim je cev puške u prolazu zario tačno u šlrom otvorena usta čak i ne uspori nje govo kretanje prema žici.

Još samo dva skoka do gustog spleta čeličnih bodlji. Sasvim dovoljno vremena da desna šaka ščepa dršku katana pri čvršćenog ukoso preko leđa ta-

ko da ona štrči nad levim ramenom ninde.

Plemeniti čelik fijuknu, rasecajući vazduh. Nešto nalik svetloplavoj munji blesnu u vazduhu pre nego što se oštrica svom silinom spusti na šestostruki niz od bodljikave žice.

Žica se pokida sa melodičnim zvukom i ninda bez zaustavljanja prolete kroz iznenada stvoreni otvor, osluškujući šumove iza sebe.

Neko više. Stražar iz najbližeg mitraljeskog gnezda. Da, računao je s tim da bi ga do sada morali ugledati...

Nije usporio svoje kretanje da bi bacio pogled u tom pravcu. Sasvim dobro je znao koliko vremena treba čak i najobučenijem čoveku da povuče sebi zatvarač mitraljeza i otpusti ga kako bi ubacio prvi metak u cev.

Sem toga, ninde imaju haragei...

Predosećanje opasnosti, recimo. Sem što je to osećanje mnogo intenzivnije i mnogo preciznije od onoga što u običnom životu najčešće nazivamo predosećanjem.

U trenutku kad je prvi metak poleteo prema ustima mitraljeske cevi, haragei sam od sebe

pokrete mišiće ninde i promeni pravac njegovog kretanja.

Rafal ošinu travu nekoliko stopa levo od mesta gde se ninda našao i on novim skokom smanji rastojanje između sebe i zaklona džungle.

»Sada«, reče bezglasno haragei u njegovoj podsvesti.

Bacio se na tle i zakotrljao, i dalje u pravcu šume. Meci iz mitraljeza zujali su nad njim kao razljućeni stršljenovi, ali je on dobro znao da ga ne mogu čak ni dotaći. Loša osobina va trenog oružja je u tome što strelac gubi svaku kontrolu nad mecima kad oni jednom napuste cev.

Kad shvati da ne pogađa, nišandžija mora prekinuti paljbu i pomeriti cev u drugom pravcu. U ovakvoj situaciji, kada se cilj čak i ne vidi u visokoj travi, je dino čime se rukovodi jeste opšti pravac kretanja begunca i sopstvena procena mesta gde će se on ponovo pojaviti.

Kao i obično u takvim situacijama, ninda se pojavio mnogo dalje nego što je to strelac očekivao. I u sasvim drugom pravcu koji ga je, naizgled, samo udaljavao od zaklona šume.

Još jedan rafal, nalik letnjem pljusk, ošinu travu i zemlju primičući se pognutoj figuri ko

ja je strahovitom brzinom savlađivala prostor.

Uzaludno, naravno. Ninde po novo nije bilo tamo gde su meci pali. Naglo skrenuvši, u sledeća dva skoka nestao je u zaklonu šiblja i drveća.

Na prozoru velike kuće, Hud pusti da mu dvogled padne sa očiju i potraži obema rukama cigarete u džepovima košulje.

Strelac u gnezdu i dalje je zasipao mecima rastinje, ali su i njegove gnevne psovke govorile da to čini samo da bi se ispraznio.

Hud gurnu cigaretu u usta, ali je ne zapali, buljeći i dalje u ivicu džungle.

— Boga mu — reče. Sasvim tiho, za sebe. — Trebalo je da pitam matorog Japanca da li ninde imaju ugrađene raketne motore u stopalima...

*
* *

Čovek po imenu Ho lagodno se opruži, posmatrajući kako reka valja svoje talase pod njim.

Uvek je voleo samoću i teško se snalazio u društvu drugih ljudi. Ono u čemu je bio najbolji, traganje za divljači u šumi, nije bilo na naročitoj ceni

među drugim ljudima njegovog naroda.

A onda su došli dugonosi beli gospodari i njihov novac prijatno je zazveckao u Hoovim ušima. Otkrio je da kratko koplje i lovački nož nisu jedino oružje koje prirodno i lako prijanja uz Hoovu šaku.

I to da u srcu ne oseća nimalo sažaljenja za plačljive ljude i žene koje je nekoliko ekspedija dovuklo iz njihovih sela u veliki prostor ograđen bodljikavom žicom. Bilo je nekog po tajnog zadovoljstva, čak, u trzajima nagih tela pogođenih Hoovim mecima onda kada je trebalo umiriti nedisciplinovane ili stići begunce.

Život je bio dobar kod belih gospodara. Dobra hrana, piće, žene iz logora kad god ih poželiš. I gomilica novčanica koja je postajala sve deblja u kesici skrivenoj pod Hoovim širokim kožnim opasačem.

Sve dok se Tigar nije pojavio u blizini logora i počeo da ubija...

Ho ga je nazvao tigrom, jer u njegovom svetu nije postojalo ništa što bi bilo opasnije od te zveri. Beli gospodari bili su opasni, svakako, ali njihove želje mogle su se shvatiti, kao i

njihove zapovesti, i sve je bilo u redu dok si ih sledio.

Ovo novo šumsko biće, znao je Ho instinktivno rođenog lovca, ne može biti čovek...

Pretpostavljao je da se jedan od šumskih demona, probuđen iz vekovnog sna galamom dugonosih belaca, sada sveti zato što su ga uznemirili. Ho je odlučio da se ukloni onoga trenutka kada je to shvatio.

Ali nije žurio da ode daleko od kraja u kojem se rodio i koji je poznavao. Treba razmisliti, znao je. Sa novcem koji ima mogao bi sasvim lepo živeti u jednom od gradova na jugu, ali Ho gradove nije voleo. Ljudi tamo brže govore i brže misle od njega i ne bi bio prvi koji bi prekasno shvatio da su nekom prevarom izvukli sav nje gov novac.

Zato je i ostao ovde, na reci, desetak milja istočno od logora. Šuma mu je davala dovoljno hrane, a da nije čak ni morao da upotrebi svoje oružje, tešku, ali opasnu automatsku pušku belih ljudi. I nju će moći dobro da proda kad za to dođe čas: ovo oružje oduvek je na ceni u severnoj provinciji.

Čekao je, ne znajući ni sam tačno šta čeka. Možda će se ne-

što dogoditi u logoru, pa će moći da se vrati, zar ne?

Okrenuo se kada je začuo glasove na reci.

Svi bogovi, šta je to? Već mnogo meseci ova reka nije čula ljudski glas!

Nestao je u žbunju, nalik hi troj i bešumnoj zmiji, pažljivo motreći reku. Vesela su pljeskala po vodi, ritmično, snažno, po kazujući da ljudi u čamcu umeju da se služe njima.

Voda dobro prenosi šumove. Čuo je reči izgovorene na jeziku belih gospodara mnogo pre nego što je čamac izbio iza okuke reke.

— Uskoro će veslanju doći kraj, Tabasko Pite — rekao je jedan grleni glas. Glas čoveka iz Hoovog naroda, iako je izgovoreno ime zvučalo vrlo čudno i vrlo strano. — Iskrcaćemo se čim se obala spusti i sakriti naš čamac.

— Baš ti hvala! — odvratio drugi glas, sasvim sigurno glas belog tuana. — Mrzim veslanje... ali hiljadu puta više mrzim probijanje kroz taj zeleni pakao na obali!

Čamac izbi iza okuke, nošen snažnim zaveslajima protiv struje koja je na tom mestu bila snažnije nego drugde. Ho se pri-

gnu, ispitujući pogledom lica dvojice ljudi.

Taj čovek sa čudno plavom i čudno dugom kosom viši je i krupniji čak i od tuana Bakstera. Na njegovoj strani široki gumeni čamac tone mnogo dublje u vodu nego na drugoj, gde sedi...

Ho ovlaži usne. Svi bogovi, tuan Bakster mogao bi jako dobro da plati ovu informaciju!

Liang, jedan od onih na koje je od početka trebalo posebno motriti... Kako li mu je samo uspelo da umakne iz logora? I nađe belog tuana koji, po svemu sudeći, nije prijatelj?

Hoovi prsti stegoše se oko puške, ali samo na trenutak. Mogao se i prevariti: novi beli ljudi povremeno su se pojavljivali u logoru i možda je Liang jednoga od njih poveo da mu покаže okolinu.

Istina, niko nikada ne bi doznao ko ih je ubio, ali ovo nije zgodno mesto za to. Telo pogođeno mecima iz puške struja će odneti daleko, mnogo pre nego što bi mogao stići da mu pretrese džepove...

— Zeleni pakao? — ču se lju tati Liangov glas. — Kako možeš ovako lepo mesto nazivati paklom, Tabasko Pite? Pogledaj oko sebe: ovo je raj... raj!

— Možda... kad nema ljudi u blizini — prezirivo reče plavokosi otpljunuvši u ruku. — I kad te niko ne čeka u zasedi da bi te ostavio da truliš u blatul

— Po tim rečima već znam da si bio u velikom i dugom ratu na istoku, Tabasko Pite. Mnogi beli tuani upravo tako govore o šumi, iako ona to ne zaslužuje...

— Da li zaslužuje, ili ne, to je pitanje — isceri se plavokosi džin. — Ali sam već čuo da je Holovej oko sebe okupio mnoge koji nisu smeli ili želeli da se vrate kući posle onoga što su činili po Vijetnamu!

— Za njih se ne čudim — sleže Liang ramenima. Bili su sada tačno ispod Hoovog zaklona, tako da je ovaj mogao s lakoćom uočiti izraz na Liangovom licu. — Zapanjili su me ljudi iz mog naroda koji su tako spremno prihvatili da postanu Holovejove slugе... čak da ubijaju svoje rođake i siluju im žene i ćerke!

— Ništa novo pod kapom nebeskom — filozofski reče Tabasko Pit, upirući o veslo. — Ot kad je sveta, neki ljudi misle da su mudriji i spretniji od drugih zato što u šakama imaju oružje, a ovi drugi ne.

Ho se povuče malo dublje u zaklon. Stotinak stopa uzvodno obala se spuštala i njih dvojica tu negde bi se mogli iskrcati.

U redu, doznao je nešto važno. Oni nisu prijatelji belih tuana iz logora. Što znači...

Što znači da bi mogli biti pomagači šumskog demona... i da taj demon nije demon, već samo čovek spretniji i veštiji od drugih...

Ho sklopi oči, tražeći u svojim mislima odgovor na pitanje da li će imati dovoljno hrabrosti da ih sledi do mesta gde se skriva Tigar.

Ta informacija vredela bi još više. Još mnogo, mnogo više kod tuana Bakstera...

Ako se bude dovoljno vešto pogađao, može izvući dovoljno novca da ostvari svoj san. Kuću u podnožju najlepšeg od vodopada na reci, Kuća u kojoj bi samo on bio gospodar malog naselja i plantaže oko njega.

Apsolutni gospodar, naravno. Onako kako beli tuani sada gospodare nad prostorom ograđenom žicom i ljudima u njemu.

U mislima je sasvim jasno video kuću okruženu visokim, vitkim drvećem po kojem vesele krešte majmuni, prigušujući neprestani šum vodopada. Široka veranda sa ležajem i on,

Ho, na njemu, okružen sasvim mladim devojkama koje pevaju jednu od onih pesama sa reke koje toliko voli...

Poći će za ovom dvojicom, na ravno. Ali najpre da vidi gde će skriti svoj izduvani gumeni čamac: u ovom kraju svako plovilo sada vredi u zlatu onoliko koliko je teško.

Kada su dva čoveka zaronila u šumu, Ho je bio iza njih. Ne blizu, jer to nije bilo potrebno. Dobar poznavalac šume može nekoga slediti miljama, a da ga uopšte ne vidi, sledeći sa mo tragove u mekom tlu, polomljeno šiblje na putu, kreštanje šumskih ptica uznemirenih nailaskom stvorenja na dve noge.

Morao je, ipak, priznati onoj dvojici da se izvršno snalaze u džungli, jer za njima nisu ostajali gotovo nikakvi tragovi. Liang ga nije iznenadio; konačno, Liang je odrastao u njoj, ali se džinovski belac ponašao gotovo isto tako dobro, bez obzira na reči koje je izgovorio dole na reci.

Nikada neće razumeti te čudne bele đavole, svakako. Njihovi mozgovi rade na sasvim drugi način i najbolje je nemati nikakva posla sa njima...

Ho je napredovao kroz džunglu, umirujući misli ispunjene nadom da je ovo odista poslednji susret sa dugonosim belcima. Bakster je uvek bio veliko dušan kada je u pitanju dobro obavljen posao; nema razloga da to ne bude i sada. Najzad, Ho će mu pomoći da se oslobodi najveće opasnosti koja se do sada nadvila nad logor i plantazu!

Ona dvojica samo su jednom zastali da se odmore i taj predah nije trajao duže od pet minuta. Ho iskoristi tu priliku da im se neopaženo približi, ali njihov razgovor nije bio vredan truda.

Jedva da su i progovorili koju reč. Jedino što je doznao bilo je da su veslali čitavu noć i da željno čekaju trenutak kada će sresti svog prijatelja i konačno moći da se odmore i opuste.

Ovoga puta Ho ih je pustio da odmaknu mnogo dalje, pre nego što je krenuo za njima. Ni je imao nikakve želje da dođe tako blizu Tigru, bez obzira na strah da će izgubiti trag Lianga i onoga koga je Liang nazvao čudnim imenom Tabasko Pit.

Oni se kreću po gotovo pravoj liniji, međutim, tako da će

moći da oceni u kojem delu šu me su se zaustavili. Više od toga nije ni potrebno; beli tuani će opkoliti čitav predeo svojim džipovima sa mitraljezima i lagano stezati obruč oko opasne zveri, baš kako se i radi u lovu na prave tigrove...

Hoće u tom času biti daleko. Vrlo daleko, stežući uz telo za služenu nagradu.

Tako je najsigurnije. Jer, ne jednom se dogodilo da tigar probije lanac hajkača i umakne, sejući smrt na svom putu.

* *

— Hud?

Bakster je upitno gledao u drugog čoveka.

— Ne znam — uzdahnu Hud. — Nekako me ne privlači ta ideja, pošteno da ti kažem.

— Misliš da je suviše opasna?

— Ne samo zato. Holovejove instrukcije su vrlo jasne, Bakster. Ni koraka van logora.

— Da... ali je ovo prilika da se otresemo prokletog ninđe. Pre nego što se gazda vrati iz Hong—Konga.

Hoće ćutao, prenoseći pogled s jednog čoveka na drugog.

Razumevao je njihov jezik sasvim dobro, mnogo bolje nego što su oni mislili.

— Ne znam — ponovi Hud. — Šuma je njegovo područje, Bakster. Nikada nisam voleo da igram utakmice na tuđem terenu.

— Dan je — podseti Bakster.

— Bio je dan i onda kada je upao u logor i ubio nam dva psa — podseti Hud.

— I jednog čoveka.

— Ljudi nisu problem... još uvek ih imamo dovoljno. Pse kao što su oni nije tako lako naći...

— Do đavola, ko se sad plaši? — isceri se Bakster.

— Ja ne. Pitam se samo koliko je ta zamisao praktična.

— Prilično. Imamo dovoljno i pasa i ljudi da obuhvatimo taj prostor dovoljno gustom mrežom.

— On je đavolski oprezan — odmahnu Hud glavom. — Čuće nas još izdaleka i promaći pre nego što se obruč potpuno zatvori.

— Bićemo tihi. Boga mu, zar nikada nisi lovio opasnu zver?

— Mnogo puta. Baš zato i je sam oprezan, Bakster.

Bakster se još jednom isceri, ustajući sa mesta i protežući moćno telo.

— Kako hoćeš! — reče sa upa dljivim prezirom u glasu. — Ja idem sa ljudima, hteo ti to ili ne.

— Ne možeš povesti sve — podseti Hud. — Neko mora ostati da čuva logor.

— A tebi bi se taj posao dopao?

— Mnogo više od šunjanja po džungli, dečko moj. Sa veoma neizvesnim ishodom.

— O kej. Ostaviću ti dvojicu ljudi. Fultona i Milera.

— Baš ti hvala! — nasmeja se Hud. — Fultona trese mala rija, a Miller je iščasio ruku!

— To je sve što možeš dobiti, Hud — sleže Bakster ramenima. — Više ti nije ni potrebno da bi zadržao u žici gomilu nenaoružanih bednika.

Glasno se nasmejavi, Bakster pođe prema vratima. Ho načini korak u njegovom pravcu i Bakster zastade.

— Šta je bilo, Ho?

— Moja nagrada, tuan — Bakster...

— Ah, tvoja nagrada? Šta je s tvojom nagradom, Ho?

— Kada ću je dobiti, tuan — Bakster?

— Kada uhvatimo prokletog nindū, ne pre. Potreban si mi da mi pokažeš gde se sakrio. Zar ne?

— Opisao sam vam taj deo šume, tuan — Bakster. Bilo ko vas može odvesti tamo.

— Možda, ali ja želim da me ti odvedeš tamo. Ko zna, možda je to neka zamka. Hoću da budeš uz mene ako je tako, Ho!

Tamne oči na trenutak blesnuše, ali Ho obori pogled i odstupi, uklanjajući se Baksteru sa puta.

Hud sačeka da Bakster zatvori vrata za sobom.

— Ti si mudar momak, Ho — reče sasvim tiho. — Ali, ni Bakster nije glup, znaš.

Ho mu dobaci kratak pogled ispod oka.

— Mogu li da idem, tuan Hud? Tuan Bakster će se pitati gde sam.

— Idi — uzdahnu Hud, prihvatajući flašu sa viskijem sa stola. — Idi, Ho. I moli se svojim bogovima da ti dopuste i da se vratiš iz šume...

*
* *

Bakster nervozno trže ramenima u pokušaju da odvoji košulju od kože oblivene znojem. Pored njega, Ho se zgurio, neprestani zverajući oko sebe.

— Koji ti je đavo? — jekno reče Bakster. — Napunio si ga će, a?

— Ne, tuan Bakster. Nisam se uplašio.

— Nego?

— Naši ljudi su suviše bučni. Čak i ja ih čujem kako se privlače kroz džunglu...

— Možda. Psi su ispred nas. Ho. Oni će ga osetiti čim pokuša da probije lanac i upozoriti nas lavežom.

Ho odmahnu glavom.

— Ima načina da čovek prikrije svoj miris u šumi, tuan Bakster. Sok nekih biljaka to sasvim uspešno čini.

— Boga mu! Onda nam jedino ostaje da budemo oprezni... i nadamo se da on ne zna taj trik...

Ho očuta. To i liči na bele ljude, da se zanose praznim nadama. Za Hoa se šiprag pred njim pretvorio u preteći zeleni zid iz kojeg je svakog trenutka mogao iskočiti Tigar, zamahujući svojim moćnim kandžama.

Bakster baci pogled na sat.

— Vreme je — reče tiho.

— Obruč je zatvoren.

Levo i desno od njih, ljudi su se takođe pokrenuli prema centru zamišljenog kruga u kojem je trebalo da ih čeka onaj koga traže.

Bakster baci pogled na jednu, pa na drugu stranu. Iako je sasvim jasno čuo kako se njegovi susedi probijaju kroz grmlje, nije ih mogao videti.

»Onaj prokleti Hud bio je u pravu«, pomisli. »Džungla je prevelika za ovakav poduhvat... Ako budemo pretresali svaki žbun na svom putu nećemo stići do cilja pre noći. A ako ne budemo, on može prošetati kroz lanac i još nam se grohotom nasmejati iza leđa...«

Prva polovina milje protekla je bez događaja, iako je Bakster osetio kako napetost postepeno raste. Možda je tome bila kriva i neprirodna tišina u džungli, zaplašenoj koracima brojnih nogu, ili činjenica da se sve češće morao okretati kako bi pogledom potražio Hoa i da bi svaki put izraz straha na licu izviđača bio sve upadljiviji...

Krug se smanjivao ubistvenom sporošću. Još uvek je samo povremeno, na retkim čistinama, mogao videti svoje susede na levoj i desnoj strani, iako je neprestano čuo njihove korake, čak i glasove dok su se tiho dozivali.

— Napred, Ho! — reče brišući rukavom lice mokro od znoja. — Do đavola, hoću da te stalno imam na oku!

— Da, tuan Bakster...

Ta lažna pokornost je ono što ga najviše nervira kod tih ljudi! Da, tuan Bakster! Ne, tuan Bakster! Molim, tuan Bakster! A spremni su da ti prerežu grlo kao piletu ako dopustiš sebi samo trenutak neopreznosti!

Ho je naglo zastao i okrenuo Baksteru lice puno novog, svežeg straha, izazvanog nečim što se upravo u ovom trenutku događalo u neposrednoj blizini.

A onda i Bakster ču promuklo krkljanje samrtnika i onaj karakteristični šum koji na tlu punom lišća stvaraju udovi koji se nekontrolirano grče dok živi ističe iz njih...

— Ovamo, Ho! — zapovedi poluglasno, uperivši pušku u tom pravcu. — Za mnom!

Brisland je prestao da se koprca kad je stigao do njega, gofovo u isto vreme kada i čovek sa druge Brislandove strane. Malo je nedostajalo da izrešetaju jedan drugog, obojica napeti do krajnjih granica u času kada su shvatili da je onaj koga love već među njima i da se od progonjenog pretvorio u gonio-ca!

Kruks, drugi čovek, osvrte se unaokolo, stisnutih zuba.

Ništa se nije videlo u blizini, nikakav šum nije dopirao sa ra-

skošnih krošnji, iz spleta puzavica koji ih je okruživao kao spuštена pozorišna zavesa.

Ninda je izronio iz tame šume, prerezao Brislandovo grlo i ponovo nestao...

Van kruga hajkača, svakako. I sada će se kao tigar šunjati za njima, vrebajući trenutak da, nevidljiv i nečujan, zada novi smrtonosni udarac!

Upravo onako kako je Hud predskazao...

— Kruks — tiho reče Bakster. — Prenesi ostalima da se potera prekida. Zborna mesto ovde, kod mene... Ho... Gde je Ho, do đavola?

Kruks nemo sleže ramenima. Znoj se slivao niz njegovo lice, a pušku je držao u rukama kao da ne zna šta bi sa njom započeo čak i da ugleda tajanstveno biće koje se po volji pojavljuje ispod zelenog pokrova džungle i ponovo nestaje pod njim.

— Ho!

Puzavice zašuštaše pred Baksterom i Hoovo lice se pojavi u raskošnom okviru od tropskog cveća. Držeći se obema rukama za puzavice, on načini još jedan kratak korak u Baksterovom pravcu.

— Ho! Kakve su to gluposti, do đavola!

Oči čoveka prekorno pogleda še Bakstera i Ho otvori usta, kao da želi nešto da kaže.

Umesto reči, na usta poku-lja debeo mlaz guste, sasvim ta-mne krvi. Gubeći ravnotežu, Ho se zaletura i njegovo telo se po-javi iza zavesa od puzavica.

— Gospode bože! — proste-nja Kruks iza Bakstera. — Go-spode bože na nebesima!

Iz Hoovih grudi štrčao je ne-ravni vrh slomljene bambusove motke koju mu je neko užas-nom snagom kao koplje zario u leđa. Bilo je pravo čudo ka-ko još uopšte živi sa takvim po-vredama još veće kako se odr-žava na nogama!

Hoovi prsti, međutim, popu-stiše i on se sruči na tle, obrću-ći se poslednjom snagom licem prema nebu. Jedino što je po-stigao, naravno, bilo je da se bambusova motka još dublje za-rije, vireći sada za čitavu stopu iz grudi.

Grčeći usne nad iskeženim zubima, sa maskom užasne mr-žnje na licu, Bakster ispali ne-kontrolisan rafal u gustiš pred sobom.

— Proklet da si, nindo! — za-ur-la iz svega glasa. — Proklet da si!

Odjek pucnjave još je lebdeo pod krošnjama drveća kad mu se pridruži jedan novi zvuk.

Dug, podrugljiv smeh koji kao da je dopirao sa svih stra-na istovremeno...

*
* *

Skriven u gustišu, ninda je osluškivo mnogobrojne korake. Svi ti ljudi sada se okupljaju u blizini ovog mesta, tamo gde Bakster još sipa neprekidni niz sve gadnijih i prljavijih psov-ki.

Ako je i bilo neke opasnosti po Lianga i Tabasko Pita, ona je sada prošla. Kamuf-laža koju je ninda pripremio kada je čuo prve zvuke potere bila je savrše-na. Ništa manje od toga nika-da neće ni moći da zadovolji jednog nindu. Dvojica njegovih prijatelja mogli su sasvim bez-bedno da ostanu u zaklonu dok čitava Baksterova ekipa defilu-je na stopu ili dve od njih.

Bakster je poveo skoro sve ljude i sve pse u hajku, u pra-znoj nadi da će uspeti da opko-li i uhvati nindu. To je prilika koju ne sme propustiti...

Bez kapuljače na glavi, ali odeven u kostim zaštitne boje,

ninda napusti skrovište i pođe u pravcu logora. Najkraćim putem, po pravoj liniji, vođen nepogrešivim instinktom koji mnogo divlje životinje još poseduju, a ljudi takozvane civilizacije su ga odbacili kao nepotrebnog.

Logor će čuvati samo minimalna posada, naravno, a i oni će voditi računa prvenstveno o svojoj koži. I o tome da im ne umaknu robovi, bez kojih neće biti ni profita od kokaina.

Ako išta dovede Holoveja ovamo, onda će to biti vest da je pogon za proizvodnju belog praha pretvoren u zgariste, zaje dno sa skupocenom laboratorijom.

A on je želeo Holoveja, pre svih drugih. Ako se Holovej izvuče, druga fabrika i druga plantaža ubrzo će ponovo nići, možda baš na ovom istom mestu. Dogodiće se to, verovatno, i bez Holoveja, ali ne tako brzo, ne tako brzo...

Holovej i Hong-Kong.

Čak i sada, dok hita prema logoru, ne može da se otrgne od pomisli da Holovejev izlet do Hong-Konga krije neku pretnju za njega. Sumiko je krenula za njim, prepuštajući Tabasko Pitu teži deo posla, veslanje uz reku sa Liangom, ali nedostatak veze sa devojkom one

mogući će mu da na vreme bude obavešten o onome što je ona otkrila u Hong-Kongu.

U redu, misliće o tome kada Holovej stigne. Sada ima važnijeg posla...

Neobičan žamor dočeka ga je pre nego što je izbio iz šume i on zastade, osluškujući.

Mnogo tihih glasova koji govore u isto vreme. Kao na pogrebu, na primer...

Prišunjavši se, on oprezno proviri kroz grmlje.

Svi Holovejevovi robovi bili su u zbijenoj gomili, izloženi nemi losrdnom suncu. Leđima okrenuti luku od bodljikave žice, licem prema gladnim cevima dva mitraljeza. Ljudi koji sede sa druge strane tih cevi, međutim, ne deluju previše opasno...

Opasno po nindu, naravno. Čak i dete moglo bi pritiskom na obarač automatskog oružja da ubije deset, dvadeset, trideset ljudi u ovoj gusto zbijenoj masi.

Međutim, nekoliko koraka iza mitralejzaca, lagano šeta visok čovek u odeći vojničkog kroja, sa stetsonom na glavi. Oči mu se ne vide pod nisko spuštenim obodom šešira, ali ga ninda poznaje. Već nekoliko puta imao je prilike da iz zaklona proučava onoga koga su nazivali ime

nom Hud i čiji mu odnos prema Baksteru još uvek nije bio potpuno jasan.

Hud je opasan protivnik, to je i bio razlog što je instinkt borca još pri prvom susretu upozorio nindu da bude oprezan...

Hud je opasan, ali ne sada. Već je nekoliko puta pokazao kako, vrlo mudro, sam bira vreme i mesto za svoje obračune. Bio je jedan od retkih ljudi koji se za sve ovo vreme nijednom nije našao u blizini skrivenog ninde, nasuprot ostalima iz logora.

Osmatranje logora ovoga puta trajalo je samo minut ili dva, sasvim dovoljno da ninda bude siguran kako sem Huda i dvojice mitraljezaca, od kojih je jednom ruka bila u gipsanom zavoju, drugih čuvara duž perimetra nema.

Osmehnuvši se za sebe, on izađe na čistinu i ostade da stoji, čekajući, da pažljive Hudove oči opaze njegovu siluetu, ne baš previše upadljivu na pozadini od zelenila.

Nije to potrebno dugo, još dokaz da je Hud veoma, veoma iskusan i oprezan protivnik...

Nije čuo Hudov glas. ovaj je govorio skoro šapatom, ali su njegovi pokreti i reakcija dvo-

jice mitraljezaca bili potpuno jasni.

Cevi oružja velikog kalibra nisu skrenuli prema cilju van logorskog kruga. Umesto toga, strelci su se približili oružju i dohvatili obarače, gledajući preko ramena u Huda, kao da čekaju zapovest da se otvori vatra.

— Halo, nindo! — progovori ovaj glasno, ležerno, otegnutim glasom kao i uvek. — Kako ti se sviđa naša mala predstava?

Lesli je ćutao. Hud nije ni očekivao odgovor.

U svoje vreme, pre nego što otpočinu borbu, japanski samuraji razmenjivali su čitave tirade, a ljudi iz njihove pratnje trudili su se da zapamte svaku izgovorenu reč ili gest, kako bi je potom sačuvali za istoriju na dugim svitcima ispisanim kaligrafskim znacima.

U tim govorima reči nikada nisu upotrebljavane u svom pravom, osnovnom značenju. Zapravo, višeznačnost japanskog je zika otvarala je mogućnost za mnoštvo nijansi u značenjima, tako da se ono što borac odista želi da kaže moralo otkrivati u onome što nije rekao.

Nešto slično događalo se i sada: dobačene reči samo su pokazivale šta Hud misli o situa-

ciji: nije potpuno siguran u sebe, ali smatra da u rukama ima jake karte...

— Nadam se — produži Hud — da će se kraj predstave dopasti i našoj publici. Bilo bi loše ako bi neko od njih nastradao pre toga, šta misliš, nindo?

Lesli je i dalje ćutao. I Hud i on veoma dobro su znali gde se rešava ono što će se dogoditi: u njihovim glavama.

— Ove dve igračke — cerio se Hud — počće da dejstvuju ako pokušaš da nam se približiš. Ali ne samo ako pokušaš da nam se približiš; moji ljudi otvoće vatru na radnike i ako primetim da spremaš nešto loše instalacijama u logoru.

I dalje bez odgovora. Hudovi argumenti, uostalom, veoma su jaki i njegovim rečima ne treba ništa dodavati.

— Dakle, ako sada znamo kako stvari stoje, možemo li da razgovaramo, nindo?

— Dodji — reče Lesli jednostavno. Nije morao čak ni da govori preglasno: masa ljudi uz žicu utišala se čim je Hud prvi put progovorio i sada su svi ne mo očekivali ishod razgovora od kojeg su, sasvim doslovno, zavisili njihovi životi.

Hud dobaci nekoliko tihih reči svojim ljudima i krete naj-

kraćim putem prema nindi. Ve što se provukao između dva re da bodljikave žice, dokazujući još jednom hitrinu i koordinaciju pokreta.

»Hrabar je«, pomisli ninda. »Ne traži čak nikakvu garanciju da će se vratiti živ posle razgovora sa mnom. Istina, veruje da neću učiniti ništa što bi moglo ugroziti sve one ljude tamo, ali... do sada je već morao shvatiti da ni njegovi mitraljesci neće imati mnogo vremena da im naškode ako odlučim da ga ubijem...«

Mnogo vremena, međutim, relativan je pojam. Za moderno automatsko oružje i nekoliko se kundi je dovoljno da se iz cevi izbacii ogromna masa vatre i čelika, sa užasnim posledicama za sve koji se pred tim cevima nadu...

Ukratko, Hud je dobio prvu rundu, ali to neće imati značaja za konačni ishod borbe sa bandom proizvođača i trgovaca drogom.

Naizgled opušten, ali u stavu koji će mu omogućiti da gotovo trenutno uzvratii udarac ako Huda zavede lažna nada da bi ga mogao iznenaditi, ninda je čekao. Ni Hudu se nije žurilo; kao iskusan borač znao je da se greške najčešće prave u žurbi.

Zastao je nekoliko koraka pred nindom i drsko se iscerio. Lesli mu uzvрати mirnim pogledom.

— Nešto ovde nije u redu — reče Hud, sporim pokretima va deći cigaretu iz gornjeg džepa košulje. — Matori Utegava ube dio me je da zaista imam posla sa pravim japanskim nindom... a ti mi nisi dovoljno žut za Japancu, ortak!

— Boja kože nema značaja za veštinu ninducia — sleže Lesli ramenima.

— To me čudi. Koliko znam, Japanci su u proseku mnogo veći rasisti od nas Južnjaka.

Lesli se osmehnu. Hud odisa ta ima dobre nerve; čak i sada, iz neposredne blizine, veoma je teško otkriti znake nemira kod njega. Sem ako jedan od tih znaka nije ovaj razgovor koji ne ma gotovo nikakve veze sa onim o čemu treba da govore.

Hud odugovlači, naravno, nadajući se da bi u nekom idealnom spletu okolnosti ninda mogao biti uhvaćen u uskom prostoru između bodljikave žice i gomile hajkača koja će se uskoro vratiti u logor.

On, međutim, ne zna da ninda više nije sam. I da je Tabasko Pit, ma kako malo voleo džunglu, jedan od onih koji su

se iz Vijetnama vratili kao vršni poznavaoци gerilske taktike prilagođene upravo takvim uslovima...

Dugi rafal automatske puške dopre sa udaljenosti manje od dve milje i Hud iznenađeno po diže obrve.

— Moji prijatelji misle da si još tamo negde, nindo — prime ti sa vidnim prezirom u glasu.

— Možda. Ali, ovo što si čuo nisu bili tvoji prijatelji, već moji — osmehnu se Lesli.

— Gle, gle? Počecu da sumnjam da si ti pravi ninda; po Utegavinim rečima, oni su usamljeni vukovi!

— I jesu. Već si do sada morao shvatiti da ni Utegava nije znao ništa o tome da se u međuvremenu nešto promenilo i u ninducuu.

Hud nije žurio, osluškujući pravu kanonadu koja je odgovorila na onaj prvi dugi rafal. Već po zvuku moglo se zaključiti da strelci zapravo ne znaju u šta pucaju; nije to bio kontrolisan plotun dobro obučene jedinice, već divlja pucnjava ljudi koji u toj buci nalaze zamenu za neki konkretan pokušaj.

Neko, verovatno Bakster, shvatio je to brzo, jer pucnjava prestade isto onako naglo kako je i počela.

— Tvoji prijatelji — reče ni
nda hladno — imaće dosta pro
blema na putu do ovog mesta.
A naročito ako odluče da nose
svoje mrtve i ranjene. Prema
tome, imaćeš sasvim dovoljno
vremena da mi kažeš zbog če
ga si došao ovamo, Hud.

— Ti znaš moje ime? — po
prvi put Hudovo lice pokaza
trag nekog osećanja.

— Recimo da sam imao pri
liku da zavirim u tvoj dosije —
sleže ninda ramenima.

— Moj dosije? Gde?

— Onaj u sefu, u Bakstero
voj kancelariji. Nisi znao da ga
ima?

Hud se osmehnu.

— Prokleti kučkin sin — re
če, bez ljutnje u glasu. — Ali,
do đavola s njim. I pre toga
sam znao da oni misle kako me
imaju u saći.

— Misle?

— Imaju me tačno onoliko
koliko i ja imam njih — sleže
Hud ramenima. — Hej, pa ta
mo opet počinje?

Taj poslednji uzvik odnosio
se na novi rafal, nešto kraći,
čiji je zvuk dopro iz daljine.
Kao i prvi put, odgovorila mu
je nekontrolisana vatra većeg
broja ljudi.

— To će potrajati — reče ni
nda. — Ratovao si u džungli i

znaš kako i dva-tri spretna čo
veka mogu dugo zadržavati de
set puta brojnijeg protivnika.
Otvoriš vatru i nateraš ih da
zauzmu zaklon a pošalju nap
red patrole da im otvore prolaz.
Kad glavnina ponovo krene, u
dejstvo stupa nova zaseda i igra
počinje skoro od početka.

— Da, znam — uzdahnu Hud
rezignirano. — Na svoju nesre
ću, Bakster je zaboravio tu le
kciju iz Vijetnama. Rekao sam
mu da je u ovom času logor naj
bezbednije mesto za nas.

— Dok se Holovej ne vrati
iz Hong-Konga?

Hudove zenice se raširiše. Sa
mo na trenutak, ali je malo to
ga što može promaći pogledu
ninde.

— Pa ti zaista pravi đavo!
— reče Hud sa neskrivenim di
vljenjem. — Kako si to, do đa
vola, saznao?

— Kao i za sef u Bakstеровој
kancelariji. Mnogo puta sam
bio u logoru. U praktično svim
prostorijama velike kuće, na
primer. Od laboratorije do spa
vaonica u potkrovlju.

— Utegava, onda, zaista nije
preterivao — promrmlja Hud.
— Prokletstvo, zašto to radiš,
čoveče? Zašto?

— Odgovor je prost: zato što
to ne radi niko drugi.

— Novac?

— Novac me ne zanima, sem kao sredstvo kojim ostvarujem svoje ciljeve. Znam da Bakster ima gomilu gotovine u sefu i to ću uzeti kad obavim ovaj posao ovde, ali to nije razlog zbog čega sam ovde.

— Altruizam — isceri se Hud. — Ne možeš da gledaš kako klinici sebe uništavaju drogom?

— Tačno. A naročito ne mogu da gledam kako se beskrupulozni ljudi bogate na njihovom poroku, Hud!

Hud zamišljeno pogleda zažareni vrh svoje cigarete, kao da tu traži rešenje za motive neobičnog čoveka koji stoji pred njim.

— Ne znam — reče — ni šta sam očekivao od ovog razgovora. Mislim da sam od početka znao da tebe cifre sa mnogo nula neće impresionirati...

— Tačno. Nema tog novca kojim Holovej sada može kupiti sigurnost za sebe i ovaj logor ovde. I za ostale svoje logore po džungli, naravno. Svi će oni doći na red, kad-tad.

Pucnjava je ponovo dopirala iz daleka, ali su je obojica slušali samo da bi procenili da li se borba odvija, u skladu sa njihovim predviđanjima. Ova borba ovde, borba dva snažna

duha, mnogo je važnija po konačni ishod.

— Ti ne blefiraš — reče Hud. — Ti zaista misliš da je to moguće izvesti.

— Upravo tako. I ništa što bi Bakster, ti, ili Holovej učinili, ne može me zaustaviti, Hud.

— Drugim rečima — isceri se ovaj — vreme je da se kupim odavde, a?

— Ni to ti ne bi pomoglo — odmahnu ninda glavom.

U Hudovim očima blesnu čašični sjaj.

— Hoćeš da kažeš da sam osuđen na smrt, nindo?

— Zaslužio si nešto bolje?

Hud se još jednom isceri, pokazujući svoje vučje zube.

— To zavisi od tačke gledišta — reče. — Samo... ne zaboravi njih!

Pokazao je palcem gomilu ljuđi iza sebe, ubeđen kako je to jedini argument koji još daje neku iluziju sigurnosti njegovog položaja.

— Ne zaboravljam ih, Hud. Oni su jedini razlog što ovaj logor još postoji, jer bih do sada upotrebio mnogo efikasnija sredstva da ga uništim. Ti, međutim, zaboravljaš da su oni ovde da bi uterivali novac Holoveju u džepove, a ne kao taoci koje neprestano moraš ču-

vati pred uperenim mitraljezi-
ma.

— A tebi se ne žuri? — nasmeja se Hud, odbacujući popušenu cigaretu.

— Ne, ne žuri mi se. Možda će Holovej poslati nove ljude kao pojačanje, ali to neće ništa bitno izmeniti.

— Jasno — klimnu Hud glavom. — Ukratko: pobjednik nosi sve.

— Pobjednik nosi sve! — osmehnu se ninda.

Nekoliko trenutaka obojica su osluškivali pucnjavu iz džungle, a onda Hud uzdahnu i gurnu ruke u džepove.

— Da se onda vratimo natrag — reče. — Baksteru se neće dopasti što švrljam po šumi i razgovaram sa nepoznatim ljudima, umesto da čuvam njegove dragocene instalacije.

— Drugim rečima, čekaćeš Holoveja i njegovog zeca iz šesira?

Hud je već bio krneuo prema žici, bezbrižno okrenuvši nindži leđa. Sada je zastao, okrenuo se i glasno nasmejao.

— A šta mi drugo preostaje, do đavola? Sem nade da će taj zec biti od one vrste koja se hrani japanskim nindama?

— Petnaest hiljada dolara — reče Jpanac tiho. — Američkih. U gotovom. Sitne novčanice.

Holovej otvori usta da se pobuni. Iz navike, zapravo. Petnaest hiljada dolara je krupna suma, ali suma koja će predstavljati tek neki promil opštih troškova.

Pogled Japanca, međutim, upozori ga da samo gubi vreme. Ljubazni domaćini u vili Kano ostavili su ih same na verandi nadnetoj nad prekrasnom dolinom punom tropskog drveća i cveća i do sada su progovorili svega nekoliko reči, ali je Holoveju i to bilo dovoljno da shvati kako je mister Furuići jedan od onih sa kojima se ne može pogadati oko cene.

Furuići, samo tako su mu ga predstavili, najpre je izazvao čuđenje kod Holoveja i pomisao da svi ti Orijentalci zagone tih očiju jednostavno igraju neku svoju igru sa glupim strancem. Furuići je bio onizak i dežmekast Japanac četrdesetih godina u konzervativnoj i ne naročito skupoj odeći evropskog kroja. Ni njegov engleski nije bio baš najbolji, naravno, ali...

Ali je Furuići pokazao sasvim drukčije lice u onih nekoliko minuta otkako su ostali sami na verandi. Njegov pogled, hi-

tri pokreti rukama kojima je propraćao svoje odsečno izgovorene reči, sve to ubedilo je Holoveja da pred sobom odista ima pravog čoveka.

— To je razumna suma — reče hladno. Ni u jednom poslu nije dobro ako partner vidi da si oduševljen njegovom ponudom. — Međutim...

— Ne međutim. Poslednja reč.

Holovej se osmehnu.

— Do đavola, sa takvim ljudima volim da poslujem, mister Furuići. U redu, petnaest hiljada, onako kako ih vi želite. Ima te još nekih uslova: smeštaj, ishrana, oružje?

— Nikakvi uslovi. Smeštaj u vašem logoru, ishrana sa ostalima, oružje imam svoje.

— Idealan poslovni partner, odista — Holovej diže čašu odličnog škotskog viskija. — U to ime, onda...

— To nije posao — tiho reče Furuići. Njegova čaša sa mineralnom vodom ostade na stolu.

— Molim?

— Nije posao, mister Holovej. Jedan od nas dvojice će umreti. Novac koji tržim samo je dokaz da mislim ozbiljno, jer biste inače pomislili da sam diletant.

Furuići je sada govorio sasvim dobrim engleskim jezikom, ne gubeći vreme u traganju za rečima.

— Ne razumem...

— To je pitanje časti, mister Holovej — smireno se osmehnu Furuići. — Prema našim informacijama, ninda koji je napao vaš logor potiče iz škole čiji je učitelj, pre mnogo godina, odao velike tajne naše veštine jednom strancu da bi...?

— Da. To bi mogao biti taj čovek. Ime mu je Lesli Eldridž i obično živi u San Francisku. To je, zapravo, sve što smo uspeali da doznamo o njemu.

— Za nas koji bolje poznajemo taj grad — osmehnu se nadmoćno Holovej — to je sasvim dovoljno. Bar za početak. Lični opis bi pomogao, svakako, jer je ime lako promeniti.

— Nemamo Eldridžovog opisa — sleže Furuići ramenima. — Odnosno, imamo toliko različitih opisa da je sumnjiv svaki stanovnik San Franciska muškog pola...

— Da sam to ranije znao, mogli smo možda nešto i učiniti.

— Pokušali smo sve što se moglo učiniti, mister Holovej. Za sve ove godine potrošili smo blizu osamnaest hiljada dolara

u potrazi za njim. Bez rezultata.

Holovej tiho zviznu. Poznajući porodicu Kano, znao je da oni uvek traže i dobijaju sve najbolje. Ako čovek koji radi za njih kaže da potraga nije dala rezultata, onda to nije svakako zato što su tragači bili ne sposobni.

— Onda je — reče — ovo prilika i da eliminišete tog Eldridža, zar ne?

— Da. Jedna od retkih. Svi koji su to do sada pokušali, nisu se vratili da kažu gde su pogrešili.

Holovej obrisa iznenadni znoj sa čela, iako je vazduh rashlađivao prijatni povetarac koji je iz doline donosio miris raskošnog tropskog cveća.

— Pitam se, mister Furuići — počeo oprezno — da li je onda baš dobra ideja da mu se vi suprotstavite sasvim sami. Mislim, nekoliko spretnih pomagača moglo bi da...?

Presekao ga je Furuićijev pogled. Znoj koji mu se slivao niz leđa iznenada postade hladan.

— Rekao sam da je ovo pitanje časti, a ne posao — reče Japanac ledenim glasom. — Ako je taj Eldridž odista došao do tajni ninducia, on mora umreti, ali u poštenom dvoboju.

Kako bismo inače znali da je prava japanska škola ninducia ipak nadmoćnija od onoga što je on uspeo da nauči od svog senseija?

Holovej se blede osmehnu.

— Oprostite što pominjem i tu mogućnost, ali... šta ako se dogodi da Eldridž pobedi u tom dvoboju?

— Ništa — mirno reče Furuići. — Vi ste uštedeli petnaest hiljada dolara, a moji prijatelji će potražiti nekog ko će dostojnije od mene umeti da dokáže nadmoć japanske veštine.

— Da li to znači — osmehnu se Holovej — da ne tražite nikakav predujam?

— Ne tražim. Jedino što bih želeo jeste da...

Furuići naglo začuta i okrete glavu prema staklenim vratima kroz koja se iz unutrašnjosti kuće moglo izaći na verandu. I Holovej se trže, ali je prošao gotovo pun minut pre nego što su se vrata otvorila i na njima pojavio Jošio, jedan od mladih članova ogromne porodice Kano.

»Kakav sluh ima taj čovek!«, pomisli posmatrajući Furuićija sa divljenjem. »Tepih u unutrašnjosti kuće prigušuje šum koraka, taj mladić hoda kao mačka, a Furuići ga je čuo čim se približio! Ako je taj Eldridž sa-

mo upola tako dobar ninda, nije čudo što stvara Baksteru toliko nevolja...«

— Hiljadu puta se izvinjavam što prekidam vaš važan razgovor — reče Jošio, učtivo se klanjajući — ali dogodilo se nešto što takođe smatramo veoma važnim...

Furuići je ćutao, prepuštajući Holoveju da odgovori na ovo uljudno japansko pitanje da li se sme nastaviti sa ometanjem važnih ličnosti.

— A šta se to dogodilo? — upita Holovej, shvativši da Jošio čeka njegovo dopuštenje da produži.

— Naši ljudi koji su vas sledili od aerodroma, mister Holovej, uhvatili su devojkicu koja vam je očigledno za petama. Ne samo da je doputovala istim avionom kojim i vi, već je taksijem sledila naša kola, a potom pokušala da se ušunja na imanje.

— Devojka? — Holovej začu deno podiže obrve. — Sigurni ste da je pratila baš mene?

— U to nema nikakve sumnje. Furuići — san je već nekoliko dana gost u našoj kući.

— I gde se ona sada nalazi?

— U predvorju.

— Možemo li da je vidimo? Odmah?

— Svakako — nakloni se mla dić. — Odmah ću narediti da je dovedu na verandu!

Nestao je isto onako hitro i tiho kao što se i pojavio, a Holovej upitno pogleda Furuićija.

Ovaj je otpijao dug gutljaj iz svoje čaše.

— Nije me iznenadilo — odgovori na nemo Holovejovo pitanje. — Svaki ninda nastoji da dozna što više o svom protivniku i zato ga od početka priprema stavlja pod nadzor neke poverljive osobe.

— Mislite... mislite da ta devojka radi za Eldridža?

— Vi imate puno neprijatelja, mister Holovej, i to se zna. Ali se isto tako zna da ste u ovom trenutku u miru sa njima i da vam je američki ninda Eldridž jedina opasnost.

Začutili su i okrenuli se prema vratima. Jošio je ponovo ušao prvi, naklonio se, a zatim otvorio prolaz za devojkicu, iza koje je išao jedan od kineskih telohranitelja porodice Kano.

— Vidi, vidi! — reče Holovej začudeno. — Vidi, vidi!

Devojka, pre svega, nije ličila na osobu koja bi mogla biti po magać jednog ninde, bez obzira što su njene malo kose oči i divan ten odavali da joj u vena ma teče i nešto japanske krvi.

Pre svega, fantastično lepa devojka. Prava reč, jer njena lepota nije bila obična. Strogi estetičari zamerili bi njenom niškom rastu, krupnim dojčkama i nešto širim kukovima, ali je sve to bilo u skladu koji je jednostavno morao oduševiti oko svakog muškarca.

Holovej dobaci pogled Furućiju, ali je ovaj i dalje sedeo nepomično, leđima okrenut mestu gde se devojka zaustavila.

— Gospođice — počeo Holovej gutajući devojku očima — kažu mi da me pratite još iz Bangoka. Da li je to tačno?

Ona ga pogleda divnim bade mastim očima a pune koralne usne se malo otvoriše, ali između njih ne prođe nikakav glas.

— Nemojte se plašiti — blago nastavi Holovej. — Neće vam se ništa loše dogoditi... naravno, ako budete iskreni.

Devojka se osmehnu i Holovej tek tada shvati da ona, u stvari, ne pokazuje nikakvog straha.

— Taj poziv na iskrenost — reče dubokim, toplim glasom — verovatno znači da vam moram odati ko me je ovamo poslao i zbog čega, mister Holovej?

— A šta bi drugo značio?

— Bila sam neoprezna — sleže ona divnim ramenima i Ho-

lovej sa zadovoljstvom primeti da su joj grudi slobodne pod tankom tunikom koju je nosila nad izbledelim farmerkama. — Vaši ljudi su me uhvatili na delu i bilo bi glupo i neproduktivno poricati.

— Volim inteligentne žene — osmehnu se Holovej. — Vidi se da ste pravi biser i onaj za koga radite bez sumnje vas dobro plaća... ali mislite pri tom da ja mogu da vas platim još mnogo više od njega!

— Ako budem iskrena?

— Čini mi se da je moj uslov bio vrlo jasan!

— Da, bili ste jasni i zato neću odugovlačiti: nema načina da iz mene izvučete ono što želite da znate, mister Holovej!

Holovej se trže i zapanjeno je pogleda. Bes i divljenje mešali su se u njemu, tako da je ne koliko trenutaka ćutao, fiksirajući pogledom drsku devojku.

Gledao je Furućija samo krajičkom oka, ali mu se ipak učinilo da vidi podsmech na njegovom licu i to samo rasplamsa njegov bes.

— Draga moja — reče s naporom — metode za izvlačenje istine iz tvrdoglavih ljudi prilično su dobro razrađeni preko u Americi. Međutim, ubeđen sam da su sve to samo početni-

čki pokušaji u poređenju sa onim što već znaju moji ovdašnji prijatelji!

— Sasvim tačno. Jedna od stvari koju oni znaju, a vi ne, jeste recimo i to da postoje ljudi koji su u stanju da zaustave rad sopstvenog srca i izazovu smrt ako neko pokuša silom da izvuče informacije iz njih.

Holovej je pogleda zapanjeno. Korak iza nje, Jošio Kano potvrdno klimnu glavom, u znak da devojka zna o čemu govori.

— Želite time da kažete — progovori konačno Holovej — da biste vi bili u stanju da to učinite?

— Da.

Odgovor je bio kratak i čvrst. Holovej, međutim, primeti da pogled devojke sve češće zastaje na Furućijevim leđima i potiljku, možda i zato što on do sada nije pokazao nikakvo interesovanje za nju.

— Mister Furući — reče Holovej — šta vi kažete na to?

Furući se bez žurbe okrete prema devojci i osmehnu joj se. Od tog osmeha, međutim, čak i Holoveja prođe jeza.

Dubokim grlenim glasom, nimalik glasu kojim je govorio do maločas, Furući izgovori jednu rečenicu na japanskom.

Efekti tog kratkog govora bili su zapanjujući. Holovej vide kako Jošio Kano nehotice ustupa jedan korak. Vide još kako lice devojke obliva samrtno ble dilo i kako svest gasne u njenim krupnim očima.

Telohranitelj Kinez, očevidno ne razumejući japanski, bio je jedini koji je uspeo da reaguje. Skočio je napred i prihvatio devojku na ruke delić sekunde pre nego što bi se stropoštala na pod verande...

*
* *

— Ne znam — prostenja Liang. — Ja bih ipak radije sačekao noć...

— Noću su oni oprezniji — odmahnu ninda glavom, proveravajući još jednom uređaj koji je stigao čamcem zajedno sa Tabasko Pitom i Liangom. — Jutro donosi iluziju sigurnosti, čak i da zanemarimo činjenicu da su svi umorni i sanjivi posle ne prospavane noći.

— U čemu je razlika, noć ili dan? — progundava Tabasko Pit, otpijajući gutljaj piva iz jedne od konzervi poređanih u travi pored njega. — Ja više volim dan, jer onda vidiš u koga pucaš, do đavola!

— Ali i oni isto tako vide nas — sleže Liang ramenima. — Ja se ne plašim za sebe, već za ljude iz logora.

— Ako ti svoj deo posla izvedeš kako treba — umiri ga Pit — njima se neće ništa loše dogoditi. Mitraljesci će imati dovoljno briga za svoju kožu da bi mislili o njima.

— Da... ali šta ako to ne izvedem kako treba?

Ninda ga potapša po rame-nu. Liang ipak nije čovek od akcije i sasvim je logično što sumnja u sebe i svoje mogućno sti.

— Misli na Lin i sve će biti u redu — reče mu. — Pit ti je objasnio sve o vatrenom oružju i strelcima i sada znaš zašto je, recimo, u drugom svetskom ratu bilo potrebno dvadeset hiljada ispaljenih metaka da bi se jedan čovek izbacio iz borbe. Malo je ljudi koji su u stanju da precizno gađaju u ovakvim situacijama, Liang.

— A naročito kada prašti na sve strane oko njih — nasmeja se Tabasko — a Les i ja pobri nućemo se da tako bude, ne brini!

Noćne ptice vraćale su se iz svojih pohoda nad krošnjama džungle, a one dnevne uskoro će početi da se meškolje i bu-

de, čim prvi zraci sunca osvetle okolinu. Nebo je već bilo pri metno svetlije, znak da će u ovim tropskim predelima dan stići veoma brzo.

— Sve spremno? — upita ni nda, prelazeći pogledom po dvojici prijatelja i gomili opreme na tlu. — Ako jeste — pokret!

Krenuli su u tišini, jer više nisu imali šta da kažu jedan drugom. Svaki od njih dobro je znao svoj deo posla čiji je konačni cilj definitivno uništenje Holovejovog logora broj jedan.

Nindin plan bio je jednostavan, bar na prvi pogled. Dok on i Pit budu vezivali Bakstero ve ljude, Liang će pomoći robovima da umaknu, izbacujući time braniocima logora glavni adut iz ruku.

Kad Holovej stigne iz Hong-Konga, sa pojačanjima ili bez njih, logor broj jedan neće više izgledati onako kako je izgledao prilikom njegove poslednje po sete...

Rastali su se na ivici šume. Pogledali su se i stisli ruke jedan drugom. Malo je reči potrebno kada se ide na opasan zadatak, a zadatak jeste opasan, bez obzira na sve reči ohrabrenja koje su njih dvojica uputili Liangu.

Taabsko Pit morao je da pređe najduži put. Sa najvećim teretom, ali to nije predstavljalo nikakvu teškoću za njegovu konstituciju. Čak i lansirna cev raketnog bacača bila je sitna u poređenju sa njim, a duga raketa zapakovana u cilindrični kontejner, pričvršćen na leđima, nije gotovo nimalo ometala njegove pokrete.

Prešao je svoj deo puta u predviđenom vremenu, što je značilo da mora sačekati nekoliko minuta vremena ostavljenog za rezervu. Kada se radi o iznenadnom napadu na utvrđeni položaj, taktika ninducia i taktika modernih armija slažu se u tome da je najbolje ako taj napad počne na nekoliko raznih tačaka istovremeno, kako branioци ne bi znali na koju stranu treba uputiti svoje rezerve.

U takvim napadima, a naročito kada su napadači malobrojniji od branilaca, bitno je ne dopustiti protivniku da se sredi i uoči odakle dopire najveća opasnost. Da ne bi dali branioцима predaha, napadači ne smeju ni sami tražiti predah, neprestano se krećući i menjajući ciljeve.

Tabasko baci pogled na svoj časovnik. Lansirna cev već je

bila postavljena i on, zviždučući, raspakova zatubastu protivtenkovsku raketu, jednu od onih koje su vrlo skupe na crnom tržištu oružja.

Smestio se udobnije i nanišanio na red džipova parkiranih uz najveću zgradu logora. Protivnik kome se oduzme mobilnost, upola je pobeđen. Iako je ninda imao plan i za one koji bi eventualno u džipovima mogli pokušati da se probiju iz logora, mnogo je sigurnije ako sva vozila budu uništena jednim jedinim hicem.

Tabasko strpljivo sačeka da se sekundna kazaljka poklopi sa brojem dvanaest, a onda se isceri i pritisnu obarač lansirnog uređaja.

— Srećan put, lepotice! — promrmlja kroz fijuk raketnog motora. Sledio je pogledom putanju rakete, ne dirajući polugu uređaja za navođenje. Na ovom rastojanju, bez ikakvih prepreka, nema potrebe da se raketa vodi prema cilju koji ionako miruje.

Pogodak doslovno odvoji prvi džip u redu od tla i baci ga na drugi. Tutanj eksplozije potrese tle; delić sekunde kasnije začuše se i dve nove eksplozije. od rezervoara za gorivo na džipovima. Iz vatrene kugle koja

se pojavi uza zid zgrade počese da izleću veći i manji komadi, sporo i dostojanstveno se obrćući u mirnom vazduhu.

Tabasko sačeka da dve nove eksplozije objave kako je plamen zahvatio i rezervoare preostala dva dižpa, a onda dograbi automatsku pušku i ispali rafal prema najbližem mitraljeskom gnezdu, odakle su se na prvi zvuk rakete pojavile dve znenadene glave.

Fiksirajući cev puške u specijalno izrađenom držaču, Pit pričvrsti za kundak neveliku crnu kutiju i prikači njenu polugu za obarač. Šta se u kutiji događalo on nije razumevao, ali je bitno bilo to da će svakih dvanaest sekundi puška spaliti po jedan rafal od tri metka u pravcu mitraljeskog zaklona.

Za to vreme Tabasko Pit biće na drugoj strani logora, a mitraljesci će besciljno uzvraćati vatru, ubeđeni kako ih strelac iz žbunja neprestano drži na nišanu...

Sačekavši da raketa pogodi cilj, ninda se odvoji od tla i po trča preko otvorenog prostora prema ogradi od bodljikave žice.

Tabasko Pit će se pobrinuti da eliminiše vatru iz jednog mitraljeskog gnezda, tako da svu

svoju pažnju može da usmeri prema drugom. Potrebno mu je dvanaest sekundi da prede rastojanje nešto veće od stotinu jardi i još tri da savlada ogradu i nestane među žbunjem u unutrašnjosti logora.

Dovoljno vremena?

Premalo, reći će svako ko ne poznaje način s kojim ninda savlađuju prostor. Njihov trk je karakterističan i sastoji se iz veoma dugih skokova u kojima, sem nožnih, učestvuju gotovo svi ostali mišići njihovih tela. Sled skokova tako je brz da čak ni strelci koji svakog dana vežbaju gađanje meta ne mogu pratiti svojim oružjem ovaj hitri cilj.

Ovoga puta ninda je računao i sa iznenađenjem dvojice ljudi u zaklonu za mitraljez. Čak i ako su bili potpuno budni, pod prvim zracima toplog jutarnjeg sunca, njihovi pogledi najpre će skrenuti prema mestu eksplozije.

Dve do tri sekunde, recimo. Dovoljno da on prede četvrtinu rastojanja...

Dve glave pomoliše se iz zaklona nešto kasnije nego što se moglo očekivati. To je dobro za nindu.

Još bolje je što njihovo iznenađenje traje veoma dugo, no-

ve tri sekunde. Prešao je polovinu rastojanja do žice, a da ga stražari još nisu primetili.

Tabasko Pit već puca, što znači da ne mora skretati pogled prema drugom mitraljezu. Uostalom, ako se tamo dogodi nešto nepredviđeno, haragei, pre dosećanje opasnosti, već će ga upozoriti na to.

Sedam sekundi. Još trideset pet jardi do žice...

— Hej! — zaurla jedan od one dvojice u zaklonu. Najbolji znak da je hitra figura u odeći zaštitne boje konačno primećena.

Ako su im refleksi dobri, potrebna je najmanje sekunda da povuku zatvarač unazad, ubace prvi metak u cev mitraljeza i skrenu je prema pokretnom cilju. Ninda je bio spreman da se kladi da im to neće uspeti za manje od dve sekunde.

Tačno toliko je i trajalo. Mitraljezac je užasno kasnio i nje gov prvi neprecizni rafal podiže zemlju sa tla čitave dve jarde iza mesta gde se ninda u tom trenutku našao.

Naglo skrenuvši sa dotadašnjeg pravca, ninda produži skokove, odmeravajući pogledom rastojanje do žice i kvalitet tla pred sobom. Ovo mesto je nekoliko puta obilazio noću i ut-

vrдио da je zemljište čvrsto, bez neravnina koje bi ga mogle ometi u skoku.

Nagla promena pravca postigla je svoj cilj i uzbunila mitraljesca, tako da je i drugi rafal otišao u prazno. Pre nego što je treći i mogao stići, ninda se odvoji od tla i vinu kroz vazduh.

Po svim proračunima, ograda visoka deset stopa dovoljna je da zadrži svakog čoveka nekoliko sekundi, a naročito kada je izrađena od deset redova bodljikave žice...

Katana u svojim koricama, međutim, može poslužiti i kao sredstvo za odraz preko visokih prepreka, baš kao u skoku sa motkom.

Čovek za mitraljezom zapanjen je treptao, zaboravljajući na oružje u rukama. U trenutku kada je pomislio kako će konačno imati miran cilj, blokiran ogradom od bodljikave žice, ninda je preleteo prepreku u deliću sekunde i dočeka se na noge na njenoj drugoj strani!

Za svaki slučaj, ninda još jednom promeni pravac trčanja, ali iz mitraljeskog gnezda ne stiže novi rafal, iako je do sada morao stići.

Novi skok. Još dva takva, a onda će se izgubiti iz vida posadi pored mitraljeza i svaki hitac koji bude ispaljen za njim, biće ispaljen naslepo, u nemoćnom gnevu koji...

HARAGEI!

Instinkt koji ninda upozorava na pojavu opasnosti deluje trenutno na njegove udove i te lo, isto tako trenutno menjajuć pravac njegovog kretanja.

To se dogodilo i ovoga puta. Ninda je bio čitave dve stope da leko od mesta u koje se zario metak iz puške namenjen njegovom telu.

Udar metka o tle i njegov fi juk pre toga rekoše nindi sve o oružju i mestu sa kojeg je hitac bio ispaljen. Čak i o strelcu, jer samo oni najbolji u ruke dobijaju preciznu pušku duge cevi sa snajperskim nišanom na sebi.

Kod snajpera je, međutim, problem brzina paljbe, čak i kod poluautomatskih pušaka. Ako je cilj jedan ninda, izgledi da drugi hitac pogodi ono što je prvi promašio praktično su nikakvi!

Bacivši se u zaklon od žbunja, ninda se zakotrlja, još jednom menjajući smer kretanja i osluškujući šum novog udara metka o tle.

Strelac na prozoru velike kuće bez sumnje je razočaran, ali to ne znači da će odustati. Srećom, ninda je planirao i sa tom mogućnošću i upravo stoga je i odabrao ovo mesto za upad u unutrašnjost logora broj jedan.

Liang sklopi oči kad odjeknu eksplozija, osećajući kako se po tres kroz tle prenosi na njegovo telo.

»Najteže od svega je ovo će kanje«, pomisli, proveravajući još jednom ono što je imao u rukama. »Ne mogu krenuti za manje od petnaest-dvadeset sekundi, jer je toliko vremena potrebno nindi da eliminiše ljude u gnezdu odakle me mogu videti... a sada mi to izgleda kao čitava večnost!«

Samo u jednom delu prostora oko logora on na trenutak ugleda nindu kako fantastičnom brzinom prelazi rastojanje do žice. Rastojanje je zaklanjalo Lianga od pogleda ljudi u mitraljeskom zaklonu iz kojeg upravo sada pucaju za nindom i oni ga neće videti sve dok ne pređe gotovo čitav planirani put.

To će i biti najopasniji deo poduhvata, naravno, ali on sada zna da će ga izvesti kako treba, pa makar hici iz mitraljeza zujali oko njegove glave...

Ninda će mu dati znak kada da krene, ali on neće čekati taj znak, odlučio je u sebi čim je čuo šta treba da učini. Svaka sekunda je dragocena, a Liang dobro zna da će taj tajanstveni Amerikanac sa čudnim oružjem umeti da savlada dvojicu ljudi u gnezdu.

Jedan novi pucanj, iz pravca kuće, privuče mu pažnju. Drugi i treći dođoše odmah za njim, najbolji znak da se dogodilo ono što je ninda i očekivao: da će opasnost pretiti i iz drugih pravaca, a ne samo iz gnezda oko logora.

Liang duboko udahnu. Ako je dobro procenio, sada treba da na trenutak ugleda nindu u žbunju, kako se hitrim skokovima prebacuje prema zaklonu unutar žičane ograde.

Eno ga! Liang može da krene!

Iskočio je iz zaklona, ne dopuštajući sebi ni trenutka oklevanja, iako mu strah ledenom rukom iznenada steže srce. Plan jeste dobar, ali je ipak nešto sasvim drugo trčati po otvorenom prostoru pravo na ljude koji sede iza mitraljeza spremnog da otvori vatru!

Vazduh mu zašume oko ušiju i Liang malo uspori trk. Ninda i Tabasko Pit upozorili su

ga da štedi snagu, jer mu ona najviše može zatrebati upravo kada stigne do ograde od žice...

Gledajući pravo u crnu cev koja ga je nemo posmatrala iz zaklona, on steže zube.

Šta ako je ninda, zbog nečega, zakasnio? Šta ako uopšte ne stigne do zaklona, zaustavljen hicima nevidljivog snajpera?

Gotovo fizički Liang oseti kako mu mitraljeski meci pogadaju grudi, trbuh, lice, pretvarajući ih u krvavu masu koja će ostati da leži na svežoj travi sve dok lešinari ne dođu da se nahrane...

Spotakao se, zamagljenih očiju, i jedva odražio ravnotežu, pa zeći na teret u desnoj ruci.

»Nisu opasne«, utešio ga je Tabasko Pit, »sve dok ne tresneš njima o zemlju ili neki tvrd predmet...«

Ne, ne sme misliti o tome. Samo o Lin, koja sada čeka, ta mo među kolibama za robove.

Ninđin plan je uspeo. Prethodne noći Liang je napisao tri identična pisma na svom jeziku i Leslie ih je lansirao nabodene na bešumne strele iz improvizovanog luka. Sve tri strele zarile su se u krovove koliba, uveravao ga je ninda.

Potvrda da su pisma stigla i bila pročitana, međutim, stigla je tek sa prvim zracima sunca.

Jedna grana nestala je sa visokog drveta nad kolibama. Ugovoreni znak: Holovejovi robovi pročitali su pisma i znaju šta treba da učine kada napad jednom počne...

Pucnjava je praštala na drugoj strani logora, ali su ovde, pred Liangovim očima, ljudi umirali uz mnogo manje buke.

Da katana nije blesnuo na suncu, Liang ne bi primetio trenutak kada je ninda uskočio i zaklon za mitraljez.

Činilo mu se da se pojavio samo delić sekunde kasnije, dižući ruku, kao znak Liangu da može krenuti iz zaklona. Mač je bio u toj ruci, ali oštrica sada nije blistala na suncu, zatamnjena toplom, tek prolivenom ljudskom krvlju.

Ako je ninda i primetio da je Liang ranije krenuo iz zaklona, ničim to nije pokazao. Ponovo se izgubio u žbunju, prelazeći na sledeću etapu svog plana.

Ovo što sada i ovde treba da se učini zavisilo je samo od Lianga i on je to znao...

Menjajući naglo pravac, poto vo pred samom žicom, on baci uz jedan od drvenih stubova ku

glicu ne veću od dečjeg kliker-a. Nežno, saginjući se sasvim blizu tlu, kako udar o zemlju ne bi bio previše jak.

Sada je trčao paralelno sa ogradom, spuštajući po jednu kuglicu uz sviki stub. One su, nalik nekim neobičnim biserima, nanizane na brzogoreći štapin, na tačno određenim rastojanjima koja odgovaraju i rastojanjima između pojedinih drvenih stubova ograde.

»Šest!«, izbroja Liang u sebi, spuštajući poslednju kuglicu. »A sada levo i u zaklon!«

Na drugom kraju logora pucalo se kao da je počeo pravi mali rat i Liang se osmehnu, bacajući se u zaklon. Pažnja čuvara biće, dakle, koncentrisana na tu stranu, povećavajući izgled da njegova Lin srećno izbegne sve opasnosti.

Štapin prihvati plamen upaljača i gnevno zašišta, kao razljućena zmija. Plamičak jurnu po tlu prema prvoj kuglici.

Uprkos upozorenju ninde, Liang diže glavu da bi ga pratio pogledom, mučen pomišlju da bi se mogao ugasiti u travi vlažnoj od jutarnje rose...

Zaklonjen iza jednog drveta, ninda je takođe pratio pogledom jedva vidljivi plamičak u travi.

Eksplozivne kuglice čiji je sa stav još uvek dobro čuvana tajna nindi, uprkos malim dimenzijama, imaju fantastičnu razornu moć. Svaka od njih ne samo da će izbaciti stub ograde iz tla, već će načiniti čitav mali krater, otvarajući u ogradi prolaz širok gotovo pedeset jardi.

Treba mnogo prostora da bi dve stotine ljudi za kratko vreme prošlo preko ostataka ograde i izgubilo se u šumi, ali to je manji problem. Mnogo je važnije obezbediti ih od rafala razbesnelih stražara koji će shvatiti šta se događa čim prvi stub odleti u vazduh.

Ninda je bio spreman; jedan drugi plamičak takođe je jurio kroz travu i žbunje, ali je on krenuo od njegovih nogu, a kuglice nanizane na štapinu neće stvoriti krater u tlu, već pravu zavesu od gustog dima koja će ovaj deo logora učiniti potpuno nevidljivim!

Prva eksplozija, brzi oblak dima...

Druga... treća... šesta!

— Idemo! — dopre iz pravca razrušene ograde Liangov uzbu-

deni glas. — Svi! Brzo! Brže, ljudi, zaboga!

Liang je gubio nerve, ali bez razloga. Ninda jasno ču žamor mnogih glasova i šuštanje grmlja i trave pod stotinama nogu.

Ako ostali Baksterovi ljudi u logoru i čuju taj zvuk, neće imati previše koristi od toga, jer čitav prizor već zaklanja visoka zavesa od gustog sivog dima...

Bez žurbe, ninda uđe u dimni zastor koji je sam stvorio. Kao i uvek u ovo doba dana, povetarac je duvao u pravcu velike kuće, lagano gurajući dimnu zavesu prema njoj.

Dim će i njemu samom pomoći da neprimećen stigne do kuće. Jer, konačni obračun biće tu, gde se nalazi glavna snaga Baksterovih i Hudovih. Kada jednom svrši sa njima, Ta basko Pit može se i sam pozabaviti eliminisanjem izolovanih tačaka oko logora, sport u kojem je uvek uživao.

— Ovamo! — dopre snažan Baksterov glas kroz dim. — Svi u kuću, do đavola! Brže, pre nego što nas taj prokleti dim proguta!

Iako je u zagušljivom oblaku morao da zadržava dah, ninda se osmehnu. Bakster, verovatno

po Hudovoj sugestiji, okuplja sve ljude iz logora na jedno mesto, uveren kako će tada odbrana biti jača.

To je pametan potez, u principu, jer je tvrđavu uvek lakše braniti nego napadati. Kada imate posla sa nindama, međutim, to se može pokazati kao mač sa dve oštrice...

Kroz dim ninda jasno ću dovikivanje i topot žurnih koraka. Prozori su se bučno otvarali, ponegde je neko nestrpljivo razbio staklo da bi što pre stvorio prostor za oružje istureno napolje.

Povetarac je već razvijao dim i ninda se spusti na tle, kako ga nečiji pogled ne bi prerano otkrio. Sada je puzao po travi, osluškujući šumove iz okoline.

Svi su već u kući, sem ljudi koji se sada osećaju veoma usamljeni u mitraljeskim gnezdim na spoljnoj strani ograde. Oni su u radio-vezi sa Baksterom, ali ih on sigurno neće pozvati da se vrate u kuću, ubeđen kako u njoj već ima sasvim dovoljno snaga da izađe nakraj sa jednim protivnikom.

Tamna masa prepreči nindi put i on malo promeni pravac, privlačeći se jednom od prozora. Bio je tačno pod njim pre

nego što je vetar učinio dim već skoro sasvim prozirnim.

— Boga mu! — ću nad sobom Baksterov glas. — Jesi li video ono, Hud?

Hudov glas javi se iz dubine prostorije.

— Šta ti, do đavola, vidiš kroz tu dimnu zavesu?

— Razilazi se već. Srušeno je jedno pedeset jardi ograde... a svi naši radnici već su nestali u šumi, prokleti bili!

— Do đavola s njima!

— Do đavola s tobom? Ko će raditi na plantaži, prokletstvo!

— Niko ako mi ne izvučemo žive glave, Bakster — nasmeja se Hud. — A ako se nekako izvučemo, već ćemo naći druge radnike, ne brini!

— Znam, ali troškovi će biti užasni!

— O tome neka misli Holovej. Sem ako i ti nisi akcionar u njegovom društvu, Bakster?

— Ne, nisam, prokletstvo! Ha jde, priđi ovamo... napad može početi svakog trenutka!

— Nisam lud — glasio je hladnokrvan odgovor. — Ti si i sam već dovoljno zgodna meta na tom prozoru, znaš!

Sa psovkom, Bakster se povuče malo u stranu i ninda jasno ću kako njegove čizme struju po drvenom podu.

— Idem da obidem zgradu
— reče Hud, prilazeći vratima.

— Budi oprezan, Bakster.

— Misliš da će se stvarno usuditi da napadnu kuću?

— Ne znam, ali želim da budemo spremni ako tom šašavom Eldridžu padne na pamet i dođe da nas pokolje.

— Ja ne verujem. Mislim da je došao samo da oslobodi radnike, ništa više.

— Može biti.

— Može biti! — naruga se Bakster. — Toliko lud nije, da napadne kuću u kojoj je šesnaest do zuba naoružanih ljudi, boga mu!

— Petnaest.

— Šta?!

— Petnaest ljudi. Šefera su doneli na rukama. Ako još nije mrtav, uskoro će sigurno biti, kaže dok.

— Pa šta? I to je dovoljno da se odbranimo, zar ne?

— Jeste... ako Eldridž bude fini i uzdrži se od upotrebe lansirera za rakete.

— Prokletstvo! Misliš da imaju još raketa?

— A zašto bi donosili samo jednu? Sem toga, čuo si one eksplozije duž ograde; ko će sprečiti Eldridža da te mine postavi duž ovog zida i sve nas di

gne u vazduh zajedno sa našim belim praškom!

— Neka samo pokuša da priđe, proklet bio! Sada se već sasvim dobro vidi unaokolo!

— Utoliko bolje! — nasmeja se Hud. — Samo ti pažljivo gledaj unaokolo, ortak... a ja idem da pogledam da li su i ostali tako pažljivi kao ti!

Lesli ču kako se vrata otvaraju i zatvaraju, znak da je sada Bakster sasvim sam u prostoru iza otvorenog prozora.

Najpogodnije mesto i za nindžu, jer se dim sada odista razilazio i sada je samo pitanje vremena kada će ga opaziti sa nekog od susednih prozora.

— Bakster! — reče on poluglasno. — Bakster!

Nema čoveka koji se neće nagnuti kroz prozor da viki ga zove. Uostaiom, Bakster nije ni mogao očekivati da je onaj o kome je maločas govorio sa Hudom toliko blizu.

Oprezno isturajući najpre cev puške, Bakster se saže.

Ležeći na leđima, nindža zadade kratak udarac, ispružajući katana desnom rukom.

Vrh mača pogodi Bakstera pravo u levo oko i zari mu se u mozak, sve dok ne dotače unutrašnjost lobanje na njegovom temenu. Čelik zaškripa po ko-

sti, ali je taj zvuk bio kratak; ispuštajući pušku kroz prozor, Bakster teško pade u unutrašnjost prostorije.

Dočekavši pušku u levu ruku, ninda se elastičnim skokom ispravi na noge. Jedan hitar pogled duž fasade, koliko da proveri da ga neko ne posmatra, a onda skok preko ivice prozora, među raširene Baksterove noge u kaljavim čizmama.

Bacajući pušku na njegove grudi, ninda se u dva bešumna skoka nađe kraj vrata i prisloni uho na njih.

Već je dobro poznao raspored prostorija i znao da se iza tih vrata nalazi dugi hodnik, na čijem je jednom kraju kuhinja, a na drugom stepenište.

Sa tog stepeništa može se sići u suteran, gde su laboratorije i pogoni za proizvodnju droge. Put naviše vodi do prostorija za odmor i spavaonica.

Svi su, naravno, sada u prizemlju, uz prozore i vrata, oče kujući napad spolja. Hodnik je prazan, jer bi u suprotnom oštri sluh ninde već otkrio da nekoga ima u blizini, makar samo po šumu njegovog disanja ili šuštanje odeće po koži na telu.

Odškrinuo je vrata i provirio.

Najpre desno. Tamo su dve prostorije, gde može naći pet do šest ljudi...

Ponovo je oslušnuo na sledećim vratima. Dvojica ljudi su u njoj i vrlo tiho razgovaraju.

— ...neki mirniji posao — dovršavao je jedan ranije započetu rečenicu.

— Mirniji poslovi ne donose ovoliko love — prezrivo je odgovorio onaj drugi.

— Tačno. Ali zato imaš bar razumne izgleda da ćeš crći u krevetu, a ne u ovoj odvratnoj džungli, punoj truleži!

— Ja nemam nameru da crknem, do đavola. Momak koji zna šta radi nema čega da se boji, do đavola!

— Šališ se? Bruks, gde si ti bio ovih poslednjih dana? Nisi video koliko je dobrih momaka sahranjeno posle susreta sa Vampirom?

— Gluposti! To je čovek, kao i svaki drugi. I ubrzo ćeš se i uveriti u to, Lio: ako se pojavi na nišanu moje puške, videćeš da nije imun na olovo, kao ni ti ni ja!

Osmehnuvši se za sebe, ninda levom rukom odgurunu vrata i ude u prostoriju, zatvarajući odmah vrata za sobom.

Katana je ponovo bio u korinama pričvršćenim ukoso preko

leda, ali su zato prsti desne šake skrivali dva šurikena, oružje koje ninda najčešće koriste na nevelikim rastojanjima.

Već po izrazima njihovih lica mogao je raspoznati ko je ko: Bruks je onaj arogantnog lica i njegovo iznenađenje proći će mnogo brže nego iskreni strah na licu čoveka po imenu Lio.

— Izvoli, Bruks — reče ninda tiho. — Sada možeš proveriti da li sam imun na olovo!

Puška u uvežbanim rukama može da se podigne i ispali hitac u jednom jedinom desetom delu sekunde. Bruks pokuša da učini upravo to.

Kratki zvižduk šurikena prekide njegov pokret tek što je počeo: dva kraka čelične zvezde zariše mu se u vrat, kidajući žilu kucavicu. Mlaz krvi šiknu, pogađajući susedni zid, a Bruks zbunjeno pogleda nindu i ispusti pušku, pokušavajući da sa obe ruke stegne ranu iz koje je užasno brzo isticao njegov život.

Lio vrisnu, ali mu to nije bilo od velike pomoći, jer se šaka sa šurikenom još jednom digla, izbacujući smrtonosni projektil prema novom cilju. Još jednom ninda je tražilo vrat kao metu: takve rane ubijaju vrlo brzo, a do šurikena je posle to-

ga mnogo lakše doći nego ako ostane zariven u grudi ili trbuh...

Obrisavši oružje o odeću žrtva, ninda se vrati u hodnik.

Liov krik nije nikoga upozorio na opasnost, jer ga niko nije ni čuo. Ni ljudi u sledećoj prostoriji neće proći mnogo bolje od prve dvojice, jer svaki susret sa nindom kao ishod može imati samo smrt!



— Uđi, Eldridž — reče Hud kroz vrata.

Ninda zastade. Nije ga iznenadilo što je Hud čuo njegovo približavanje prostoriji radio-stanice, jer se više nije ni trudio da hoda tiho.

Sem Huda i njega, u velikoj kući nije više bilo ni žive duše, jer je ninda prošao kroz nju kao onaj najopasniji od četiri jahača Apokalipse, žanjući živote svojom užasnom kosom.

Niko nije ostao pošteđen, jer niko nije ni zasluživao bolju sudbinu. Ni koji su imali više sreće umrli su samo nešto brže od onih drugih...

Hud mu je svakako spremio poseban doček, ali ma šta to

bilo, neće otvoriti vatru onog trenutka kada se vrata otvore. Haragei bi već upozorio nindu da takva mogućnost postoji.

Lesli otvori vrata širom i pređe pogledom po prostoriji.

Hud sedi kraj stola sa radio-uređajem, ali mu je leva ruka zauzeta nalivanjem viskija u čašu u kojoj je već nekoliko kocica leda. Njegova desna ruka, međutim...

— Zgodna ideja, a? — kaže Hud i ceri se.

Pogled ninde sa bombe stisnute u desnoj Hudovoj šaci prelazi na sanduke na kojima se odmaraju Hudove noge. Natpis »Opasnost—eksploziv« na njima nije mu potreban, jer haragei već otkucava svoju poruku.

— Kao što vidiš — nastavlja Hud, otpijajući jedan gutljaj iz čaše — osigurač sa ove bombe je skinut, ali ona neće eksplodirati sve dok držim stisnutu njenu kašiku...

— Poznajem tu vrstu bombi — kaže ninda. — Mnogo su bezbednije od uobičajenih.

— Ponekad. A ponekad i nisu. Kao sada, na primer. Viski?

— Ne, hvala. Šta želiš da postigneš s tom bombom, Hud?

— Da te ubedim da treba da razgovaramo, naravno. Znam da je ne mogu baciti prema te-

bi, a da mi je ne vratiš pre nego što eksplodira.

— Želiš da te oslobodim, zar ne? Da odeš odavde?

— Ništa više od toga — isceri se Hud. — Ali i ništa manje, Eldridž. Naravno, situacija ti je jasna: ako me ubiješ, moji prsti ispuštaju kašiku bombe, ona eksplodira, aktivira sav ovaj eksploziv i — bum! Svi idemo na nebo: ti, ja i Holovejova velika kuća.

Ninda se nasmeja.

— Pretpostavljam da ćeš je baciti kroz prozor ako prihvatim tvoju ponudu, Hud?

— Hmmm... imaš neki bolji predlog?

— Nemam. Samo, šta ako se posle toga ja predomislim?

Hud zavrte glavom, prinoseći ponovo čašu ustima.

— Ti si čovek od reči, Eldridž. Ne bi mi to učinio.

— Misliš?

Njihovi pogledi se sukobiše, ali Hud prvi obori oči.

— Do đavola, moram ti verovati — promrmlja. — Inače...

— Čudno je da veruješ čoveku koji je došao da te ubije, Hud.

— Aha. Ovaj život je baš smešna stvar, a?

— Ponekad. Ne nalazim da je smešan za one koji su se navikli na vaš beli prah.

— Do đavola s njima! — u-
morno reče Hud. — Šta ćeš uč-
initi sa mnom, to me mnogo vi-
še zanima...

— Zar ti nisam rekao? — ni-
nda podiže obrve. — Ubiću te.

— Rešio si da me pratiš na
putu do pakla? Samo izvoli!

Ninda je ćutao, fiksirajući ga
pogledom. Ćutao je i Hud, ali
je grčenje prstiju oko glatkog
stakla čaše pokazivalo da se ko-
ntroliše sa zaista mnogo napa-
ra.

Gotovo je poskočio sa mesta
kada se iznenada začuo signal
iz radio-uređaja kraj njega. Ni-
nda se morao nasmejati izrazu
Hudovog lica.

— Lakše s tom desnom ru-
kom — reče. — Gotovo si ispu-
stio bombu.

— Prokletstvo! — tiho opso-
va Hud, ostavljajući čašu. —
Nemaš ništa protiv da se javim?

— Samo napred. Pretposta-
vljam da to tvoj gazda stiže iz
Hong-Konga. Sa čitavim druš-
tvom.

— Hud ovde! — reče čovek
prinoseći mikrofona ustima. —
Ko je tamo?

— Hud, ovde Holovej. Je li
u logoru sve u redu?

Ne skidajući pogleda s ninde,
Hud sleže ramenima.

— I jeste i nije — reče.

— Šta to, do đavola, znači?

— Znači da su radnici pobe-
gli, a svi ostali mrtvi.

— Mrtvi? Jesi li ti poludeo,
Hud?

— Voleo bih da jesam — uz-
dahnu čovek. — Voleo bih da
jesam...

— Šta se dogodilo, proklets-
tvo? Opet neka Baksterova ša-
šava ideja?

— Ne, nije. Eldridž je jedno-
stavno upao ovamo i pobio sve
redom. Osim vašeg poniznog
sluge, Roberta Huda.

— Kako si se ti izvukao? —
krčalo je iz zvučnika. Sudeći po
tome, Holovej se javljao iz avi-
ona, što je ninda i naslućivao.
Zadnji deo logora mogao je po-
služiti kao poletno-sletna staza
za manje sportske avione, a tra-
gov po tlu rekli su nindi da je
već nekoliko puta i poslužio za
to.

— Još nisam.

— Šta?!

— Kažem da se još nisam iz-
vukao — nasmeja se Hud. —
Koprcam se u pokušaju da se
izvučem, recimo...

— Dosta mi je tvojih zagone-
tki, prokleti kućkin sine! — ur-
lao je Holovej. — Govori jasno,
boga mu!

Uzdahnuvši rezignirano, Hud
se baci na posao da što slika-

vitije dočara svom gazdi ono što se događalo neposredno pred njegov poziv. Slušajući ga, ninda shvati da ima posla sa odista hrabrim čovekom, jednim od onih koji preziru smrt, trudeći se da je bar učine smešnom, ako je već ne mogu izbeći...

Mora da se avion približavao logoru, jer je, dok je Holovej ćutao, iz zvučnika počeo sasvim razgovetno da dopire i zvuk avionskog motora.

— Može li on da me čuje, Hud? — progovori konačno Holovej.

— Savršeno. Momak ima fantastičan sluh.

— U redu... Eldridž, slušaj me pažljivo: ovde u avionu, osim pilota, imam još dvoje ljudi...

Ninda steže zube. Instinkt koji mu je govorio da je Sumiko pogrešila što je sama krenula u Hong-Kong za Holovejom pokazao se ispravnim. Tačno je znao koje su naredne Holovejove reči.

— Jedno od njih dvoje je devojka koja kaže da se zove Sumiko. To ime ti nešto govori, Eldridž?

Lesli potvrdno klimnu glavom.

— Pogodili ste posred centra, gazda! — prevede Hud taj gest na svoj jezik.

— Naravno. Pored nje je čovek po imenu Furuići, Eldridž. On je ninda, kao i ti. Pravi ninda, za razliku od tebe.

— Oho! — Hud podiže obrve. — Moj gazda je, kao i obično, sebi podelio najjače karte!

— Za desetak minuta avion će sleteti u logor, Eldridž — na stavi Holovej samouvereno. — Naravno, ništa mu se neće dogoditi, jer je tvoja ljubljena u njemu... Furuići joj za sada nije ništa učinio, ali je spreman da joj učini mnogo toga ako ne sačekaš kraj piste. Sasvim sam!

— I bez oružja! — prokomentariše Hud.

— Ne govori gluposti, Hud! — dreknu Holovej. — Naprotiv: Furuići želi da se ogleda sa tobom, Eldridž.

— Samuraju Okruglog stola — isceri se Hud. — A ja sedim ovde kao budala i stežem ručnu bombu dok mi prsti ne utrnu...

— Kaži mu da prihvatom, Hud — reče mirno ninda. — Pod uslovom da devojka izađe prva iz aviona i bezbedno se skloni u šumu pre početka borbe.

Hud prenese Lesliejeve reči. kao misao izleteo je iz korica i odgovor nije stigao odmah, dokaz da se na drugoj strani i Holovej konsultuje sa Furuićijem.

— Tvoj kolega ninda kaže da je to u redu, ako ti sve vreme ostaneš daleko od aviona najmanje sto jardi — stiže najzad poruka.

— Prihvatam — klimnu Leslie glavom.

— To je onda sve — začu se Holovejov glas sa neba. — Gotovo, Hud!

— Gotovo, gazda — reče ovaj i isključi radio-uređaj. Sa uzdahom je odložio mikrofona i ponovo se prihvatio čaše.

— Izaći ćeš na dvoboj s tim Japancem, a?

— Šta mi drugo preostaje? — sleže Leslie ramenima.

— Hmmm... a ja?

— Ti ćeš ostati tu.

— Davola! Ne bih taj prizor propustio ni za šta na svetu! Bo ricete se tim mačevima, a?

— Da.

— Do davola, kada bi postojao način da sav ovaj dinamit vučem za sobom...

— Rekoh ti da ti neće biti potreban — nasmeja se ninda. — Kad dvoboj počne, ti ćeš već biti mrtav?

Hudove zenice se naglo raširiše, ali je katana bio brži. Brz

pao pravo na zglavak Hudove desne ruke.

Ovaj otvori usta da vrisne, ali mu pogled ostade prikovan za bombu koje se zajedno sa šakom zakotrlja po drvenom podu.

Sagnuvši se, ninda ščepa okrvavljeni predmet. Hudovi odsečeni prsti, zgrčeni oko bombe, bili su još topli kada ih je dotakao.

Izbacio je kroz prozor, sve za jedno, i bombu i prste. Odjek eksplozije priguši Hudov krik bola.

Iskeženih zuba, stisnutih tako snažno da mu na desni izbi krv, Hud se diže na noge, zamašući patrljkom ruke iz kojeg je brizgala krv.

Oštrica katana ga zaustavi na polovini pokreta, pogađajući pravo u srce.

Ninde uvek osećaju poštovanje prema hrabrim ljudima. Najmanje što im mogu pružiti jeste brza i laka smrt...

*

* *

Sumiko zastade samo na trenutak da mahne Lesliju i osmehom mu kaže kako je sve u

redu. U zaklonu od žbunja, Tabasko Pit se malo opusti i uklopi šake sa mitraljeza uperenog u avion.

Svud oko logora džungla je ćutala, još zastrašena pucnjavom i eksplozijama. I glasovima gomile ljudi koja je pre samo jednog sata prošla utabanim stazama, prema jugu.

Sačekavši da Sumiko zamakne među drveće, ninda lagano zakorači prema avionu.

Furuići je takođe krenuo prema njemu, ali je Holovej sa pilotom ostao u kabini.

Lesli se osmehnu, proučavajući pogledom protivnika. Holovej nije siguran u ishod obračuna i želi da bude na bezbednijem mestu, u nadi da će se avion dići i odletiti pre nego što ninda bude nešto mogao da preduzme protiv njega.

Ali, sada nije trenutak da razmišlja o Holoveju: svu pažnju treba posvetiti oniskom čoveku u tradicionalnoj raskošnoj odeći japanskih samuraja...

Zastali su na rastojanju od desetak jardi i ceremonijalno se naklonili jedan drugom. Dva para očiju susretoše se u ispitui izdržljivosti, starom koliko i istorija ljudskih sukoba.

Iza Furuićija avionski motor proradi i letelica zaurla po tra-

vi, zauzimajući povoljniji položaj za poletanje.

— Moje ime je Furuići Jukio — reče Japanac konačno — i došao sam da te ubijem i rešim drevnu školu ninducia sramote koju ste joj naneli ti i sensei Tanaka.

— Ninducu je time samo dobio — mirno odgovori Lesli — jer mu je već odavno bila potrebna sveža krv. I sveži pogledi na svet. Sensei Tanaka bio je samo prvi koji je to shvatio, a ja sredstvo kojim se poslužio da dokaže kako je bio u pravu.

Hladno se osmehujući, Furuići načini još korak napred. Po tradiciji, od izazivača se to i očekuje.

— Sensei Tanaka je umro pre nego što ga je mogla stići zasluzena kazna — reče. — Srećom, ti, njegovo oruđe, platićeš i za njegov zločin.

Lesli raširi ruke. I to je bio deo rituala pre početka borbe: poziv izazivaču da može potegnuti oružje.

— Onda nemamo više o čemu da govorimo, Furuići — san — reče. — Borba će pokazati ko je od nas dvojice u pravu!

Furuići se lagano nakloni, a onda, brzinom za koju su odista sposobne samo ninde, slikoviti prizor japanskog samuraja pre-

tvori se u pravu mašinu za ubijanje koja je u pukih pet sekundi izvela tačno sedam smrtonosnih napada!

Furuići je počeo sa šurikenima lansiranim iz obe ruke; jedan je poleteo prema Lesliejevom licu, drugi prema nogama. Ovaj drugi izbegao je time što je iskoračio levom nogom pred desnu; isti pokret poslužio mu je i da levom rukom iz pojasa izvuče vakizaši i njegovom oštricom odbije u stranu čeličnu zvezdu koja mu je letela u lice.

Već u skoku, Furuići počeo sledeći napad: katana opisa luk nad njegovom glavom, spuštajući se naniže strahovitom snagom.

Sečivo vakizašija, postavljeno poprečno pred lice američkog ninde, odbi i taj udarac. Drugom rukom Leslie isuka katana, u pravi čas da tom pretnjom spreči Furuićijevu nameru da ga prstima leve noge pogodi u solarni pleksus.

Čelik zazvoni o čelik i zelenkaste iskre poleteše sa plemeni tih sečiva.

Furuićijeva stopala dotakoše tle, označavajući trenutak za peti napad. Taj napad bio je samo finta, pokušaj da se poprečnim udarcem dugog mača pri-

vuče pažnja i poremeti ravnoteža protivnika. Onaj šesti, ubod vakizašijem u grudi, bio je napad od kojeg je Furuići očekivao mnogo više.

Ne uspeše ni jedan ni drugi, jer se Leslie sa obe noge odbacio od tla i načinio premet preko glave, izbegavajući dvostruki udarac.

Njegov vakizaši bio je spreman za poslednji, sedmi, Furuićijev napad.

I ovaj ga pokuša, dokazujući upravo time koliko robovanje utvrđenim šemama može da naškodi protiv borca koji u drvenu veštinu unosi nove elemente...

Onako kako su ga učili, Furuići izbacila vakizaši iz ruke, ciljajući telo protivnika koji se tek dočekuje na stopala posle premeta preko glave.

Leslijev vakizaši je bio spreman na to i drugo oružje odlete čitavih trideset stopa uvis.

Gledajući Furuićija pravo u oči, Leslie ispruži desnu ruku i mač u njoj.

Za Furuićija je sve to, verovatno, izgledalo kao jedan od onih snova kada opasnost vidite i osećate, a nemoćni ste da bilo šta preduzmete.

Položaj njegovog tela, energija istršena u sedam napada,

sve to bilo je protiv njega. Jedino što je uspeo bilo je da obori pogled, sledeći blistavu oštricu Lesliejevog mača koja mu se polako zarivala u grudi.

Furuići pade nauznak, oslobađajući oštricu katana. Motor aviona zaurla kad pilot naglo dodade gas.

Holovej je bežao, ali on neće stići daleko. Leslie ima vremena da klekne kraj oborenog protivnika.

Oči su mu sklopljene, ali on još nije mrtav. Izreka kaže da ne veruješ da je ninda mrtav pre nego što vidiš njegov leš, a čak i tada budi oprezan!

Iz svog zaklona, Tabasko Pit ispali kratak i precizan rafal iz mitraljeza i ninda ču kako meci dobuju po oplati aviona u visini pilotske kabine.

Nije se osvrnuo. Furuići još drži katana u ruci i dok je tračka života u njegovom telu, može biti opasan...

Gubeći pravac, avion zaskakuta po neravnom tlu. Bez kontrole, sa još uvek pritisnutom pedalom gasa, ustremio se pravo prema velikoj kući.

Furuići otvori oči.

U njima više nije bilo želje za borbom ili osvetom. Samo

duboki mir čoveka koji zna da je stigao do kraja puta.

— Sensei Tanaka — reče Japanac vrlo tiho i razgovetno. — Sensei Tanaka bio je...

Rušeći drveni zid pred sobom, mali avion sudari se sa gomilom sanduka na kojoj je još ležao Hudovo mrtvo telo.

Eksplוזija potrese tle pod njim i priguši glas kojim je Furuići izgovorio svoje poslednje reči.

Leslie se lagano uspravi, gledajući u stub od dima i prašine u koji je Holovej u svom poslednjem trenutku pretvorio svoju kuću.

Nikada neće doznati šta je rekao kao prvi ninda koga je gledao kako umire.

Da li je hteo da kaže da je sensei Tanaka bio u pravu... Ili da ga još uvek smatra izdajnikom?

Okrenuo se i nasmešio devojci koja je trčala prema njemu. Bilo je dosta misli o smrti, jer život je tu, nadomak ruke... ali ne sme se ni takvim mislima prepuštati dugo.

Jer, ni smrt nikada nije daleko od ninde...

U avgustu Ninđa 87

NINĐA PRED VRATIMA PAKLA

U svakoj drugoj situaciji, svako drugi osećao bi se kao zver uhvaćena u klopku ... Ali, teške gvozdene rešetke, koje su se sa treskom spustile iza nindinih leđa, nisu ostavile utisak na njega. Tako je bar izgledalo.

Na licu ni najmanji grč.

Ni blesak u očima.

Samo šaka obavljena oko drške katana ...